

**სისხლის სამართალი
ზოგადი და კერძო ნაწილები
სისხლის სამართლის პროცესი
კერძო ნაწილი**

კრებულში გამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანი გადანაცვებულებები. ამ და სხვა საქმეთა მოძებნა შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-გვერდზე: <http://www.supremecourt.ge/court-decisions/>

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
სისხლის სამართლის საქმეებზე
2024, №10-12

Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Criminal Cases
(in Georgian)
2024, №10-12

Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Strafsachen
(in der georgischen Sprache)
2024, №10-12

Решения Верховного Суда Грузии
по уголовным делам
(на грузинском языке)
2024, №10-12

გადაწყვეტილებების შერჩევისა და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი
რუსუდან ჭანტურიძე

ტექნიკური რედაქტორი
მარიკა მაღალაშვილი

რედაქციის მისამართი:

0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №6, ტელ: 298 20 75;
www.supremecourt.ge

ჟურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საერთო სასამართლოების
დეპარტამენტის მხარდაჭერით

საკიეპელი

სისხლის სამართალი

ზოგადი ნაწილი

1. სასჯელის დანიშვნა

მსჯავრდებულის მისწრაფება, შეურიგდეს დაზარალებულს ან/და აანაზღაუროს ზიანი, წამახალისებელი ნორმა და შესაძლოა გამოყენებულ იქნეს პასუხისმგებლობის შესამსუბუქებლად, საპირისპირო ვერ გახდება სასჯელის დამძიმების საფუძველი 5

2. ამნისტია, შეწყალება, ნასამართლობა

ამნისტია 15; 22; 33

კერძო ნაწილი

1. დანაშაული სიცოცხლის წინააღმდეგ

განზრახ მკვლელობის მცდელობა 39

ქმედების გადაკვალიფიცირება განზრახ მკვლელობის მცდელობიდან ჯანმრთელობის განზრახ მსუბუქ დაზიანებაზე 60

2. დანაშაული ჯანმრთელობის წინააღმდეგ

ოჯახური ძალადობა 70

ქმედების გადაკვალიფიცირება
ძარცვის მცდელობიდან ძალადობაზე 82

3. დანაშაული ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების წინააღმდეგ

წამება, ჩადენილი ჯგუფურად 94

იძულება 117

ქონების განადგურების მუქარა,
ჩადენილი ოჯახის წევრის მიმართ 124

4. ეკონომიკური დანაშაული

თაღლითობა და უკანონო შემოსავლის ლეგალიზაცია 133

ქმედების გადაკვალიფიცირება თვითნებობიდან მითვისებაზე 144

5. ნარკოტიკული დანაშაული

ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენა, შენახვა, გასაღება 154

6. სატრანსპორტო დანაშაული

ქმედების გადაკვალიფიცირება საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-6 ნაწილიდან იმავე მუხლის მე-4 ნაწილზე 164

**სისხლის სამართლის პროცესი
კერძო ნაწილი**

კასაცია

საკასაციო განაჩენი

გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და
მის ნაცვლად გამამართლებელი განაჩენის დადგენა 172

საკასაციო განაჩენი

გამამართლებელი განაჩენის გაუქმება და
მის ნაცვლად გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენა 185

სისხლის სამართალი ზოგადი ნაწილი

1. სასჯელის დანიშვნა

**მსჯავრდებულის მისწრაფება, შეურიგდეს დაზარალებულს
ან/და აანაზღაუროს ზიანი, წამახალისებელი ნორმისა და
შესაძლოა გამოყენებულ იქნეს პასუხისმგებლობის
შესამსუბუქებლად, საპირისპირო ვერ განდგება სასჯელის
დამიძღმის საფუძველი**

**განაჩენი
საქართველოს სახელით**

№655აპ-24

26 ნოემბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**შ. თადემაძე (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
ნ. სანდოძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნიკა მენთეშაშვილის საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 18 აპრილის განაჩენზე.

აღწერილობით – სამოტივაციო ნაწილი:

1. სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი:

1.1. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 18 აპრილის განაჩენით ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და ბათუმის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 2 თებერვლის განაჩენი დარჩა უცვლელად, კერძოდ:

1.2. გ. გ-ე (პირადი ნომერი: ...) ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსკ-ი) 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.

1.3. გ. გ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის და სას-

ჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

– საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე და 64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩაეთვალა პირობითად, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით;

– საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით,

რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე და 64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩაეთვალა პირობითად, 1 წლის გამოსაცდელი ვადით.

1.4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ვ. გ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე და 64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩაეთვალა პირობითად, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით. სასჯელის ვადაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2022 წლის 13 ნოემბრიდან 2022 წლის 16 ნოემბრამდე.

1.5. სააპელაციო სასამართლომ საქმეში არსებული მტკიცებულებების გაანალიზების შედეგად, დადასტურებულად არ მიიჩნია 2022 წლის 12 ნოემბერს, ვ. გ-ის მიერ თ. ჭ-ის მიმართ სიცოცხლის მოსპობისა და ჯანმრთელობის დაზიანების მუქარა. იმავდროულად, სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია ვ. გ-ის მიერ:

– 2022 წლის 12 ნოემბერს, თ. ჭ-ის მიმართ ძალადობა, რაც გამოიხატა დაზარალებულისადმი სახეში გაშლილი ხელის, ხოლო გულმკერდისა და შუბლის არეში – მუშტის დარტყმითა და ხელის მტევნის გადატრიალებით, რის შედეგადაც თ. ჭ-მ განიცადა ფიზიკური ტკივილი;

– 2022 წლის 13 ნოემბერს, ლ. რ-ის ჯანმრთელობის განზრახ ნაკლებად მძიმე დაზიანება, რაც გამოიხატა დაზარალებულისათვის სახის არეში მინის ჭიქის დარტყმით.

1.6. სააპელაციო სასამართლომ ჩადენილი დანაშაულების სიმძიმის, ხასიათის, პირის ინდივიდუალური მახასიათებლების, შემამსუბუქებელი გარემოებების (აღიარება, მონანიება), სასამართლობის არქონისა და სასჯელის მიზნების გათვალისწინებით, სამართლიანად და კანონიერად მიიჩნია ვ. გ-ისათვის საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის დანიშნული სასჯელის პირობითად ჩათვლა, რის გამოც, უცვლელად დატოვა ბათუმის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 2 თებერვლის განაჩენი.

2. საკასაციო საჩივარი:

2.1. ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა – ნიკა მენ-

თეშაშვილმა – საკასაციო საჩივრით მომართა საქართველოს უზენაეს სასამართლოს და მოითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, ვ. გ-ის დამნაშავედ ცნობა, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და დანაშაულთა ერთობლიობით, მისთვის მკაცრი სასჯელის – თავისუფლების აღკვეთის შეფარდება, პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით.

3. კასატორის არგუმენტები:

3.1. ბრალდების მხარის განმარტებით, გასაჩივრებული განაჩენი უკანონოა, რადგან საქმეში არსებული, ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ადასტურებს ვ. გ-ის მიერ მუქარის ჩადენას, მიუხედავად დაზარალებულის მიერ მუქარის ფაქტის უარყოფისა. პროკურორი საკუთარი პოზიციის გასამყარებლად იშველიებს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას (საქმე №258აპ-19).

3.2. ამასთან, პროკურორის შეფასებით, იმ გარემოების გათვალისწინებით, რომ დაზარალებულ ლ. რ-ეს ზიანი არ ანაზღაურებია და მას ვ. გ-ის მიმართ პრეტენზია გააჩნდა, მსჯავრდებულისათვის დანიშნული სასჯელის პირობითად ჩათვლა უსამართლოა.

4. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები:

4.1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა სისხლის სამართლის საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის მოთხოვნის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

4.2. მოცემულ შემთხვევაში, მხარეთა მიერ სადავო გარემოებას არ წარმოადგენს ვ. გ-ის მსჯავრდება საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო შეაფასებს გასაჩივრებული განაჩენის სისწორეს ვ. გ-სათვის დანიშნული სასჯელისა და საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში გამართლების ნაწილში.

4.3. საკასაციო სასამართლო სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას ვ. გ-ის საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში უდანაშაულოდ ცნობის შესახებ და აღნიშნავს, რომ არ არსებობს ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის დაკმაყოფილების საფუძველი, რადგან საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ არის საკმარისი გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ბრალდების ამ ეპიზოდში გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად, კერძოდ:

4.4. დაზარალებულმა თ. ჭ-მა სასამართლოში მოწმედ დაკითხვისას უარყო ვ. გ-ის მიერ მის მიმართ მუქარა და განმარტა, რომ მსჯავრდებული მხოლოდ სიტყვიერ შეურაცხყოფას აყენებდა და სიცოცხლის მოსპობით ან ჯანმრთელობის დაზიანებით არ დამუქრებია. დაზარალებულმა არ დაადასტურა გამოკითხვის ოქმში ასახული ინფორმაცია მუქარისა და მის შედეგად განცდილი შიშის თაობაზე.

4.5. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ მოწმის ჩვენება არის მოწმის მიერ სასამართლოში მიცემული ინფორმაცია სისხლის სამართლის საქმის გარემოებათა შესახებ. შესაბამისად, სასამართლო სამართლებრივ ძალასა და მტკიცებულების სტატუსს ვერ მიანიჭებს დაზარალებულის გამოკითხვის ოქმის იმ ნაწილს, რომელსაც დაზარალებული სასამართლოში, შეჯიბრებითობის პრინციპის დაცვით წარმართული დაკითხვისას არ ადასტურებს.

4.6. საკასაციო სასამართლო ასევე ვერ გაიზიარებს მოწმე ლ. რ-ის ჩვენების იმ ნაწილს, რომელიც გადმოსცემს დაზარალებულის მიერ გავრცელებულ ინფორმაციას მის მიმართ ჩადენილი მუქარის შესახებ, რადგან აღნიშნული ჩვენება წარმოადგენს ირიბს, შეიცავს პირის ბრალეულობასთან დაკავშირებით მცდარი აღქმის შექმნის საფრთხეს და მისი გამოყენება, შესაბამისი საკანონმდებლო რეგულაციის – კანონით გათვალისწინებული მკაფიო წესისა და სათანადო კონსტიტუციური გარანტიების უზრუნველყოფის – არარსებობის პირობებში, გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისათვის დაუშვებელია.

4.7. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ მუქარის ფაქტის დადასტურებულად მიჩნევის შემთხვევაშიც კი, იმ პირობებში, როდესაც არ არსებობს დაზარალებულის ჩვენება, როგორც წესი, შეუძლებელია მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიშის განცდის დადასტურება, რომლის გარეშეც არ არსებობს საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის დისპოზიციით გათვალისწინებული ქმედების შემადგენლობა. მართალია, ჩვენების არარსებობა უპირობოდ არ გამორიცხავს დაზარალებულის სუბიექტური აღქმის სხვა ფორმით (ობიექტური კრიტერიუმით) შეფასების შესაძლებლობას, თუმცა, საქმეში არ მოიპოვება არც ისეთი მტკიცებულება, რაც დაზარალებულის ჩვენებისაგან დამოუკიდებლად, ობიექტურად დაადასტურებდა მის მიერ მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიშის განცდას, მით უფრო, იმ ფაქტის გათვალისწინებით, რომ გამოძიების დაწყებას საფუძვლად დაედო მხოლოდ ლ. რ-ის მიმართ ფიზიკური ძალადობის შესახებ შეტყობინება.

4.8. რაც შეეხება პროკურორის მიერ საკასაციო საჩივარში მოხმობილ უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას (საქმე №258აპ-19), აღნიშნული გადაწყვეტილება მიემართება განსახილველი საქმისაგან მნიშვნელოვნად განსხვავებულ შემთხვევას, კერძოდ, დაზარალებულისადმი

ფიზიკურ ძალადობას და არა – მუქარას, რა დროსაც დაზარალებულის ჩვენება არ აღმოჩნდა გადამწყვეტი და მიუხედავად მის მიერ ჩვენების მიცემაზე უარის თქმისა, საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებებით დადასტურდა დანაშაულის ჩადენა, რასაც, განსახილველ შემთხვევაში, ადგილი არ აქვს.

4.9. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ თავად ბრალდების მხარეც საკასაციო საჩივარში ვერ უთითებს კონკრეტულ მტკიცებულებებზე, რომლებიც ადასტურებს ვ. გ-ის მიერ მუქარის ჩადენას. პროკურორი შემოიფარგლება მხოლოდ ზოგადი მითითებით, იმის შესახებ, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით, თითქოსდა, დასტურდება მუქარის ჩადენის ფაქტი.

4.10. სისხლის სამართლის საქმის მასალების შესწავლის შედეგად, გამოიკვეთა, რომ ბრალდების მხარის მიერ არ არის წარმოდგენილი ვ. გ-ის მიერ მუქარის ჩადენის დამადასტურებელი არც ერთი პირდაპირი ან თუნდაც, არაპირდაპირი მტკიცებულება. შესაბამისად, ვინაიდან, საქმეში არსებული მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით არ დასტურდება ვ. გ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა, პროკურორის მოთხოვნა ვ. გ-ის დამნაშავედ ცნობის შესახებ საფუძველს მოკლებულია და მტკიცებულებათა შეფასებისას წარმოშობილი ეჭვი სამართლიანად გადანყდა ბრალდებულის სასარგებლოდ.

4.11. საკასაციო სასამართლო ასევე არ ეთანხმება ბრალდების მხარის მოთხოვნას ვ. გ-სათვის დანიშნული სასჯელის გამკაცრებისა და მისი მოხდის ფორმის ცვლილების (პირობითი მსჯავრის ნაცვლად, სასჯელის მოხდა პენიტენციურ დაწესებულებაში) შესახებ.

4.12. საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სააპელაციო სასამართლომ სრულად გაითვალისწინა სასჯელის დანიშვნისას მხედველობაში მისაღები გარემოებები, ჩადენილი ქმედებების ხასიათი და სიმძიმე (ჩადენილია ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულები), პირის ინდივიდუალური მახასიათებლები (მსჯავრდებულმა აღიარა და მოინანია დანაშაული, უდავოდ მიიჩნია მტკიცებულებათა ნაწილი, ნასამართლევ არ ყოფილა), სასჯელის მიზნების მიღწევის შესაძლებლობანი და საქართველოს სსკ-ის 39-ე, 53-ე, 59-ე, 63-ე, 64-ე მუხლების მოთხოვნათა გათვალისწინებით, ვ. გ-ეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის როგორც ცალცალკე, ისე დანაშაულთა ერთობლიობით, კანონიერი და სამართლიანი სასჯელი შეუფარდა.

4.13. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ მსჯავრდებულს შეუფარდა საქართველოს სსკ-ის შესაბამისი

მუხლების სანქციით გათვალისწინებული სასჯელის ყველაზე მკაცრი სახე – თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის მოთხოვნათა სრული დაცვით ჩათვალა პირობითად.

4.14. საკასაციო სასამართლო კვლავაც განმარტავს, რომ პირობითი მსჯავრი წარმოადგენს სასჯელის მოხდის ფორმას, რომელსაც თან სდევს გამოსაცდელი ვადა. სასჯელის პირობითად ჩათვლისა და გამოსაცდელი ვადის დაწესების მიზანი არ არის დანაშაულის ჩამდენი პირის სისხლისსამართლებრივი ზემოქმედებისგან გათავისუფლება. გამოსაცდელი ვადა ის პირობაა, რომლის განმავლობაშიც მსჯავრდებულმა არ უნდა ჩაიდინოს ახალი დანაშაული და უნდა შეასრულოს მასზე დაკისრებული მოვალეობა, რაც სასჯელის მიზნების მიღწევის დამატებით გარანტიას წარმოადგენს და ნამდვილად გააჩნია მსჯავრდებულზე ინდივიდუალური ზემოქმედებისა და კერძო პრევენციის ეფექტი. ამდენად, კონკრეტული დანაშაულისათვის გათვალისწინებული სანქციის ფარგლებში დანიშნული სასჯელის პირობითად ჩათვლა არ გულისხმობს მის უსამართლობას და ვერ უგულებელყოფს მის როლს, სასჯელის მიზნების მიღწევის თვალსაზრისით.

4.15. ბრალდების მხარე დანიშნული სასჯელის პირობითად ჩათვლის უსამართლობას აფუძნებს დაზარალებულის მიერ პრეტენზიის ქონას და მისთვის ზიანის არანაზღაურების ფაქტს. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებულის მისწრაფება, შეურიგდეს დაზარალებულს ან/და აანაზღაუროს ზიანი, ნამახალისებელი ნორმაა, შესაძლოა, გამოყენებულ იქნეს პასუხისმგებლობის შემსუბუქებისას და არასწორია საპირისპიროს პასუხისმგებლობის დამამძიმებლად მიჩნევა. დაუშვებელია მსჯავრდებულის პასუხისმგებლობის დამამძიმებლად მიეთითოს ისეთ გარემოებაზე, რომლის შესრულებას ან დაკმაყოფილებას კანონი მას არ ავალდებულებს. დაზარალებულს უფლება აქვს, ზიანის ანაზღაურება მოითხოვოს სამოქალაქო სამართალწარმოების წესით.

4.16. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საკასაციო საჩივარში განვითარებული ზოგადი, არარელევანტური და სრულიად დაუსაბუთებელი მსჯელობა ვერ აკმაყოფილებს საკასაციო საჩივრისათვის კანონმდებლობით დადგენილ სტანდარტს და საკასაციო სასამართლოს აფიქრებინებს, რომ საჩივრის შემოტანას აქვს ფორმალური ხასიათი.

4.17. საკასაციო სასამართლომ იმსჯელა ვ. გ-ის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის გამოყენების შესახებ თითოეულ მსჯავრად შერაცხილ ეპიზოდთან მიმართებით:

4.18. უპირველეს ყოვლისა, აღსანიშნავია, რომ ვ. გ-სათვის მსჯავრად შერაცხილი დანაშაულები ჩადენილია 2024 წლის 1 ივლისამდე, რიტაც დაკმაყოფილებულია პირის მიმართ ამნისტიის გავრცელების „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის

მე-10 მუხლით გათვალისწინებული წინაპირობა.

4.19. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან თავისუფლდება პირი, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის (გარდა ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევისა) პირველი ნაწილით, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია. ხსენებული კანონის მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, გაუნახევრდეს დანიშნული სასჯელი განზრახი დანაშაულის ჩადენისთვის ნასამართლობის არმქონე პირს, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით (გარდა ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევისა), თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია.

4.20. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ერთი მეექვსედით შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზეც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია. ამავე კანონის მე-9 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ამ კანონის მე-4 მუხლით (გარდა მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა) გათვალისწინებული სასჯელის შემცირება ვრცელდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ როგორც რეალურ სასჯელზე, ისე – პირობით მსჯავრსა და გამოსაცდელ ვადაზე. ვინაიდან სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება დაზარალებულთა თანხმობები, ვ.გ.ის მიმართ ვერ გავრცელდება „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი და მე-2 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და მას ხსენებული კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის დანიშნული სასჯელი – პირობითი მსჯავრი და გამოსაცდელი ვადა.

4.21. იმავდროულად, საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის

მე-6 მუხლის პირველი პუნქტის დანაწესს, რომლის თანახმად, პირს, რომელიც პირობით მსჯავრდებულია საქართველოს სსკ-ის XII თავის შესაბამისად და რომელსაც დანიშნული სასჯელი და გამოსაცდელი ვადა, ამ კანონის, მათ შორის, მე-4 მუხლის თანახმად, 1 წელზე ნაკლები ვადით უმცირდება, ამ მუხლის საფუძველზე 1 წლით შეუმცირდეს დანიშნული სასჯელი და გამოსაცდელი ვადა. საგულისხმოა, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-9 მუხლის მე-4 პუნქტის შესაბამისად, ამ კანონის მე-6 მუხლით გათვალისწინებული ამნისტია ვრცელდება იმ პირზე, რომელიც 2024 წლის 1 ივლისის მდგომარეობით პირობით მსჯავრდებულია საქართველოს სსკ-ის XII თავის შესაბამისად. სისხლის სამართლის საქმის მასალების თანახმად, ვ. გ-ე 2024 წლის 1 ივლისის მდგომარეობით იმყოფებოდა პირობითი მსჯავრის ქვეშ.

4.22. ამდენად, ვინაიდან „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ვ. გ-ეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილითა და საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის დანიშნული სასჯელი და გამოსაცდელი ვადა უნდა შეუმცირდეს 1/6-ით, რაც წარმოადგენს ვადის შემცირებას 1 წელზე ნაკლები დროით (საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილის შემთხვევაში – 2 თვით, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილის შემთხვევაში – 6 თვით), მას ხსენებული კანონის მე-6 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ასევე, მე-9 მუხლის პირველი პუნქტისა და მე-4 პუნქტის დანაწესების გათვალისწინებით:

- საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის დანიშნული სასჯელი და გამოსაცდელი ვადა – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც უნდა ჩაეთვალოს პირობითად 1 წლის გამოსაცდელი ვადით – უნდა შეუმცირდეს 1 წლით და გათავისუფლდეს აღნიშნული სასჯელისა და გამოსაცდელი ვადისაგან;

- საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის დანიშნული სასჯელი და გამოსაცდელი ვადა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც უნდა ჩაეთვალოს პირობითად 3 წლის გამოსაცდელი ვადით – უნდა შეუმცირდეს 1 წლით და უნდა განესაზღვროს 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც უნდა ჩაეთვალოს პირობითად 2 წლის გამოსაცდელი ვადით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე

მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნიკა მენთეშაშვილის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 18 აპრილის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ვ. გ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში;

4. ვ. გ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე და 64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩათვალოს პირობითად, 1 წლის გამოსაცდელი ვადით;

5. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის, მე-6 მუხლის პირველი პუნქტის, მე-9 მუხლის პირველი, მე-4 პუნქტების შესაბამისად, ვ. გ-ეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის დანიშნული სასჯელი და გამოსაცდელი ვადა – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვლილი აქვს პირობითად 1 წლის გამოსაცდელი ვადით – შეუმცირდეს 1 წლით და გათავისუფლდეს აღნიშნული სასჯელისა და გამოსაცდელი ვადისაგან;

6. ვ. გ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე და 64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩათვალოს პირობითად, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით;

7. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის, მე-6 მუხლის პირველი პუნქტის, მე-9 მუხლის პირველი, მე-4 პუნქტების შესაბამისად, ვ. გ-ეს საქართველოს სსკ-ის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის დანიშნული სასჯელი და გამოსაცდელი ვადა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვლილი აქვს პირობითად 3 წლის გამოსაცდელი ვადით – შეუმცირდეს 1 წლით და განესაზღვროს 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე და 64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩათვალოს პირობითად,

2 წლის გამოსაცდელი ვადით;

8. ვ. გ-ეს სასჯელის ვადაში ჩათვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2022 წლის 13 ნოემბრიდან 16 ნოემბრის ჩათვლით. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ ვ. გ-ის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმებულია და გირაოს შემტანს – ნ. გ-ეს, განაჩენის აღსრულებიდან 1 თვის ვადაში სრულად დაუბრუნდეს გირაოს სახით შეტანილი ფულადი თანხა – 6 000 ლარი;

9. საქართველოს სსკ-ის 66-ე მუხლის პირველი ნაწილისა და „დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, პირობით მსჯავრდებულის – ვ. გ-ის ყოფაქცევაზე კონტროლი და მისი დახმარება დაევალოს დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით;

10. საქართველოს სსკ-ის 65-ე მუხლის შესაბამისად, ვ. გ-ეს დაევალოს დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ბიუროს ნებართვის გარეშე არ შეიცვალოს მუდმივი ბინადრობის ადგილი;

11. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

2. ამენისტია, შეწყალება, ნასამართლობა

ამენისტია

განაჩენი საქართველოს სახელმწიფო

№893აპ-24

30 ოქტომბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

მ. გაბინაშვილი (თავმჯდომარე),
შ. თაღუმაძე,
ნ. სანდოძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 12 ივნისის განაჩენზე ქვემო ქართლის საოლქო პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორ თინათინ სტურუას საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და

გ ა მ ო ა რ კ ვ ი ა :

1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 26 თებერვლის განაჩენით მ. მ-ი (პირადი №...), დაბადებული ... წელს, ნასამართლობის არმქონე, რეგისტრირებული და ფაქტობრივად მცხოვრები ბ-ის რაიონის სოფელ ნ-ში, ...-ე ქუჩის №-ში, ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 218-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით – დიდი ოდენობით გადასახადისათვის განზრახ თავის არიდებისათვის. აღნიშნული ქმედება გამოიხატა შემდეგით:

შპს „რ-ი“ (ს/ნ ...) გადასახადის გადამხდელად დარეგისტრირდა 2013 წლის 16 ივნისს, ხოლო დღგ-ს გადამხდელად – 2013 წლის 26 ივნისს. კომპანიის დირექტორი და 100%-ანი წილის მფლობელი იყო მ. მ-ი (პირადი №-). კომპანიის საქმიანობის სფეროს წარმოადგენდა ავტოსატრანსპორტო საშუალებების იჯარა და ლიზინგი.

2019 წლის 25 დეკემბრის შუალედური საგადასახადო შემოწმების აქტისა და 2020 წლის 10 მარტის საგადასახადო შემოწმების აქტის საფუძველზე გამოიცა 2019 წლის 30 დეკემბრის №... ბრძანება და 2020 წლის 13 მარტის №... ბრძანება, ასევე – 2019 წლის 30 დეკემბრის №... და 2020 წლის 13 მარტის №... საგადასახადო მოთხოვნები. 2019 წლის 30 დეკემბრის №... საგადასახადო მოთხოვნა გადამხდელს გამოუქვეყნდა საჯაროდ 2020 წლის 30 ივნისს, ხოლო 2020 წლის 13 მარტის №... საგა-

დასახადო მოთხოვნა გადამხდელს ჩაჰბარდა ფოსტით 2020 წლის 2 აპრილს.

შპს „რ...ის“ (ს/ნ -) შემონმების სახედ განსაზღვრული იყო სრული კამერალური შემონმება. შესამონმებელი პერიოდი განისაზღვრა 01.01.2016 წლიდან 01.09.2019 წლამდე. 2019 წლის 30 დეკემბრის №-საგადასახადო მოთხოვნის თანახმად, შპს „რ-ს“ ბიუჯეტში გადასახდელად დაერიცხა 61 326,62 ლარი, აქედან ძირითადი გადასახადია 33 544 ლარი (საშემოსავლო გადასახადი – 33 172 ლარი, ქონების გადასახადი – 372 ლარი), ჯარიმა – 17 972 ლარი, საურავი – 9 810,62 ლარი. აუდიტის დეპარტამენტის 2019 წლის 30 დეკემბრის ბრძანების თანახმად, დარიცხვის საფუძველი გახდა კამერალური საგადასახადო შემონმების 2019 წლის 25 დეკემბრის შუალედური აქტი, რომლის თანახმადაც, შემონმება ჩატარდა 01.01.2016 წლიდან 01.01.2017 წლამდე დროის პერიოდში.

2020 წლის 13 მარტის №... საგადასახადო მოთხოვნის თანახმად, შპს „რ-ს“ ბიუჯეტში გადასახდელად დაერიცხა 174 715,93 ლარი, აქედან ძირითადი გადასახადია 93 743 ლარი (დღგ – 20 708 ლარი, საშემოსავლო გადასახადი – 72 663 ლარი, ქონების გადასახადი – 372 ლარი), ჯარიმა – 48 537 ლარი, საურავი – 32 435,93 ლარი. აუდიტის დეპარტამენტის 2020 წლის 13 მარტის ბრძანების თანახმად, დარიცხვის საფუძველი გახდა კამერალური საგადასახადო შემონმების 2020 წლის 10 მარტის აქტი, რომლის თანახმადაც, შემონმება ჩატარდა 01.01.2017 წლიდან 01.09.2019 წლამდე პერიოდში.

შპს „რ-ის“ (ს/ნ ...) ბიუჯეტში გადასახდელად შესამონმებელ პერიოდში სულ დაერიცხა 236 042,55 ლარი, მათ შორის, ძირითადი გადასახადი – 127 287 ლარი, ჯარიმა – 66 509 ლარი.

შპს „რ-ის“ (ს/ნ ...) დირექტორმა მ. მ-მა განზრახ აარიდა თავი გადასახდელების გადახდას, არ ისარგებლა 45 სამუშაო დღის ვადით და არ იქნა გადახდილი შემონმების აქტის საფუძველზე გადასახდელად დაკისრებული, დიდი ოდენობით გადასახდელი 127 287 ლარი. ამასთანავე, ამავე ვადაში არ გადავადებულა ან დაკორექტირებულა გადასახდელად დაკისრებული ზემოხსენებული ძირითადი თანხა.

მ. მ-ის ქმედებით სახელმწიფოს მიადგა 127 287 ლარის ქონებრივი ზიანი.

2. აღნიშნული ქმედებისათვის მ. მ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 218-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით და მიესაჯა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც, სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩაეთვალა პირობით, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით.

3. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა პროკურორმა თინათინ სტურუამ, რომელმაც მოითხოვა რუსთავის საქალაქო სასამართლოს

2024 წლის 26 თებერვლის განაჩენში ცვლილების შეტანა და მ. მ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 218-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით უფრო მკაცრი სასჯელის განსაზღვრა, რაც დაკავშირებული იქნება თავისუფლების აღკვეთასთან, სასჯელის პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 12 ივნისის განაჩენით რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 26 თებერვლის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატორი – ქვემო ქართლის საოლქო პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორი თინათინ სტურუა – საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 12 ივნისის განაჩენში ცვლილების შეტანასა და მ. მ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 218-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით უფრო მკაცრი სასჯელის განსაზღვრას, რაც დაკავშირებული იქნება თავისუფლების აღკვეთასთან, სასჯელის პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ პროკურორ თინათინ სტურუას საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში, საკასაციო საჩივრით ბრალდების მხარე ითხოვს მსჯავრდებულ მ. მ-სათვის უფრო მკაცრი სასჯელის დანიშვნას.

3. საკასაციო სასამართლო იზიარებს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას მ. მ-ის მსჯავრდების ნაწილში და მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულის აღიარებასთან ერთად საქმეში წარმოდგენილია მხარეთა მიერ უდავოდ ცნობილი საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები (მათ შორის: მოწმეების: ი. ჯ-ას და მ. ო-ის გამოკითხვის ოქმები, შპს „რ-ის“ მიმართ გამოცემული საგადასახადო მოთხოვნები, სსიპ შემოსავლების სამსახურის აუდიტის დეპარტამენტის ბრძანებები, შპს „რ-ის“ საგადასახადო შემონმების შუალედური აქტი, შპს „რ-ის“ საგადასახადო შემონმების აქტი, შემოსავლების სამსახურიდან გამოთხოვილი ინფორმაცია და სისხლის სამართლის საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებები), რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მ. მ-მა ჩაიდინა მისთვის მსჯავრად შერაცხილი ქმედება.

4. რაც შეეხება კასატორის მოთხოვნას მსჯავრდებულის მიმართ უფრო მკაცრი სასჯელის გამოყენების შესახებ, სასამართლო ითვალისწინ

ნებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 218-ე მუხლის პირველი ნაწილი სასჯელის სახედ და ზომად ადგენს ჯარიმას ან თავისუფლების აღკვეთას სამიდან ხუთ წლამდე.

5. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსკ-ის მე-300 მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, განაჩენი იმ შემთხვევაში მიიჩნევა უკანონოდ, როდესაც გამოყენებულია სასჯელის ისეთი სახე ან ზომა, რომელიც აშკარად არ შეესაბამება მსჯავრდებულის ქმედების ხასიათსა და ამავდროულად, მის პიროვნებას. სასჯელის დანიშვნის სტადიაზე მოსამართლე, საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შინაარსიდან გამომდინარე, თანაბრად აფასებს როგორც პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ, ისე შემამსუბუქებელ გარემოებებს. სასამართლოს მიაჩნია, რომ სასჯელი სამართლიანობის აღდგენის, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებისა და დამნაშავის რესოციალიზაციის მიზნებს ემსახურება. ამიტომ „სასჯელი, ერთი მხრივ, უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხეებთან გონივრულ პროპორციაში, ხოლო, მეორე მხრივყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის დაკისრება მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოებების გათვალისწინებით“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა ნიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-38). შესაბამისად, სასჯელის მიზნის რეალიზაციას სასჯელის სიმკაცრე კი არა, მისი გარდაუვალობა განაპირობებს.

6. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 259-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. სასჯელის სამართლიანობა უნდა შეფასდეს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის გათვალისწინებით და უნდა იყოს მსჯავრდებულის პიროვნებისა და ჩადენილი დანაშაულის თანაზომიერი.

7. სასჯელის დაკისრებისას სამართლიანობა არა დასჯის, არამედ შერჩეული სასჯელის სახისა და ზომის, მსჯავრდებულის რესოციალიზაციისა და ახალი დანაშაულის თავიდან აცილების მიზნებთან შესაბამისობაში ვლინდება.

8. ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოებმა სასჯელის განსაზღვრისას გაითვალისწინეს საქართველოს სსკ-ის 53-ე და 39-ე მუხლების მოთხოვნები, კერძოდ, ჩადენილი ქმედების ხასიათი და სიმძიმე (ჩადენილია ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაული), პირის ინდივიდუალური მახასიათებლები (მსჯავრდებულის წარსული ცხოვრება, ნასამარ-

თლობის არქონა, დანაშაულის აღიარება და მონანიება, მტკიცებულებების უდავოდ ცნობა და ამით სწრაფი მართლმსაჯულების განხორციელებისათვის ხელშეწყობა, მზაობა, ეტაპობრივად აანაზღაუროს ზიანი, მსჯავრდებულს ჰყავს მეუღლე და სამი არასრულწლოვანი შვილი, სახელმწიფოსაგან იღებს შემწეობას, რაც არ ქმნის საზოგადოებისაგან მისი იზოლაციის აუცილებლობას), ჩადენილი ქმედების საზოგადოებრივი საშიშროება და ხასიათი, მის ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, დანაშაულის ჩადენის მოტივი/მიზანი, სასჯელის მიზნების მიღწევის შესაძლებლობანი, რაზე დაყრდნობითაც, მსჯავრდებულ მ. მ-ს საქართველოს სსკ-ის 218-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის კანონიერი და სამართლიანი სასჯელი – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა – შეუფარდეს, თუმცა შემდეგ დადგენილი სასჯელი, საქართველოს სსკ-ის 63-ე, 64-ე მუხლების შესაბამისად, ჩაუთვალეს პირობით მსჯავრად. პირობითად ჩათვლილი თავისუფლების აღკვეთა კი, თავისი თანმდევი შედეგების გათვალისწინებით, არ წარმოადგენს მსუბუქი სახის სასჯელს; პირობითი მსჯავრით მასზე დაკისრებული მოვალეობა და, მისი დარღვევის შემთხვევაში, მოსალოდნელი შედეგები, პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელ სასჯელთან ერთად, საკასაციო სასამართლოს აზრით, უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული მიზნების განხორციელებას, როგორცაა: სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია.

9. კასატორი სასჯელის გამკაცრების მოთხოვნის დასაბუთებისთვის ასევე უთითებს ზიანის აუნაზღაურებლობაზე. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ გამოძიების ორგანოსთან თანამშრომლობა, ისევე, როგორც ბრალის აღიარება, დაზარალებულისთვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურება და დაზარალებულთან შერიგება წარმოადგენს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ გარემოებას და სასჯელზე გავლენას ახდენს შემსუბუქების მიმართულებით, ხოლო საწინააღმდეგო მოცემულობა არ შეიძლება შეფასდეს პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ გარემოებად ან/და სასჯელის გამკაცრების საფუძვლად (მაგალითისთვის იხ. სუსგ: №449აპ-22, №388აპ-22).

10. გამომდინარე ზემოაღნიშნულიდან, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მ. მ-სათვის დანიშნული სასჯელი არ არის აშკარად ლმობიერი, კანონიერი და სამართლიანი. შესაბამისად, არ არსებობს მისი დამძიმების საფუძველი.

11. ამასთან, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, დანიშნული სასჯელი უნახევრდება განზრახი

დანაშაულის ჩადენისათვის ნასამართლობის არმქონე პირს, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 218-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას სასამართლოს წინაშე განაცხადებს თანხმობას, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია.

12. როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, მ. მ-ის ბრალდების სისხლის სამართლის საქმეზე დაზარალებულად ცნობილია საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს მმართველობის სფეროში შემავალი საჯარო სამართლის იურიდიული პირი – შემოსავლების სამსახური.

13. საქართველოს უზენაეს სასამართლოში 2024 წლის 29 ოქტომბერს ფინანსთა სამინისტროს საგამოძიებო სამსახურიდან შემოსული წერილის მიხედვით, სსიპ შემოსავლების სამსახური არ არის თანახმა, მ. მ-ის მიმართ გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონი, ვინაიდან იურიდიულ პირს – შპს „რ-ს“ (რომლის დირექტორიცაა მ. მ-ი) ერიცხება საგადასახადო დავალიანება.

14. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის 1-ელი ნაწილის შესაბამისად, ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის 1-ელი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია, ხოლო ამავე კანონის მე-9 მუხლის 1-ელი ნაწილის თანახმად, ამ კანონის მე-2 მუხლით (გარდა მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა), მე-3 მუხლით, მე-4 მუხლით (გარდა მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა) ან მე-5 მუხლის მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული სასჯელის შემცირება ვრცელდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ რეალურ სასჯელზე, პირობით მსჯავრსა და გამოსაცდელ ვადაზე, აგრეთვე სხვა სასჯელზე (გარდა ჯარიმისა, ქონების ჩამორთმევისა, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვისა და სამხედრო წოდების ჩამორთმევისა). აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებულ მ. მ-ს ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 12 ივნისის განაჩენით დანიშნული სასჯელი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-300 მუხლით, 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ელი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 309-ე მუხლით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

დაადგინა:

1. პროკურორ თინათინ სტურუას საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 12 ივნისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის 1-ელი ნაწილისა და მე-9 მუხლის 1-ელი ნაწილის საფუძველზე მსჯავრდებულ მ. მ-ს ერთი მეექვსედით შეუმცირდეს საქართველოს სსკ-ის 218-ე მუხლის 1-ელი ნაწილით დანიშნული სასჯელი – 3 (სამი) წლით თავისუფლების აღკვეთა – და განესაზღვროს 2 (ორი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც, საქართველოს სსკ-ის 63-ე, 64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩაეთვალოს პირობით, 2 (ორი) წლისა და 6 (ექვსი) თვის გამოსაცდელი ვადით;

4. „დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის შესაბამისად, განაჩენის აღსრულებაზე კონტროლი დაევალოს დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ეროვნულ სააგენტოს შესაბამის ტერიტორიულ ორგანოს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის (იურიდიული მისამართი) მიხედვით;

5. საქართველოს სსკ-ის 65-ე მუხლის თანახმად, განემარტოს მსჯავრდებულს, რომ გამოსაცდელი ვადის განმავლობაში პრობაციის ბიუროს ნებართვის გარეშე არ შეიცვალოს მუდმივი ბინადრობის ადგილი;

6. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ მ. მ-ის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო – გაუქმებულია;

7. შემოსავლების სამსახურიდან გამოთხოვილი ინფორმაცია, რომელიც ერთვის სს საქმეს, შენახულ იქნეს საქმის შენახვის ვადით;

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ამენისტია
განაჩენი
საქართველოს სახელმწიფო**

№754აპ-24

31 ოქტომბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემაღენლობით:**

**მ. გაბინაშვილი (თავმჯდომარე),
შ. თადუმაძე,
ნ. სანდოძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ დ. პ-ის საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 14 მაისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილების თანახმად, დ. პ-ეს ბრალად დაედო:

ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი);

ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ქმედების თავისუფლების უკანონოდ შეზღუდვა, ესე იგი, მისი ფიზიკური და ფსიქოლოგიური იძულება, შეასრულოს მოქმედება, რომლის შესრულებისაგან თავის შეკავება მისი უფლებაა და საკუთარ თავზე განიცადოს თავისი ნება-სურვილის სანინალმდეგო ზემოქმედება (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილი);

ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი ს. პ-ის მიმართ – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილი);

ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია და რასაც არ მოჰყოლია საქარ-

თველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ (2023 წლის ივლისის ეპიზოდი ლ. პ-ის მიმართ – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი);

ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი (2023 წლის მაისის ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილი);

ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ქმედების თავისუფლების უკანონოდ შეზღუდვა, ესე იგი, მისი ფიზიკური და ფსიქოლოგიური იძულება, შეასრულოს მოქმედება, რომლის შესრულებისაგან თავის შეკავება მისი უფლებაა და საკუთარ თავზე განიცადოს თავისი ნება-სურვილის საწინააღმდეგო ზემოქმედება (2023 წლის მაისის ეპიზოდი – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილი);

ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ (2022 წლის 6 თებერვლის ეპიზოდი – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი).

2. აღნიშნული ქმედებები გამოიხატა შემდეგით:

2023 წლის 9 აგვისტოს, დაახლოებით, 12:00 საათიდან 13:00 საათამდე პერიოდში, ქ-ში, ს-ში მცხოვრებმა, ალკოჰოლით მთვრალმა დ. პ-ემ, საცხოვრებელ ბინაში ყოფნისას, თავის მეუღლე თ. პ-ეს დაუწყო ჯერ სიტყვიერი შეურაცხყოფის მიყენება, შემდეგ, გენდერული დისკრიმინაციის ნიშნით, რომ იგი ქალი იყო და მას უნდა დამორჩილებოდა, ხელი დაარტყა სახის არეში, რის შემდეგაც, არასრულწლოვანი შვილის თანდასწრებით ხელით ძლიერად მოჰქაჩა თმა, საძინებელ ოთახში გაიყვანა და ხელით სცემა სხეულის სხვადასხვა არეში, რამაც ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია;

2023 წლის 9 აგვისტოს, ქ-ში, ს-ში მცხოვრებმა, ალკოჰოლით მთვრალმა დ. პ-ემ, თავის მეუღლე თ. პ-ის მიმართ ჩაიდინა ქმედების თავისუფლების უკანონო შეზღუდვა, როგორც ფიზიკური, ასევე, ფსიქიკური იძულებით მოსთხოვა, შეესრულებინა მოქმედება, რომლის შესრულებისაგან თავის შეკავება მის უფლებას წარმოადგენდა და გა-

აგდო საცხოვრებელი ბინიდან, რითაც დაზარალებულმა საკუთარ თავზე განიცადა თავისი ნება-სურვილის საწინააღმდეგო ზემოქმედება;

2023 წლის 9 აგვისტოს, დაახლოებით, 12:00 საათიდან 15:00 საათამდე პერიოდში, ჭ-ში, ს-ში მცხოვრებმა, ალკოჰოლით მთვრალმა დ. პ-ემ გადაწყვიტა საცხოვრებელი სახლიდან პლაზმური ტელევიზორი წაეღო და გარკვეული თანხის მიღების საწინააღმდეგო ჩაეხრებინა ზესტაფონში მდებარე ლომბარდში. ვინაიდან თავისმა მამამ ს. პ-ემ, არ მისცა ტელევიზორის სახლიდან გატანის საშუალება, დ. პ-ე გახდა აგრესიული, რა დროსაც მამას ჯერ სიტყვიერი შეურაცხყოფა მიაყენა, შემდეგ ოთახში არსებული ხის სკამი აიღო და მოუქნია. სკამი დაზარალებულს ხელებისა და თავის არეში მოხვდა. აღნიშნულმა ძალადობრივმა ქმედებებმა გამოიწვია ს. პ-ის დაზიანება და ფიზიკური ტკივილი;

2023 წლის ივლისში, ზუსტი დრო და რიცხვი დაუდგენელია, ჭ-ში, ს-ში მცხოვრებმა დ. პ-ემ, სასტუმრო ოთახში მწოლიარე თავის დედას სრულიად უმიზეზოდ დაუწყო სიტყვიერი შეურაცხყოფის მიყენება და არასრულწლოვანი შვილის თანდასწრებით ორივე ხელი ძლიერად მოუჭირა სახის არეში, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია;

2023 წლის მაისში, ზუსტი დრო და რიცხვი დაუდგენელია, ჭ-ში, ს-ში მცხოვრებმა დ. პ-ემ საცხოვრებელ ბინაში ყოფნის დროს, აზარტული თამაშისას წააგო გარკვეული თანხა, რის გამოც აგრესიული გახდა, რა დროსაც თავის მეუღლე თ. პ-ეს ჯერ სიტყვიერი შეურაცხყოფა მიაყენა, შემდეგ ოთახში არსებული ხის სკამი აიღო და ზურგის არეში დაარტყა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია;

2023 წლის მაისში, ზუსტი დრო და რიცხვი დაუდგენელია, ჭ-ში, ს-ში მცხოვრებმა დ. პ-ემ, მეუღლის – თ. -ის – მიმართ ჩაიდინა ქმედების თავისუფლების უკანონო შეზღუდვა, ფსიქიკური იძულებით მოსთხოვა, შეესრულებინა მოქმედება, რომლის შესრულებისაგან თავის შეკავება მის უფლებას წარმოადგენდა და გააგდო საცხოვრებელი სახლიდან, რითაც დაზარალებულმა საკუთარ თავზე განიცადა თავისი ნება-სურვილის საწინააღმდეგო ზემოქმედება;

2022 წლის 6 თებერვალს, ქ, ქვეითად გადაადგილებისას, ალკოჰოლით მთვრალმა დ. ემ, მეუღლე თ. პ-ეს ჯერ სიტყვიერი შეურაცხყოფა მიაყენა, შემდეგ არასრულწლოვანი შვილის თანდასწრებით ხელში არსებული ქვა დაარტყა შუბლის არეში, რამაც დაზიანების მიყენება და ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია.

3. ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2023 წლის 13 ნოემბრის განაჩენით:

დ. პ-ე ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით

(2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი), 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2023 წლის ივლისის ეპიზოდილ. პ-ის მიმართ), 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის მაისის ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ), 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (2023 წლის მაისის ეპიზოდი) და 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2022 წლის 6 თებერვლის ეპიზოდი) წარდგენილი ბრალდებებისათვის;

დ. პ-ის მიმართ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ) წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველ ნაწილზე;

დ. პ-ე, დაბადებული 1-ს (პირადი №...), ცნობილ იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ) – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა; 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი ს. პ-ის მიმართ) – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა. ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი ს. პ-ის მიმართ) შეფარდებულმა სასჯელმა შთანთქა მეორე თანაბარი სასჯელი და დანაშაულთა ერთობლიობით დ. პ-ეს განესაზღვრა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, გაუქმდა ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 15 ივლისის განაჩენით დ. პ-ისათვის განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა. ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით შეფარდებულ სასჯელს – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთას, ნაწილობრივ დაემატა წინა განაჩენით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და, საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, დ. პ-ეს განესაზღვრა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რომელიც აეთვალა დაკავებიდან – 2023 წლის 9 აგვისტოდან.

4. განაჩენის მიხედვით, დ. პ-ეს მსჯავრად დაედო ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია და რასაც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი (2023 წლის 9 აგვისტოს ორი ეპიზოდი ს. და თ. პ-ეების მიმართ).

5. აღნიშნული ქმედებები გამოიხატა შემდეგით:

2023 წლის 9 აგვისტოს, დაახლოებით, 12:00 საათიდან 13:00 საათამდე პერიოდში, ჭ-ში, ს-ში მცხოვრებმა დ. პ-ემ, საცხოვრებელ ბინაში ყოფნისას, თავის მეუღლე თ. პ-ეს ხელით ძლიერად მოჰქაჩა თმა, საძინებელ ოთახში გაიყვანა და ხელით სცემა სხეულის სხვადასხვა არე-ში, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია;

2023 წლის 9 აგვისტოს, დაახლოებით, 12:00 საათიდან, 15:00 საათამდე პერიოდში, ჭ-ში, ს-ში მცხოვრებმა დ. პ-ემ, თავის მამას – ს. პ-ეს – ჯერ სიტყვიერი შეურაცხყოფა მიაყენა, შემდეგ ოთახში არსებული ხის სკამი აიღო და მოუქნია. სკამი დაზარალებულს ხელებისა და თავის არეში მოხვდა. აღნიშნულმა ძალადობრივმა ქმედებებმა გამოიწვია ს. პ-ის დაზიანება და ფიზიკური ტკივილი.

6. პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიიჩნია, რომ ბრალდების მხარემ სასამართლოს ვერ წარუდგინა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რაც დაადასტურებდა დ. პ-ის მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი), 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2023 წლის ივლისის ეპიზოდი ლ. პ-ის მიმართ), 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის მაისის ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ), 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის მაისის ეპიზოდი), 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტითა (2022 წლის 6 თებერვლის ეპიზოდი) და 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენას. ბრალდების მხარის მიერ წარდგენილი მტკიცებულებებით ასევე უტყუარად ვერ დადასტურდა დ. პ-ის მიერ თ. პ-ის მიმართ ძალადობის გენდერული შეუწყნარებლობის მოტივით ჩადენა.

7. ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2023 წლის 13 ნოემბრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ დ. პ-ის ადვოკატმა – ი. ლ-ემ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმება და დ. პ-ის გამართლება.

8. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 14 მაისის განაჩენით მსჯავრდებულის ადვოკატის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2023 წლის 13 ნოემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

9. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 14 მაისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულმა – დ. პ-ემ, რომელიც ითხოვს გასაჩივრებული განაჩენის გაუქმებასა და სამართლიანი გადაწყვეტილების გამოტანას.

10. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2024 წლის 29 ოქტომბრის განჩინებით მსჯავრდებულ დ. პ-ის საკასაციო საჩივარი დაშვებულ იქნა განსახილველად და საქმის ზეპირი მოსმენის გარეშე განხილვა დაინიშნა 2024 წლის 31 ოქტომბერს.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ განიხილა წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ კასატორის მოთხოვნები არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს კასატორის მოსაზრებას და აღნიშნავს, რომ საქმეში არსებული საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებებით, მათ შორის: მოწმეთა ჩვენებებით, საგამოძიებო მოქმედებების ოქმებით, სასამართლო სხდომებზე მხარეთა მონაწილეობით გამოკვლეული მტკიცებულებებით, ექსპერტიზების დასკვნებით, გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება დ. პ-ის მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ორი ეპიზოდი თ. და ს. პ-ეების მიმართ) გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედებების ჩადენა, რომელზე დეტალურ მსჯელობას პალატა მიზანშეწონილად არ მიიჩნევს, ვინაიდან ეთანხმება და იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოტივებსა და დასკვნებს, მათ შორის, კვალიფიკაციასთან მიმართებით.

3. საკასაციო პალატა ასევე ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს დასაბუთებას დ. პ-ისათვის შეფარდებულ სასჯელთან მიმართებით. სასჯელის სამართლიანობასთან დაკავშირებით პალატა აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ განსაზღვრული სასჯელის სახე და ზომა შეესაბამება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსით დადგენილ მოთხოვნებს. სასამართლომ სრულად შეაფასა სასჯელის დანიშვნის, როგორც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლით გათვალისწინებული ზოგადსაგვლდებულო გარემოებები და პირის ინდივიდუალური მახასიათებლები, ასევე – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული სასჯელის მიზნების მიღწევის შესაძლებლობანი და დ. პ-ის განუსაზღვრა სამართლიანი სასჯელი.

4. პალატა მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლომ სრულად, ობიექტურად და სამართლებრივად სწორად შეაფასა საქმის ფაქტობრივი გარემოებები, საქმეში არსებული მტკიცებულებები და ამომწურავად დაასაბუთა მიღებული გადანყვეტილება დ. პ-ის ქმედების სა-

ქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტიდან (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ) ამავე კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილზე გადაკვალიფიცირების; საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ორი ეპიზოდი თ. და ს. პ-ეების მიმართ) მსჯავრდების, ასევე, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი), 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2023 წლის ივლისის ეპიზოდი ლ. პ-ის მიმართ), 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის მაისის ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ), 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (2023 წლის მაისის ეპიზოდი) და 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2022 წლის 6 თებერვლის ეპიზოდი) წარდგენილი ბრალდებებისათვის უდანაშაულოდ ცნობასა და გამართლებასთან დაკავშირებით.

5. ამდენად, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ ამომწურავად დაასაბუთა მიღებული გადაწყვეტილება, როგორც კვალიფიკაციის, ასევე, სასჯელთან მიმართებით, რომელსაც საკასაციო პალატა სრულად ეთანხმება, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში მითითებული არგუმენტაციის გამეორებას მიზანშეწონილად არ მიიჩნევს. ამავე დროს, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დასაბუთებული გადაწყვეტილების ვალდებულება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას. აღნიშნული ზედა ინსტანციის სასამართლოებს უფლებას აძლევს, დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე: „ჰირვისაარი ფინეთის წინააღმდეგ“ (Hirvisaari v. Finland, ECtHR, N49684/99, §30, 25/12/2001).

6. აქედან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ არ არსებობს მსჯავრდებულ დ. პ-ის საკასაციო საჩივრის დაკმაყოფილების საფუძველი.

7. ამასთან, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებულ დ. პ-ის მიმართ უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონი, კერძოდ:

7.1. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტის შესაბამისად, ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში, შეფარდებული სასჯელი უნდა გაუნახევრდეს განზრახი დანაშაულის ჩადენისათვის ნასამართლობის არმქონე პირს, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას სასამარ-

თლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია და თუ ეს პირი თანახმაა, რომ მის მიმართ „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, ამ პირის მიერ ძალადობის განმეორების რისკის შეფასების გარეშე გამოიცეს დამცავი ორდერი იმ ვადით, რომლითაც მას ამნისტიის შედეგად შეუმცირდა სასჯელი, მაგრამ არაუმეტეს 9 თვისა.

7.2. მოცემულ შემთხვევაში, მიუხედავად იმისა, რომ წარმოდგენილია დაზარალებულების ნოტარიულად დამოწმებული თანხმობები, დ. პ.-ის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის გავრცელების შესახებ, ასევე წარმოდგენილია მსჯავრდებულის თანხმობა მის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ ამავე კანონის შესაბამისად, დამცავი ორდერის გამოცემის შესახებ, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებულ დ. პ.-ის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით გათვალისწინებული სასჯელის განახევრება ვერ გავრცელდება, ვინაიდან საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ორი ეპიზოდი თ. და ს. პ.-ების მიმართ) დადგენილი დანაშაულებრივი ქმედებების ჩადენის დროს – 2023 წლის 9 აგვისტოს, დ. პ.-ე ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 15 ივლისის განაჩენით ნასამართლევი იყო საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილების „ა“ ქვეპუნქტებით, ხოლო „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტის შესაბამისად, პირს ოჯახური დანაშაულის ჩადენისათვის შეფარდებული სასჯელი უნდა გაუნახევრდეს, თუ იგი არ არის განზრახი დანაშაულის ჩადენისათვის ნასამართლევი.

7.3. ამავე დროს, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, 1/6-ით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით შეფარდებული სასჯელი პირს, რომელზეც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია. ამასთან, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის მე-4 პუნქტის მიხედვით, ამ კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით განსაზღვრული ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში, პირზე ამავე კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია (სასჯელის 1/6-ით შემცირება) გავრცელდება, თუ იგი თანახმაა, რომ მის მიმართ „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესა-

ხებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, ამ პირის მიერ ძალადობის განმეორების რისკის შეფასების გარეშე გამოიცეს დამცავი ორდერი იმ ვადით, რომლითაც მას ამნისტიის შედეგად შეუმცირდა სასჯელი, მაგრამ არაუმეტეს 9 თვისა. დამცავი ორდერით გასათვალისწინებელი შეზღუდვების ფარგლებს განსაზღვრავს მოსამართლე.

7.4. მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით გათვალისწინებული სასჯელის განახევრება მსჯავრდებულ დ. პ-ის მიმართ ვერ გავრცელდება ნასამართლობის გამო; ამასთან, წარმოდგენილია მსჯავრდებულის თანხმობა მის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ ამავე კანონის შესაბამისად, დამცავი ორდერის გამოცემის თაობაზე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ დ. პ-ის მიმართ უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი და მე-4 პუნქტებით გათვალისწინებული ამნისტია და 1/6-ით უნდა შეუმცირდეს ამ განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით 2023 წლის 9 აგვისტოს ორივე ეპიზოდისათვის (თ. და ს. პ-ეების მიმართ) შეფარდებული სასჯელები, ასევე, მის მიმართ უნდა გამოიცეს დამცავი ორდერი; გარდა ამისა, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, მსჯავრდებულ დ. პ-ეს ასევე 1/6-ით უნდა შეუმცირდეს ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 15 ივლისის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილების „ა“ ქვეპუნქტებით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან ბოლო განაჩენით შეფარდებულ სასჯელზე ნაწილობრივ დამატებული სასჯელი.

8. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მსჯავრდებულ დ. პ-ის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 307-ე მუხლით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით, „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ დ. პ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 14 მაისის განაჩენი შეიცვალოს:

2.1. დ. პ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი) წარდგენილი ბრალდებისათვის;

2.2. დ. პ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2023 წლის ივლისის ეპიზოდი ლ, პ-ის მიმართ) წარდგენილი ბრალდებისათვის;

2.3. დ. პ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის მაისის ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ) წარდგენილი ბრალდებისათვის;

2.4. დ. პ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹, 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის მაისის ეპიზოდი) წარდგენილი ბრალდებისათვის;

2.5. დ. პ-ე ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2022 წლის 6 თებერვლის ეპიზოდი) წარდგენილი ბრალდებისათვის;

2.6. დ. პ-ის ქმედება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტიდან (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ) გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველ ნაწილზე;

2.7. დ. პ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი თ. პ-ის მიმართ) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი და მე-4 პუნქტების საფუძველზე, შეუმცირდეს 1/6-ით და განესაზღვროს 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

2.8. დ. პ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი ს. პ-ის მიმართ) და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი და მე-4 პუნქტების საფუძველზე, შეუმცირდეს 1/6-ით და განესაზღვროს 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვე-

თა;

2.9. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 9 აგვისტოს ეპიზოდი ს. პ-ის მიმართ) შეფარდებულმა და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე 1/6-ით შემცირებულმა სასჯელმა – 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთამ – შთანთქმეს მეორე თანაბარი სასჯელი და დანაშაულთა ერთობლიობით დ. პ-ეს განესაზღვროს 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

2.10. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, გაუქმდეს ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 15 ივლისის განაჩენით დ. პ-ისათვის განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა. ამავე კოდექსის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ამ განაჩენით, დანაშაულთა ერთობლიობით, შეფარდებულ სასჯელს – 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთას, ნაწილობრივ დაემატოს ზესტაფონის რაიონული სასამართლოს 2020 წლის 15 ივლისის განაჩენით საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილების „ა“ ქვეპუნქტებით შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შემცირდეს 1/6-ით და განესაზღვროს 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა და, საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, დ. პ-ეს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

3. მსჯავრდებულ დ. პ-ეს სასჯელის მოხდა აეთვალოს დაკავებიდან – 2023 წლის 9 აგვისტოდან. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ მის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა, გაუქმებულია;

4. მსჯავრდებულ დ. პ-ის მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის მე-4 პუნქტის საფუძველზე, 3 თვით გამოიცეს დამცავი ორდერი, შემდეგი პირობებით:

4.1. დ. პ-ეს აეკრძალოს დაზარალებულებთან – მეუღლე თ. პ-ესა (პირადი №) და მამა ს. პ-ესთან (პირადი №), მათ საცხოვრებელთან, სამსახურსა და იმ ადგილებთან მიახლოება, სადაც ისინი იმყოფებიან;

4.2. დ. პ-ეს აეკრძალოს დაზარალებულებთან – მეუღლე თ. პ-ესა და მამა ს. პ-ესთან ნებისმიერი სახის კომუნიკაცია, მათ შორის – ტელეფონის, სოციალური ქსელისა და სხვა ტექნიკური საშუალებების გამოყენებით;

4.3. დ. პ-ეს დაევალოს ძალადობრივი დამოკიდებულებისა და ქცე-

ვის შეცვლაზე ორიენტირებული სავალდებულო სწავლების კურსის გავლა;

5. დამცავი ორდერი ძალაში შედის გამოცემისთანავე და მოქმედების ვადა აეთვალოს მსჯავრდებულ დ. პ-ის პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლებისთანავე;

6. მსჯავრდებულ დ. პ-ის მიერ დამცავი ორდერით გათვალისწინებული მოთხოვნების/ვალდებულებების შეუსრულებლობა გამოიწვევს საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით სისხლისსამართლებრივ პასუხისმგებლობას;

7. ნივთიერი მტკიცებულება – ერთი ხის სკამი დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელს;

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

აქტისტი

განაჩენი

საქართველოს სახელმწიფო

№915აპ-24

28 ნოემბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

ლ. თევზაძე (თავმჯდომარე),

შ. თადუმაძე,

მ. გაბინაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ გიგაურის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 25 ივნისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 18 დეკემბრის განაჩენით:

1.1. გ. გ-ი – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 370-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და მიესაჯა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2023 წლის 12 აპრილიდან.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ გ. გ-მა ჩაიდინა მართლმსაჯულებისათვის ხელის შეშლა, რაც გამოიხატა გამოსაკითხი პი-

რის მიერ ცრუ ინფორმაციის მიწოდებით, განხორციელებული იმ სისხლის სამართლის საქმეზე, რომელშიც ბრალდებულს ბრალი ედებათ განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულის ჩადენაში, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2.1. 2022 წლის 19 აგვისტოს, გ. გ-მა, მის მიმართ ს. ქ-ს მიერ ჩადენილი განზრახ მკვლელობის მცდელობის სისხლის სამართლის №... საქმეზე, რომელშიც ს. ქ-ს ბრალდება წარედგინა განსაკუთრებით მძიმე კატეგორიის – საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19,108-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, მიუხედავად იმისა, რომ მისთვის ცნობილი იყო მის მიმართ განხორციელებული დანაშაულებრივი ქმედების ფაქტობრივი გარემოებები, გამოძიებას განზრახ მიაწოდა ცრუ ინფორმაცია, რითაც ხელი შეუშალა მართლმსაჯულებას, კერძოდ, გ. გ-მა განმარტა, რომ სიცოცხლისათვის სახიფათო დაზიანებები მიაყენა გზაში შემხვედრმა მისთვის უცნობმა პირმა, მაშინ, როდესაც, სინამდვილეში, დანის გამოყენებით სხეულისათვის სხვადასხვა არეში, შელაპარაკების ნიადაგზე წარმოშობილი კონფლიქტისას დაჭრა პირმა, რომელსაც იგი დანაშაულის ჩადენამდეც იცნობდა. შესაბამისად, გამოკითხვისას მისთვის ცნობილი იყო დანაშაულის ჩადენი პირის ვინაობა.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 25 ივნისის განაჩენით:

3.1. ბრალდებისა და დაცვის მხარეების სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 18 დეკემბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორმა – თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა მარიამ გიგაურმა საკასაციო საჩივრით მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 25 ივნისის განაჩენში ცვლილების შეტანა სასჯელის დამძიმების კუთხით.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა მარიამ გიგაურის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლო პირველ რიგში აღნიშნავს, რომ მოცემულ საქმეში წარმოდგენილია ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და

დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, კერძოდ: 2022 წლის 26 ოქტომბრით დათარიღებული გ. გ-ის მოწმის სახით გამოკითხვის ოქმი, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 16 მაისის განაჩენი, მოწმეების – ს. ქ-ს, ი. ნ-ს, გ. ფ-ს, ნ. კ-ს, კ. ხ-ს, ლ. ზ-ის, დ. თ-ს, ლ. ნ-სა და სხვათა ჩვენებებით, ნივთიერი მტკიცებულების გახსნისა და დათვალიერების ოქმებით, საქართველოს შს სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის ფონოსკოპიური ექსპერტიზის №... დასკვნითა და სხვა მტკიცებულებებით, რომლებიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს მსჯავრდებულ გ. გ-ის მიერ მისთვის ბრალად შერაცხილი დანაშაულის ჩადენას, რასაც არც კასატორი ხდის სადავოდ.

3. მოცემულ შემთხვევაში პროკურორი მარიამ გიგაური ითხოვს მხოლოდ მსჯავრდებულ გ. გ-ის მიმართ დანიშნული სასჯელის დამძიმებას.

4. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსკ-ის მე-300 მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, განაჩენი იმ შემთხვევაში მიიჩნევა უკანონოდ, როდესაც გამოყენებულია სასჯელის ისეთი სახე ან ზომა, რომელიც აშკარად არ შეესაბამება მსჯავრდებულის ქმედების ხასიათსა და ამავდროულად, მის პიროვნებას. სასჯელის დანიშვნის სტადიაზე მოსამართლე, საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შინაარსიდან გამომდინარე, თანაბრად აფასებს როგორც პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ, ისე – შემამსუბუქებელ გარემოებებს. სასამართლოს მიაჩნია, რომ სასჯელი სამართლიანობის აღდგენის, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებისა და დამნაშავის რესოციალიზაციის მიზნებს ემსახურება. ამიტომ „სასჯელი, ერთი მხრივ, უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხეებთან გონივრულ პროპორციაში, ხოლო, მეორე მხრივყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის დაკისრება მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოებების გათვალისწინებით“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა ნიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-38). შესაბამისად, სასჯელის მიზნის რეალიზაციას სასჯელის სიმკაცრე კი არა, მისი გარდაუვალობა განაპირობებს.

5. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 259-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. სასჯელის სამართლიანობა უნდა შეფასდეს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის გათვალისწინებით და უნდა იყოს მსჯავრდებულის პიროვნებისა და ჩადენილი დანაშაულის თანა-

ზომიერი.

6. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორის პოზიციას დანიშნული სასჯელის დამძიმებასთან დაკავშირებით და აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაში მითითებულია იმ ფაქტობრივ გარემოებებსა და მოტივებზე, რომელთა საფუძველზეც სასამართლომ არ გაიზიარა ბრალდების მხარის მტკიცება და უცვლელად დატოვა გ. გ-ის მიმართ განსაზღვრული სასჯელი, რასაც საკასაციო სასამართლოც იზიარებს.

7. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის 1-ელი ნაწილის შესაბამისად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას.

8. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ სრულად შეაფასა სასჯელის დანიშვნისას გასათვალისწინებელი გარემოებები, ჩადენილი ქმედების ხასიათი და სიმძიმე, სასჯელის მიზნების მიღწევის შესაძლებლობანი და საქართველოს სსკ-ის 39-ე, 53-ე და 59-ე მუხლების მოთხოვნათა გათვალისწინებით, გ. გ-ს კანონიერი და სამართლიანი სასჯელი განუსაზღვრა, რომელიც სრულად შეესაბამება როგორც საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მოთხოვნებს, ისე – საქმის ინდივიდუალურ გარემოებებს (ჩადენილი დანაშაულის ხასიათსა და მსჯავრდებულის პიროვნებას).

9. რაც შეეხება პროკურორის მიერ საკასაციო საჩივარში მითითებულ სასჯელის დამძიმების არგუმენტებს, რომ გ. გ-ი არ აღიარებდა ჩადენილ დანაშაულს და არ თანამშრომლობდა გამოძიებასთან, საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს: დანაშაულის აღიარება და გამოძიებასთან თანამშრომლობა წარმოადგენს მსჯავრდებულის უფლებას და არა – ვალდებულებას, ხოლო უფლების გამოყენებაზე უარის თქმა ვერ გახდება სასჯელის დამძიმების საფუძველი (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 1 ივნისის №952აპ-20 განჩინება, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2021 წლის 8 იანვრის №633აპ-20 განჩინება).

10. ამასთან, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით

გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია.

11. შესაბამისად, მსჯავრდებულ გ. გ-ს „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის საფუძველზე საქართველოს სსკ-ის 370-ე მუხლის მე-3 ნაწილით დანიშნული სასჯელი – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა უნდა შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და მას მოსახდელად უნდა განესაზღვროს 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით, „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ გიგაურის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 25 ივნისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. გ. გ-ი ცნობილი იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 370-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 3 (სამი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

4. „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის საფუძველზე გ. გ-ს დანიშნული სასჯელი – 3 (სამი) წლით თავისუფლების აღკვეთა შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და მიესაჯოს 2 (ორი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა.

5. გ. გ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს დაკავების მომენტიდან – 2023 წლის 12 აპრილიდან.

6. საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ:

ნ. ბ-ნ ამოღებული ერთი ცალი ჟინსის შარვალი და ერთი ცალი მაისური, ლ. ზ-ისაგან ამოღებული მოკლე შარვალი (გადაგზავნილია ექსპერტიზაზე), დ. ჯ-ნ ამოღებული შარვალი და მაისური (ინახება საქართველოს შსს ქ. თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის გლდანი-ნაძალადევის მთავარი სამმართველოს მე-3 სამმართველოში) დაუბრუნდეთ მათ კანონიერ მფლობელებს;

ორი ცალი ქამარი, მაისური, წყვილი ფეხსაცმელი, წყვილი წინდა, ტრუსი, შარვალი (გადაგზავნილია ექსპერტიზაზე) და ერთი „აიფონის“

ფირმის მობილური ტელეფონი (ინახება საქართველოს შსს ქ. თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის გლდანი-ნაძალადევის მთავარი სამმართველოს მე-3 სამმართველოში) დაუბრუნდეს მსჯავრდებულს ან მისი ნდობით აღჭურვილ პირს.

შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებული ორ ცალ სტერილურ ჩხირზე მოწითალო ფერის ორი ანანმენდი, პლასტმასის ბოთლი სახურავთან ერთად, პლასტმასის ბოთლიდან გადმოსხმული სითხე, ერთი ცხვირსახოცი, ს. ქ-ს საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკისას ამოღებული ერთი ცალი გასაშლელი დანა (გადაგზავნილია ექსპერტიზაზე), პლასტმასის ბოთლი სახურავთან ერთად, შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას ამოღებული მოწითალო ფერის ლაქების სამი ანანმენდი, ს. ქ-ს ხელის კვალისა და ნერწყვის ნიმუშები, გ. გ-ს ნერწყვისა და სისხლის ნიმუშები (ინახება საქართველოს შსს ქ. თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის გლდანი-ნაძალადევის მთავარი სამმართველოს მე-3 სამმართველოში) განადგურდეს კანონით დადგენილი წესით;

ს. ქ-ს საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკისას გადაღებული ვიდეოჩანაწერი, განთავსებული ერთ ცალ ლაზერულ დისკზე, მონმე ნ. ბ-ნ ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტისას გადაღებული ვიდეოჩანაწერი, განთავსებული ერთ ცალ ლაზერულ დისკზე, მონმე გ. ბ-ნ ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტისას გადაღებული ვიდეოჩანაწერი, განთავსებული ერთ ცალ ლაზერულ დისკზე, ფარული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად მოპოვებული 2 (ორი) აუდიოჩანაწერი, თბილისის საქალაქო სასამართლოდან გამოთხოვილი აუდიოჩანაწერი, განთავსებული ერთ ცალ ლაზერულ დისკზე, მონმე დ. თ-სთან ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტისას გადაღებული ვიდეოჩანაწერი, განთავსებული ერთ ცალ ლაზერულ დისკზე, მონმე ლ. ნ-ნ ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტისას გადაღებული ვიდეოჩანაწერი, განთავსებული ერთ ცალ ლაზერულ დისკზე შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმესთან ერთად, საქმის შენახვის ვადით;

7. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

კერძო ნაწილი

1. დანაშაული სიცოცხლის წინააღმდეგ

განზრახ მკვლელობის მცდელობა

განაჩენი
საქართველოს სახელმწიფო

№820აპ-24

29 ნოემბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ნ. სანდოძე (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
შ. თადემაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ნ. გ.-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – მ. ჭ.-ს და ს. კ.-ს – საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 6 ივნისის განაჩენზე.

აღწერით – სამოტივაციო ნაწილი:

1. წარდგენილი ბრალდების არსი:

1.1. ნ. გ.-ე ცნობილ იქნა ბრალდებულად საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსკ-ის) 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ჯანმრთელობის განზრახ მძიმე დაზიანება), საქართველოს სსკ-ის 19, 109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით (განზრახ მკვლელობის მცდელობა დამამძიმებელ გარემოებებში ისეთი საშუალებით, რომელიც განზრახ უქმნის საფრთხეს სხვის სიცოცხლეს და ჯანმრთელობას, ორი ან მეტი პირის მიმართ) და საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 და მე-4 ნაწილებით (ცეცხლსასროლი იარაღის და საბრძოლო მასალის მართლსაწინააღმდეგოდ შეძენა, შენახვა და ტარება) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის, რაც გამოიხატა შემდეგით:

1.2. 2022 წლის 17 სექტემბერს, დაახლოებით 17:00 საათზე, ს.-ს მიმდებარედ მომხდარი დაპირისპირებისას, რაც ჩხუბში გადაიზარდა, ნ. გ.-მ და ბ.-ს თავის არეში რამდენჯერმე ჩაარტყა პნევმატური პისტოლეტი. ნ. გ.-ს განზრახი ქმედებით დ. ხ.-ს თავის არეში მიიღო მსუბუქი ხარისხის დაზიანება, ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით.

1.3. 2022 წლის 17 სექტემბერს, დაახლოებით, 17:30 საათზე, ნ. გ.-ე

იმავე დღეს მომხდარი ფიზიკური დაპირისპირების გამო განაწყენებული, ანგარიშსწორების მიზნით, ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღით შეიარაღებული, დ. ხ-ს და მასთან მყოფი პირების მოკვლის მიზნით, „ტოიოტას“ მარკის ავტომანქანით, მივიდა ს-ში მცხოვრებ დ. ხ-სთან. მოსალოდნელი კონფლიქტის თავიდან აცილების მიზნით, დ. ხ-სის სახლთან, ავტომანქანაში მჯდომ აგრესიულად განწყობილ, ნ. გ-სთან შესახვედრად მივიდა დ. ხ-ს მეგობარი გ-ი, სადაც დ. ხ-ი და ამ უკანასკნელის ოჯახის წევრები და ახლობლებიც შეიკრიბნენ. ამ დროს, ნ. გ-მ ავტომანქანიდან, ორი ან მეტი პირის განზრახ მკვლელობის მიზნით, ისეთი საშუალებით, რომელიც განზრახ უქმნის საფრთხეს სხვის სიცოცხლესა და ჯანმრთელობას, მართლსაწინააღმდეგოდ შეძენილი „აკს“-ის მოდელის ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღიდან, მრავალჯერ გაისროლა, რის შედეგადაც გარდაიცვალა გ-ი, ხოლო დ. ე-მ, ი-მ, ნ. შ-მ და ქ. ხ-მ მიიღეს სხეულის სხვადასხვა სახის დაზიანება. ნ. გ-მ, მისგან დამოუკიდებელი მიზეზების გამო, ვერ შეძლო დ. ხ-სის და ზემოთ აღნიშნული დაზიანებული პირების მკვლელობის სისრულეში მოყვანა და შემთხვევის ადგილიდან მიიმალა. ნ. გ-ს ქმედების შედეგად, ასევე ცეცხლსასროლი დაზიანება მიიღო ამ უკანასკნელის ნათესავმა – თ-აა.

1.4. ნ. გ-მ მართლსაწინააღმდეგოდ შეიძინა „აკს“-ის მოდელის, 5,45 კალიბრის ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღი (№....) და საბრძოლო მასალა, რასაც ასევე მართლსაწინააღმდეგოდ ინახავდა და ატარებდა 2022 წლის 17 სექტემბერს, ს-სთან მისვლისას, დ. ხ-სის სახლთან განხორციელებული დანაშაულებრივი ქმედების დროს. 2022 წლის 17 სექტემბერს, ს-ი, ნ. გ-ს საცხოვრებელი სახლში ჩატარებული ჩხრეკისას, ეზოდან ამოღებული იქნა „აკს“-ის მოდელის, 5,45 კალიბრის ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღი.

2. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება:

2.1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 15 ივნისის განაჩენით, ნ. გ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 და მე-4 ნაწილებითა და საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით.

საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით.

საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-4 ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით.

საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 18 წლით.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა სხვა ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და დანაშაულთა ერთობლიობით, ნ. გ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 18 წლით.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2021 წლის 19 ოქტომბრის განაჩენით, საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის კოლეგიის 2021 წლის 19 ოქტომბრის განაჩენით განსაზღვრული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ნ. გ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 20 წლით.

2.2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 15 ივნისის განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში გაასაჩივრა მსჯავრდებულ ნ. გ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა ს. კ-მ და მოითხოვა ნ. გ-ს საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით და საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით გამართლება, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 და მე-4 ნაწილით დანიშნული სასჯელის შემსუბუქება.

3. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება:

3.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 6 ივნისის განაჩენით, დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 15 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

3.2. 2024 წლის 4 ივლისს, მსჯავრდებულ ნ. გ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა მ. ჭ-მა და ს. კ-მ, საკასაციო საჩივრით მომართეს საქართველოს უზენაეს სასამართლოს და მოითხოვეს ნ. გ-ს საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით უდანაშაულოდ ცნობა, საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული ქმედების გაუფრთხილებლობით ჩადენილ დანა-

შაულად დაკვალიფიცირება და საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 და მე-4 ნაწილით დანიშნული სასჯელის შემსუბუქება.

3.3. თბილისის პროკურატურის საპროკურორო სამმართველოს პროკურორმა გრიგოლ ბიბილაშვილმა წარმოდგენილი შესაგებლით მოითხოვა დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 6 ივნისის განაჩენის უცვლელად დატოვება.

4. კასატორების არგუმენტები:

4.1. კასატორების პოზიციით, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი არის უკანონო და დაუსაბუთებელი, ვინაიდან მსჯავრდებულის ქმედებას მიეცა არასწორი კვალიფიკაცია და გამოყენებულია სასჯელის ისეთი სახე და ზომა, რომელიც აშკარად არ შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მისი ქმედების ხასიათს. მხარეთა შორის არ არის სადავო, რომ 2022 წლის 17 სექტემბერს გ-ი გარდაიცვალა, ხოლო ქ. ხ-ს, ი-ს, დ. ე-ს, ნ. შ-ს და თ. მ-ს დაუზიანდათ ჯანმრთელობა. ნ. გ-ე არ გაურბოდა მის წილ პასუხისმგებლობას და აღიარებდა იმას რაც ჩაიდინა, თუმცა ვერ აღიარებს ვინმეს მოკვლის განზრახვის არსებობას, რადგან ამგვარი განზრახვა მას არ ჰქონია. მართალია, ნ. გ-მ შემთხვევის ადგილზე სხვების შესაშინებლად მიიტანა იარაღი, თუმცა ჰქონდა თავდაცვის მიზანი და გაისროლა მას შემდეგ, რაც დაზარალებული ეცადა მისთვის იარაღის წართმევას. საგულისხმოა, რომ შემთხვევის ადგილზე მყოფ ადამიანებთან გან. გ-ე მხოლოდ დ. ხ-ზე იყო განწყობილი, თუმცა მისთვის არ უსვრია, ხოლო გ-თან მას კონფლიქტი არასოდეს ჰქონია და, შესაბამისად, მოკვლის განზრახვა ვერ ექნებოდა. მისი სიკვდილი იარაღის გავარდნამ გამოიწვია. აღნიშნული ფაქტის თვითმხილველი, ბრალდების მხარის მოწმეები კი, ფაქტს ურთიერთსაწინააღმდეგოდ და მიკერძოებულად აღწერენ, რის გამოც მათი ჩვენებები არ უნდა იქნეს გაზიარებული. ბალისტიკური ექსპერტიზის დასკვნა (მონმე 3-ე) იძლევა შესაძლებლობას დასკვნისათვის, რომ იარაღი დამიზნებით არ არის ნასროლი და ადგილი აქვს შემთხვევით გავარდნას. ამასთან, ნ. გ-ს, ვინმეს მოკვლის განზრახვა რომ ჰქონოდა, დ. ხ-ის სახლთან თ. მ-ა და ე-თან ერთად არ დაბრუნდებოდა და მანქანაში არ დარჩებოდა დაქოქილი ძრავით, არამედ მისვლისთანავე ავტომატომარჯვებული გადავიდოდა მანქანიდან. დამაჯერებლობასაა მოკლებული, რომ მიზანმიმართული სროლის შემთხვევაში ნ. გ-ე ესროდა ქალებს, მით უმეტეს, მის ცოლის დას – თ. მ.... აღნიშნული სწორედ უკონტროლო გასროლაზე მიუთითებს. ბრალდების მხარის მოწმეები არ არიან გულწფელნი, როდესაც მიუთითებენ, რომ ავტომატისაგან მისულმა გ-მმა ავტომატის სახურავზე დადო ხელი და ისე ესა-

უბრებოდა ავტომანქანაში მყოფ ნ. გ-ს. ისინი ასევე ურთიერთსაწინააღმდეგოდ აღწერენ შემთხვევის დროს მომხადრ ფაქტებს. ამასთან, დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი ექსპერტიზებით დადასტურდა გ-ს ხელებზე არსებული დამწვარი დენტის კვალი, რაც სწორედ შესაძლოა ავტომატზე ჯაჯგურის შემთხვევაში დარჩენილიყო. დაცვის მხარეს მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობიდან ვერ დგინდება, თუ რა გარემოებებმა მიიყვანა სასამართლო დასკვნამდე, რომ ნ. გ-ე მოქმედებდა არაპირადაპირი განზრახვით. ამასთან, სააპელაციო სასამართლო უხეშად შეიჭრა მხარეთა კომპეტენციაში, დაარღვია მხარეთა თანასწორობისა და შეჯიბრებითობის პრინციპი და არსებითად გასცდა წარდგენილი ბრალდების ფარგლებს. დაცვის მხარე თავს იცავდა სწორედ წარდგენილი ბრალდების ფარგლებში და ამტკიცებდა, რომ უსაფუძვლო იყო მითითება, თითქოს ნ. გ-ე შემთხვევის ადგილზე ვინმეს მკვლელობის განზრახვით მივიდა. ბრალდების უცვლელობის პრინციპი მოითხოვს, რომ სუბიექტისთვის წინასწარ იყოს ცნობილი, თუ რას ედავება მას ბრალდების მხარე, რადგან შეძლოს დაცვის მხარის სათანადოდ განხორციელება. მართალია, მოცემულ შემთხვევაში, კვალიფიკაცია არ შეცვლილა, თუმცა დაცვისთვის არსებითი მნიშვნელობის მატარებელი არის განზრახვის დადგენა, რაც შინაარსით ქმედების კვალიფიკაციის განმსაზღვრელია. ამასთან, ბრალდების მხარემ ნ. გ-ს ქმედება დააკვალიფიცირა განზრახ მკვლელობის მცდელობად, მხოლოდ იმიტომ რომ მას არ მისცემოდა ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოს განსაჯადობის უფლება. აღნიშნულის თაობაზე ნ. გ-ს მიმართული აქვს საკონსტიტუციო სასამართლოსთვის. საკასაციო საჩივრით, დაცვის მხარე ითხოვს წინასასამართლო სხდომის მოსამართლის 2022 წლის 22 დეკემბრის გადაწყვეტილების შეფასებას, რა დროსაც სასამართლომ არ დააკმაყოფილა დაცვის მხარის შუამდგომლობა და საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილებამდე არ შეაჩერა საქმის წარმოება. დაცვის მხარეს მიაჩნია, რომ ყოველივე ზემოხსენებული წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „დ“ ქვეპუნქტებით საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საფუძველს. კასატორები ასევე ითხოვენ ნ. გ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 და მე-4 ნაწილებით დანიშნული სასჯელის შემსუბუქებას.

5. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები:

5.1. საკასაციო პალატამ ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ დაცვის მხარის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 6 ივნისის განაჩენში უნ-

და შევიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

5.2. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ დაცვის მხარის მიერ განაჩენი გასაჩივრებულია დამამძიმებელ გარემოებებში ჩადენილი განზრახ მკვლელობისა და ჯანმრთელობის განზრახ მსუბუქი დაზიანების ნაწილში, ხოლო ცეცხლსაროლი იარაღის შეძენა, შენახვისა და ტარების ბრალდება – არ გამხდარა სადავოდ. შესაბამისად, მხარეთა შორის უდავო ფაქტობრივ გარემოებებს წარმოადგენს შემდეგი: ნ. გ-სა და დ. ხ-ს შორის შემთხვევამდე ადგილი ჰქონდა ფულად თანხასთან დაკავშირებულ უსიამოვნებას. 2022 წლის 17 სექტემბერს, ურთიერთობის გასარკვევად, ნ. გ-ე შვილთან – გ. ნ-სთან ერთად სასაუბროდ შეხვდა დ. ხ-ს ამ უკანასკნელის სახლთან. ერთის მხრივ, მამა-შვილ ნ-სა და, მეორე მხრივ, დ. ხ-სა და მასთან მყოფ პირებს შორის სიტყვიერი უთანხმოება გადაიზარდა ფიზიკურ დაპირისპირებაში, რის შემდეგაც ნ-ებმა დატოვეს შემთხვევის ადგილი. ფიზიკური დაპირისპირების დროს გ. ნ-მ დაკარგა ავტომანქანის გასაღები, რის გამოც, ავტომანქანა ვერ წაიყვანა და დატოვა დ. ხ-ს სახლთან. რამდენიმე წუთის შემდეგ ნ. გ-ე ცოლის დასთან – თ. მ...ა და შვილის საცოლესთან – ე-თან ერთად, მეუღლის ავტომანქანით დაბრუნდა შემთხვევის ადგილზე. მას თან ჰქონდა ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღი, რომლიდან გასროლის შედეგად დაიჭრა რამდენიმე პირი. მათგან გ-ი გარდაიცვალა, ხოლო დ. ე-მ, ი-მ, ნ. შ-მ და ქ. ხ-მ, ასევე თვით ნ. გ-ს ცოლის დამ – თ-მ მიიღეს სხეულის დაზიანებები.

5.3. საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი ეფუძნება კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს ნ. გ-ს მიერ მისთვის მსჯავრად შერაცხილი ქმედებების ჩადენას.

5.4. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს კასატორის პოზიციას დ. ხ-სთვის ჯანმრთელობის განზრახ მსუბუქი დაზიანების მიყენების ბრალდებით ნ. გ-სის უდანაშაულობის შესახებ და ყურადღებას გაამახვილებს ზემოხსენებულ ინციდენტში მონაწილე პირების – დ. ხ-ს, ნ-სის, თ-ა-ის, კ-სა და გ. ნ-ის, ასევე ფაქტის თვითმხილველი მოწმეების – ქ. ხ-ის, ნ. შ-ს და მ-ის ჩვენებებზე, რომლებითაც ერთმნიშვნელოვნად დგინდება, რომ კონფლიქტის დროს ერთმანეთს ეჩხუბებოდნენ ნ. გ-ე და დ. ხ-სი, ხოლო გ. ნ-ე უპირისპირდებოდა ნ-ს, კ-ს და თ-ა-ს. ხსენებული პირების ჩვენებებით ასევე დგინდება ის ფაქტი, რომ ინციდენტის შედეგად თავის არეში დაზიანება მიიღო დ. ხ-მ. სასამართლოში ჩვენების მიცემისას, დ. ხ-მ განმარტა, რომ კონფლიქტის დროს ნ. გ-მ ამოიღო იარაღი და 3-4 ჯერ ჩაარტყა თავში. ნ. გ-ს მიერ დ. ხ-თვის თავის

მიდამოში იარაღის ჩარტყმის ფაქტი დადასტურებულია ასევე მონმეების: ნ-სის, ქ. ხ-ის, ნ. შ-ს და მ-ის ჩვენებებით. ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2022 წლის 20 ოქტომბრის სამედიცინო ექსპერტიზის №.... დასკვნით კი, დადგინდა, რომ „სსიპ საგანგებო სიტუაციების კორდინაციისა და გადაუდებელი დახმარების ცენტრის სამედიცინო ბარათი №-ის, შპს კ.მ.ც-ს სტაციონარული პაციენტის სამედიცინო ბარათი №-ის და ცნობა ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ ჩანაწერების თანახმად, მოქ. დ. ხ-ს 2022 წლის 17 სექტემბერს მიღებულ ტრავმასთან დაკავშირებით აღენიშნებოდა: თავის ტვინის შერყევა, ცხვირის ძვლების მოტეხილობა, თავის მიდამოში ქრილობები, ჰემატომები და ექსკორიაციები. გამოძიების მიერ წარმოდგენილი მოქ. დ. ხ-ს კომპიუტერული ტომოგრაფიის ელექტრონული ჩანაწერი შესწავლილი იქნა სპეციალისტ რადიოლოგის მიერ, რომლის დასკვნითაც: არსებულ გამოსახულებებზე ვლინდება ცხვირის ძვლების ხაზოვანი მოტეხილობა დისლოკაციის გარეშე. დაზიანების ხანდაზმულობა მითითებულ თარიღთან (17.09.2022) წინააღმდეგობაში არ არის. დაზიანება განვითარებულია რაიმე მკერძივთბლავგი საგნის მოქმედებით, მიეკუთვნება მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით“. 2022 წლის 17 სექტემბრის შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმის თანახმად, ბეტონის ბარიერის ზედაპირიდან ამოღებული იქნა პისტოლეტის მაგვარი საგანი, რაც საქართველოს შსს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის, 2022 წლის 18 სექტემბრის სასამართლო-ბალისტიკური ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, არის ქარხნული წესით დამზადებული „POWERLINE 5501“ მოდელის, 4,5 მმ კალიბრის პნევმატური პისტოლეტი. მსჯავრდებულმა ნ. გ-მ კი სასამართლოში დაადასტურა, რომ როდესაც 2022 წლის 17 სექტემბერს, პირველად მივიდა დ. ხ-სთან თანჰქონდა პნევმატური იარაღი, რომელიც ამოუვარდა შემთხვევის ადგილზე.

5.5. ზემოხსენებული მტკიცებულებების გათვალისწინებით, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ სახეზეა მტკიცებულებათა ისეთი ერთობლიობა, რაც ადასტურებს, ერთის მხრივ, ნ. გ-ს მიერ დ. ხ-სთვის თავის არეში იარაღის ჩარტყმის, ხოლო მეორეს მხრივ ისეთი დაზიანების მიყენების ფაქტს, რამაც დაზარალებულის ჯანმრთელობის მსუბუქი დაზიანება გამოიწვია, ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით.

5.6. საკასაციო პალატის შეფასებით, კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეული, ურთიერთშეჯერებული, ამკარა და დამაჯერებელი მტკიცებულებების ერთობლიობით, აღნიშნულ ეპიზოდში შესაძლებელია, როგორც ფაქტების უტყუარი დადასტურება, ისე – მატერიალური სამართლის ნორმის

თითოეულ ელემენტის დადასტურებულად მიჩნევა, რაც ქმნის დანაშაულის სრულყოფილ შემადგენლობას, რომ სახეზეა დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

5.7. რაც შეეხება ნ. გ-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 19, 109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდებას, საკასაციო პალატა თავდაპირველად მიმოიხილავს აღნიშნულ ეპიზოდთან დაკავშირებულ მხარეების მიერ წარმოდგენილ მტკიცებულებებს, შემდგომ კი სამართლებრივად შეაფასებს ნ. გ-ს ქმედებას.

5.8. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას, რომ ნ. გ-მ გ-ის სიცოცხლე მოუსპო გაუფრთხილებლობით. მოცემულ შემთხვევაში, სადავო არ არის ის ფაქტი, რომ შემთხვევის ადგილზე ნ. გ-ე მივიდა ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღით, რომლიდან გასროლის შედეგად გარდაიცვალა გ-ი, ხოლო დ. ე-მ, ი-მ, ნ... შ-მ, ქ. ხ-მა და თ-ა მიიღეს სხეულის დაზიანებები. სადავოა მსჯავრდებულისთვის მსჯავრად შერაცხილი ქმედების კვალიფიკაცია.

5.9. საკასაციო პალატა ყურადღებას გაამახვილებს მოწმეთა ჩვენებებზე, კერძოდ, დ. ხ-ს ჩვენების თანახმად, მასსა და მის მეზობელ ნ. გ-ს შორის არსებობდა კონფლიქტი. 2022 წლის 17 სექტემბერს, შუადღისას, ტყის პირას, შეხვდა ნ. გ-ე, რომელიც შეეცადა მასთან დალაპარაკებას. ვინაიდან, ჰქონდა რთველი და სტუმრებს ელოდა, ნ. გ-ს სთხოვა სხვა დროს გარკვეულიყვნენ სიტუაციაში. სახლში დაბრუნებულს, დაახლოებით 20 წუთში მიაკითხა აგრესიულად განწყობილმა ნ. გ-მ, რომელმაც ამოიღო იარაღი და 3-4 ჯერ ჩაარტყა თავის არეში. ამ ფაქტს მოჰყვა მასსა და ნ. გ-ს შორის ფიზიკური დაპირისპირება. მათ გასაშველელად კონფლიქტში ჩაერთვნენ ნ-ე, კ-ა, თ. ა-ი, ნ... შ-ა, ქ. ხ-ი და მ-ე. საბოლოოდ, ისინი დაშოშმინდნენ და ნ. გ-ე წავიდა. თუმცა კონფლიქტი ამით არ ამოწურულა. მალევე მასთან სტუმრად მივიდნენ მისი მეგობრები – ი-ე და დ. ე-ე, ასევე თანასოფლელები – გ-ი, ხ-ი და თ-ი. ისინი მომხდარი დაპირისპირების თაობაზე საუბრობდნენ. რა დროსაც ნ. გ-ე კვლავ მივიდა მის სახლთან, ქალბატონებთან ერთად. გარედან ისმოდა ყვირილის ხმა, რის გამოც, გ-ი გავიდა ნ. გ-სთან სასაუბროდ. მას გაჰყვნენ ხ-ი, თ-ი, ი-მე, დ. ე-ე და მისი ოჯახის წევრები. თვითონ ყველაზე ბოლოს გავიდა გარეთ და ჩქარი ნაბიჯით მიუახლოვდა ნ. გ-ის ავტომანქანასთან მისულ გ-ის. როდესაც ის იმყოფებოდა გ-სგან, დაახლოებით, 30-40 სმ-ის მოშორებით, დაინახა, რომ ამ უკანასკნელმა მარცხენა ხელი ნ. გ-ს ავტომანქანის სახურავზე ჩამოდო და როდესაც მეორე ხელის დადებას აპირებდა, სახეშეცვლილმა გამოიხედა, რა დროსაც ავტომანქანიდან მოულოდნელად დაიწყო ავტომატური იარაღიდან სროლა. ნ. გ-სა და გ-ის შორის საუბარი არ შემდგარა. მან ჩა-

იხედა ავტომანქანაში და დაინახა, რომ ნ. გ-ს ფეხებზე იარაღი ედო. იქ მყოფი პირები დაბლა იწვნენ და ირგვლივ ყველაფერი სისხლიანი იყო. ინციდენტის დროს ასევე დაიჭრნენ დ. ე-ე, ი-ე, ნ... შ-ა და ქ. ხ-მი. ყველა მათგანი გადაყვანილი იქნა სამედიცინო დაწესებულებაში.

5.10. დ. ხ-ის ჩვენების სადავოდ გამხადრი ფაქტობრივი გარემოება – თუ სად და როგორ მდგომარეობაში იდგა გ-ი და ასევე, ჰქონდა თუ არა ამ უკანასკნელს ფიზიკური შეხება ნ. გ-სთან, გამყარებულია თ-ს ჩვენებით, კერძოდ, მან განმარტა, რომ დაინახა, თუ როგორ იყო გ-ი დაყრდნობილი ნ. გ-ის ავტომანქანის მარცხენა წინა კართან, ხელები კი სახურავზე ედო. დ. ხ-ი ნ. გ-ეს ეუბნებოდა, მისთვის თავი დაენებებინა. საუბარი, დაახლოებით ნახევარ წუთს გაგრძელდა. გ-ს მხრიდან ნ. გ-ს მიმართ იარაღის წართმევის მცდელობას ადგილი არ ჰქონია. დ. ხ-ს ავტომანქანასთან მისვლისთანავე დაიწყო ავტომატიდან სროლა, რა დროსაც წაიქცა გ-ი, ხოლო ნ. გ-მ მაშინვე დაძრა მანქანა და დატოვა შემთხვევის ადგილი. აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოება ასევე დაადასტურა მოწმე ხ-მაც და განმარტა, რომ 2022 წლის 17 სექტემბერს იმყოფებოდა დ. ხ-სთან სახლში. ხმაურზე იგი და სახლში მყოფი პირები გავიდნენ გარეთ, რა დროსაც დაინახა, რომ გ-ი იდგა ნ. გ-ის ავტომანქანასთან და ხელები ედო სახურავზე. მისი გარეთ გასვლიდან, დაახლოებით, ოც წამში ავტომანქანიდან დაიწყო სროლა და გ-ი დაეცა.

5.11. სადავოდ გამხადრი გარემოება, რაც უკავშირდება იარაღის წართმევის მცდელობის ფაქტს, არც თვითმხილველი მოწმეების – თ. მ... და ე-ის ჩვენებებშია ასახული. მათ დაადასტურეს გ-ს ნ. გ-ს მანქანასთან მიახლოების და შემდეგ გადახრილ მდგომარეობაში ყოფნის ფაქტი, თუმცა არცერთ მათგანს არ უთქვამს, რომ ამ ორ პირს შორის ადგილი ჰქონდა ჯაჯგურს.

5.12. ამდენად, საკასაციო პალატა იზიარებს ბრალდების მხარის მოწმეთა ჩვენებებს და მიუთითებს, რომ მათ მიერ მოწოდებული ინფორმაცია არ ეწინააღმდეგება დაცვის მხარის მოწმეების მიერ სასამართლოსთვის მოწოდებულ ინფორმაციას და დადასტურებულად მიიჩნევს, რომ ავტომანქანაში მყოფ ნ. გ-ს მიუახლოვდა გ-ი, რომელმაც ავტომანქანის სახურავზე დაადო ხელები, სალონში ხელის შეყოფის და ავტომატის წართმევის მცდელობას, კი – ადგილი არ ჰქონია. საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ ბრალდების და დაცვის მხარის ზემოხსენებული მოწმეები არიან ერთი ან მეორე მხარის ახლობელები, რის გამოც განსაკუთრებული სიფრთხილით აფასებს ამ ჩვენებებს და მათ შესაბამისობას საქმეში წარმოდგენილ სხვა ნეიტრალურ მტკიცებულებებთან. მოცემულ შემთხვევაში საკასაციო სასამართლოს არ გააჩნია საფუძველი ეჭვი შეიტანოს მოწმეთა ჩვენებების სისწორეში, რადგან მსჯავრდებულის მიმართ არ ვლინდება რაიმე დაინტერესების არ-

სებობა. კასატორების მიერ მითითებული გარემოებები კი, არ არის გამყარებული სხვა მტკიცებულებებით.

5.13. საკასაციო პალატა არ ეთანხმება დაცვის მხარის პოზიციას, რომ გ-ს ხელებზე დამწვარი დენტის კვალის აღმოჩენა ადასტურებს ავტომატზე ჯაჯგურის ფაქტს, ვინაიდან დადგენილია, რომ იგი ხელებით დაყრდნობილი იყო ავტომანქანის სახურავზე და ახლოს იმყოფებოდა ნ. გ-სთან. ამასთან, გ-ის მხრიდან ავტომატურ ცეცხლსასროლ იარაღთან შემხებლობა არ დადგენილა არც მოწმეთა ჩვენებებით და არც ჩატარებული საექსპერტო კვლევებით.

5.14. ბიოლოგიური (სეროლოგიური, გენეტიკური) ექსპერტიზის №.. დასკვნით დგინდება, რომ „... ავტომატის სასხლეტიდან და სახელურიდან, ტიბუჩირიდან, ჩარჩოდან და მჭიდიდან არსებული ბიომასალის გენეტიკური პროფილი ეკუთვნის ნ. გ-ს. ... ანაწმენდებზე – ავტომატის ლულიდან, დასაკეცი კონდახიდან და პოლიეთილენის პარკიდან არსებული ბიომასალის გენეტიკური პროფილები შეერეულია, რომელთა მაჟორული წილი ეკუთვნის ნ. გ-ეს, ხოლო მინორული წილი – ნ-ს, ობ.-ის პროფილების მინორული წილი იდენტიფიკაციისათვის არაინფორმატიულია“.

5.15. დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი №... ბალისტიკური ექსპერტიზის დასკვნით დგინდება, რომ შეკითხვაზე შესაძლებელი იქნებოდა თუ არა კონკრეტულ ვითარებაში, ავტომანქანის მარცხენა წინა კარებთან 0,29მ-ში მდგომ პიროვნებას, რომელსაც ხელები (ხელის მტევნები) ეწყო ავტომანქანის სახურავზე, გასროლების შედეგად ხელების მტევნებზე და სახის მიდამოში დარჩენოდა დენტის წვის შედეგად წარმოქმნილი მიკრონაწილაკები – დადგენა შეუძლებელია სეებ-ს ბალისტიკური ექსპერტიზის მიმართულებით, კონკრეტული კვლევის შესაბამისი მეთოდის არ არსებობის გამო.

5.16. დამოუკიდებელი საექსპერტო კრიმინალისტიკური ბიუროს ბალისტიკური ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად, ავტომანქანის მარცხენა წინა კართან 0,29 მეტრში მდგომ პიროვნებას, რომელსაც ხელები (ხელის მტევნები) ეწყო ავტომანქანის სახურავზე, გასროლების შედეგად ხელის მტევნებზე დენტის წვის პროდუქტები და დენტის დამწვარი და დაუმწვარი ნაწილაკები არ დარჩებოდა. გასროლების შედეგად დენტის წვის პროდუქტები და დამწვარი და დაუმწვარი ნაწილაკები ასევე არ დარჩებოდა პიროვნების სახეზე, თუ კი მას სახე სალონის გარეთ ჰქონდა. ამასთან, აღნიშნული ექსპერტიზის ჩამტარებელმა ექსპერტმა გ.... განმარტა, რომ იმ შემთხვევაში, თუ პირს ხელები ავტომანქანის სალონთან შეხებაში ექნებოდა, ხოლო ავტომანქანის ფანჯარა ღია – დენტის კვალის დარჩენის შესაძლებლობა არ გამოირიცხებოდა.

5.17. შესაბამისად, აფასებს რა ზემოხსენებულ ესპერტიზის დასკვნების შედეგებს, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ გ-ს მტევნებიდან და სახის მიდამოდან აღებულ ანაწმენდებზე აღმოჩენილი დენტის წვის შედეგად წარმოქმნილი მიკრონაწილაკები – არ ადასტურებს, რომ გ-ის ხელები მანქანის სალონში ჰქონდა შეყოფილი და ცდილობდა ნ. გ-სთვის იარაღის წართმევას, მით უფრო რომ აღნიშნული, გარდა თავად ბრალდებულ ნ. გ-ს ჩვენებისა, არ დასტურდება თვითმხილველ მოწმეთა ჩვენებებით.

5.18. ის ფაქტი, რომ ნ. გ-ს მიერ განხორციელებული გასროლების შედეგად გარდაიცვალა გ-ი, ხოლო სხეულის სხვადასხვა სახის დაზიანებები მიიღეს – დ. ე-მ, ი-მ, ნ... შ-მ, ქ. ხ-მა და თ-ამ დადასტურებულია საქმეზე წარმოდგენილი სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნებით.

5.19. მოცემულ შემთხვევაში, საქმეში არსებული მტკიცებულებებისა და ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ნ. გ-ე იყო რა წინარე კონფლიქტით განაწყენებული, მოქმედებდა ანგარიშსწორების მიზნით, რა დროსაც ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღით განახორციელა გამიზნული გასროლები, რითაც ჭრილობები მიაყენა დაზარალებულებს (რომელთა შორის გ-ი გარდაიცვალა, ხოლო დ. ე-მ, ი-მ, ნ... შ-მ, ქ. ხ-მა და თ-ა მიიღეს სხეულის სხვადასხვა სახის დაზიანებები). მათთვის მიყენებული ჭრილობების ლოკალიზაციის, დანაშაულის იარაღის და გასროლის მანძილის გათვალისწინებით, ვერ იქნება გაზიარებული დაცვის მხარის პოზიცია, რომ ნ. გ-მ ჩაიდინა გაუფრთხილებელი დანაშაული.

5.20. საკასაციო სასამართლო კვლავაც იმეორებს, რომ ქმედების სუბიექტური შემადგენლობის – განზრახვის დასადასტურებლად აუცილებელია, ერთდროულად არსებობდეს ცოდნის, ნებელობისა და მართლწინააღმდეგობის შეგნება. რიგ შემთხვევებში შესაძლებელია, ბრალდებული არც აკონკრეტებდეს ან/და უარყოფდეს განზრახვის არსებობას, მაგრამ საქმეში არსებულ ფაქტობრივ გარემოებათა ანალიზით დადგინდეს პირის მიერ განზრახვის ნამდვილობა. ანუ ფაქტობრივ გარემოებათა განვითარების ლოგიკური ჯაჭვი ქმედების სუბიექტური შემადგენლობის შეფასების შესაძლებლობას იძლევა (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 თებერვლის №527აპ-17 გადაწყვეტილება). ამასთან, მკვლელობის სურვილი შესაძლებელია, წარმოიშვას იმშუთიერად და დანაშაულის შემადგენლობისათვის აუცილებელი არ არის, რომ განზრახვა დროის ხანგრძლივი ინტერვალით უსწრებდეს წინ ქმედებას (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 10 დეკემბრის №379აპ-18 გადაწყვეტილება).

5.21. სასამართლო ასევე, მიუთითებს საქართველოს უზენაესი სა-

სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის განმარტებაზე, რომლის თანახმადაც ქმედების განზრახ მკვლელობად (მცდელობად) დაკვალიფიცირებისათვის აუცილებელია, დადგინდეს სუბიექტის განზრახვა, მისი მიზანმიმართული ქმედება დაზარალებულის სიცოცხლის მოსპობისაკენ, ამასთან, ფაქტობრივად განხორციელებულ ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის მიზეზობრივი კავშირი (ასეთის არსებობის შემთხვევაში), რომელთა გარეშეც ქმედების განზრახ მკვლელობად (მცდელობად) დაკვალიფიცირება სამართლებრივ საფუძველს მოკლებული იქნება (საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2014 წლის 12 თებერვლის №142აპ-13 გადაწყვეტილება).

5.22. საქართველოს სსკ-ის მე-9 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, განზრახ ქმედებად ითვლება დანაშაული, რომელიც ჩადენილია პირდაპირი ან არაპირდაპირი განზრახვით. ამავე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, ქმედება პირდაპირი განზრახვითაა ჩადენილი, თუ პირს გაცნობიერებული ჰქონდა თავისი ქმედების მართლწინააღმდეგობა, ითვალისწინებდა მართლსაწინააღმდეგო შედეგის დადგომის შესაძლებლობას და სურდა ეს შედეგი, ანდა ითვალისწინებდა ასეთი შედეგის განხორციელების გარდაუვალობას.

5.23. შესაბამისად, ზემოაღნიშნული მუხლით დადგენილია, რომ ქმედების პირდაპირი განზრახვით კვალიფიკაციისათვის აუცილებელია სამი კომპონენტის არსებობა, კერძოდ: ა) პირს გაცნობიერებული უნდა ჰქონდეს თავისი ქმედების მართლწინააღმდეგობა; ბ) უნდა ითვალისწინებდეს მართლსაწინააღმდეგო შედეგის დადგომის შესაძლებლობას; გ) უნდა სურდეს ეს შედეგი, ანდა ითვალისწინებდეს ასეთი შედეგის განხორციელების გარდაუვალობას.

5.24. სასამართლო განმარტავს, რომ ქმედების განზრახ მკვლელობის პირდაპირი განზრახვით კვალიფიკაციისათვის აუცილებელია დადგინდეს მისი მიზანმიმართული ქმედება, მიზეზობრივი კავშირი განხორციელებულ ქმედებასა და დამდგარ შედეგს შორის და მისი დამოკიდებულება შედეგის მიმართ (უნდა სურდეს ეს შედეგი, ანდა ითვალისწინებდეს ასეთი შედეგის განხორციელების გარდაუვალობას). ასევე შესწავლილ უნდა იქნეს დანაშაულის ჩადენის ხერხი და საშუალება, დაზიანების ხასიათი, როგორ ვითარებაში იქნა მიყენებული და სხვა.

5.25. მოცემულ შემთხვევაში მიმოხილულ მონმეთა ჩვენებებით, საკასაციო პალატა დადგენილად მიიჩნევს, რომ 2022 წლის 17 სექტემბერს, პირველად მომხდარი ფიზიკური დაპირისპირებიდან მალევე, ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღით შეიარაღებული ნ. გ-ე კვლავ დაბრუნდა შემთხვევის ადგილზე. დ. ხ-ს სახლთან, ავტომანქანაში

მჯდომ ნ. გ-სთან თავდაპირველად მივიდა გ-ი, ხოლო შემდეგ დ. ხ-ი, მისი ოჯახის წევრები და ახლობლები. რა დროსაც ნ. გ-მ ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღიდან მიზანმიმართულად მრავალჯერ გაისროლა.

5.26. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის, 2022 წლის 4 ნოემბრის ბალისტიკური ექსპერტიზის №... დასკვნის თანახმად: – ა/მანქანა „TOYOTA CHR“-ზე სახ. ნომრით ჭ.... არსებული დაზიანებები თავისი ფორმით, განვითარების ხასიათით და მორფოლოგიური თავისებურებებიდან გამომდინარე, არის ცეცხლნასროლი წარმოშობის და განვითარებულია არაუმცირეს 5მმ და არაუმეტეს 6მმ დიამეტრის მქონე ჭურვების ზემოქმედების შედეგად. ავტომანქანაზე შიდა მხრიდან არსებული დაზიანებები პირველადი წარმოშობისაა, რის შედეგადაც განვითარდა გარე ზედაპირზე არსებული დაზიანებები. აღნიშნული დაზიანებები მიმართულია შიგნიდან გარეთ, წარმოსახვითი განივი ღერძის მიმართ მარცხნიდან მარჯვნივ და ნაწილობრივ ზემოდან ქვემოთ. აღნიშნული დაზიანებების კუთხემ ავტომანქანის სიბრტყის მიმართ, ჭურვის მოძრაობის მიმართულებით, მარცხნიდან მარჯვნივ შეადგინა დაახლოებით 15°. ხოლო მანქანის წარმოსახვითი ღერძის მიმართ, ზემოდან ქვემოთ შეადგინა დაახლოებით 10°. დასკვნის გამცემმა ექსპერტმა პ-მ განმარტა, რომ მანქანას დაახლოებით 24 დაზიანება ჰქონდა, ზოგი გამჭოლი და ზოგი არაგამჭოლი, განხორციელებული შიგნიდან გარეთ სროლით. სროლის რეჟიმი დიდი ალბათობით იყო ავტომატური.

5.27. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ნ. გ-ს გაცნობიერებული ჰქონდა, რომ ისროდა იმ მიმართულებით, სადაც ადამიანები იყვნენ (მათ შორის გ-ი – უშუალოდ ავტომანქანის წინა მარცხენა მხარეს სახურავზე იყო ხელებით დაყრდნობილი, ხოლო დ. ხ-ი იქვე იმყოფებოდა) და ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღიდან გასროლები (მათ შორის 24 გამჭოლი) განახორციელა. მოცემულ შემთხვევაში მხარეებს შორის სადავო არ გამხდარა სროლის მიმართულება, რაც საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის, 2022 წლის 4 ნოემბრის ბალისტიკური ექსპერტიზის №... დასკვნით უტყუარადაა დადგენილი. კერძოდ, გასროლები ნაწარმოებია ავტომანქანის შიგნიდან გარეთ ერთიდაიგივე კუთხით, რაც ერთის მხრივ ამყარებს მოწმეთა ჩვენებებს, იმასთან დაკავშირებით, რომ გ-ისა და ნ. გ-ს შორის ავტომატთან დაკავშირებით ჯაჯგურს ადგილი არ ჰქონია, ხოლო მეორეს მხრივ ადასტურებს მსჯავრდებულის განზრახვას. განზრახვის დასადასტურებლად საკასაციო სასამართლო მოიხმობს დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს: ნ. გ-სა და დ. ხ-ს შორის 2022 წლის 17 სექტემბერს 17:00 საათზე, დ. ხ-ს სახლის მიმდებარე ტერი-

ტორიაზე მოხდა დაპირისპირება, რის შემდეგაც ნ. გ-მ და მისმა შვილმა მოტოციკლით დატოვეს ტერიტორია, ისე, რომ ავტომანქანა, რომლითაც მისული იყო ნ. გ-ის შვილი – გ. ნ-ე – დარჩა შემთხვევის ადგილზე. მომხდარიდან დაახლოებით ნახევარ საათში, ნ. გ-ე თ. მ...-ან და ე-თან ერთად ბრუნდება შემთხვევის ადგილზე, რა დროსაც თან აქვს პოლიეთილენის პარკში მოთავსებული ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღი. ავტომანქანაში მყოფი ნ. გ-ე ხედავს, რომ მის ავტომანქანასთან მივიდა და ჩამოეყრდნო გ-ი, ასევე იქვე იმყოფებიან დ. ხ-ი და მისი ახლობლები, ამ უკანასკნელების მიმართ, კი მომხდარის გამო არის განაწყენებული და ავტომანქანის შიგნიდან ახორციელებს არაერთ გასროლას. გასროლების განხორციელების შემდეგ, კი დაუყოვნებლივ ტოვებს შემთხვევის ადგილს. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ კონკრეტულ მომენტში ნ. გ-ს გაცნობიერებული ჰქონდა თავისი ქმედების მართლწინააღმდეგობა (ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღიდან ადამიანების მიმართულებით სროლების განხორციელება) და ითვალისწინებდა მართლწინააღმდეგო შედეგის (ადამიანების სიკვდილის) დადგომის შესაძლებლობას და სურდა ეს შედეგი (დ. ხ-სა და მასთან მყოფი პირების მკვლელობა).

5.28. ამასთან, ნ. გ-სთვის ბრალად წარდგენილი ქმედების მაკვალიფიცირებელ ნიშანს წარმოადგენს – დანაშაულის ჩადენა ისეთი საშუალებით, რომელიც განზრახ უქმნის საფრთხეს სხვათა სიცოცხლეს და ჯანმრთელობას. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ასეთ შემთხვევაში დამნაშავეს წინასწარ შეცნობილი აქვს, რომ იგი კლავს ადამიანს ისეთი ხერხითა და საშუალებით, რომელიც დაზარალებულის გარდა საფრთხეს უქმნის თუნდაც სხვა ერთი ადამიანის სიცოცხლეს ან ჯანმრთელობას. მოცემულ შემთხვევაში დადგენილია, რომ ნ. გ-მ ცეცხლსასროლი იარაღიდან არაერთხელ გაისროლა დასახლებულ პუნქტში, კერძოდ, საცხოვრებელი სახლის წინ, სადაც შემთხვევის დროს იმ პირების გარდა ვისი მოკვლის განზრახვაც მას ქონდა იმყოფებოდნენ სხვა ადამიანები და ტყვია შეიძლება მოხვედროდა შემთხვევის დროს იქვე ახლოს მყოფ პირებს.

5.29. რაც შეეხება დაცვის მხარის მითითებას, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ ქმედების არაპირდაპირი განზრახვით კვალიფიკაციით ნ. გ-ს მიმართ დარღვეული იქნა ბრალდების უცვლელობის პრინციპი – საკასაციო პალატა ვერ გაიზიარებს და მიუთითებს, რომ სააპელაციო პალატამ არ გამოორიცხა ქმედების პირდაპირი განზრახვით ჩადენა როცა მიუთითა შემდეგი: „სასამართლოს მიაჩნია, რომ სწორედ, ზემოაღნიშნული ფაქტობრივ გარემოებებზე დაყრდნობით/მათი შეფასებით, ნ. გ-ს მართლწინააღმდეგო ქმედების ჩადენისას, გ-ის – სასიკვდილო შედეგისა და ასევე სხვა პირების სასიკვდილო შედეგის –

მიმართ მოქმედებდა მინიმუმ არაპირდაპირი განზრახვით, რაც ამ ქმედების მკვლელობის მცდელობად კვალიფიკაციისათვის სრულიად საკმარისია“ (იხ. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს №1ბ/1601-23 განაჩენი, პუნქტი 5.40).

5.30. სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს დაცვის მხარის მიერ წამოჭრილ საკითხზე, რომ ბრალდების მხარემ ნ. გ.-ს ბრალი განზრახ მკვლელობის მცდელობით სპეციალურად წარუდგინა, რათა შესაძლებლობა არ ჰქონოდა ესარგებლა ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოთი.

5.31. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-17 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, პირის ბრალდება მხოლოდ პროკურორის უფლებამოსილებაა. საქართველოს სსსკ-ის 169-ე მუხლის 1-ელი ნაწილის თანახმად, პირის ბრალდებულად ცნობის საფუძველია გამოძიების სტადიაზე შეკრებილ იმ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომლებიც საკმარისია დასაბუთებული ვარაუდისათვის, რომ ამ პირმა დანაშაული ჩაიდინა. სასამართლო აღნიშნავს, რომ სადავო საკითხის გადაწყვეტა მთლიანად უკავშირდება პროკურორის უფლებამოსილებას, განხორციელებული ქმედების შედეგად დამდგარ შედეგს და მოკლე დროში ჩასატარებელ არაერთ საგამოძიებო/საპროცესო მოქმედებას. სასამართლო განმარტავს, რომ გამოძიების დაწყების შემდეგ მტკიცებულებათა გამოკვლევის პროცესში რა შედეგი შეიძლება დადგეს საბოლოოდ აღნიშნულის წინასწარ განჭვრეტა შეუძლებელია. ბრალდების მხარე სისხლის სამართლის საქმის არსებითი განხილვის ეტაპამდე მოქმედებს თავისი უფლებამოსილების ფარგლებში და საქმის გარემოებებიდან გამომდინარე შეუძლია მიიღოს გადაწყვეტილება.

5.32. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ საკონსტიტუციო სასამართლოსთვის მხარის მიმართვა არ აჩერებს მის მიმართ სისხლის სამართლის საქმის განხილვას. აღნიშნული საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს შესახებ ორგანული კანონის მე-19 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, შესაძლებელია იმ შემთხვევაში, თუ საერთო სასამართლოში კონკრეტული საქმის განხილვისას, სასამართლო კონსტიტუციური წარდგინებით მიმართავს საკონსტიტუციო სასამართლოს. აღნიშნული უფლების განხორციელება კი მხოლოდ სასამართლოს პრეროგატივაა, რაც თავისთავად არ გამორცხავს პირის უფლებას, საკონსტიტუციო სარჩელით მიმართოს საკონსტიტუციო სასამართლოს. მოცემულ შემთხვევაში, დადგენილია, რომ ნ. გ.-ის აღნიშნული უფლება რეალიზებულია და მან მიმართა საკონსტიტუციო სასამართლოს.

5.33. ასევე არ უნდა იქნეს გაზიარებული დაცვის მხარის მითითება, რომ 2022 წლის 17 სექტემბერს ნ. გ.-სა და დ. ხ.-ს შორის არსებული ფიზიკური დაპირისპირების დროს ნ. გ.-სა და გ. ნ.-სთვის მიყენებული და-

ზიანებები დარჩა სათანადო რეაგირების გარეშე, რადგან ნ. გ-ს მსჯავრდების სისხლის სამართლის საქმეში მოთავსებული სისხლის სამართლის საქმის გამოყოფის შესახებ დადგენილების თანახმად, ნ. გ-ს ბრალდების სისხლის სამართლის საქმიდან ცალკე წარმოებად გამოეყო სისხლის სამართლის საქმე, ნ. გ-სა და გ. ნ-ს მიმართ ჯანმრთელობის განზრახ მსუბუქი დაზიანების ფაქტზე, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

5.34. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეული, ურთიერთმეჯერებული, აშკარა და დამაჯერებელი მტკიცებულებების ერთობლიობით გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება ნ. გ-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 და მე-4 ნაწილებითა და საქართველოს სსკ-ის 19, 109-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტით და ამავე მუხლის „ლ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა.

6. სასჯელის დასაბუთება:

6.1. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სასჯელი სამართლიანობის აღდგენის, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებისა და დამნაშავეს რესოციალიზაციის მიზნებს ემსახურება. სასჯელის მიზანს არ წარმოადგენს ადამიანის ფიზიკური ტანჯვა. თავისუფლების აღკვეთა, როგორც ადამიანის თავისუფლების შეზღუდვის უმკაცრესი ფორმა, გამოყენებულ უნდა იქნეს მხოლოდ უკიდურეს შემთხვევაში, როდესაც ეს აუცილებელია ქმედების სიმძიმის, მოსალოდნელი საფრთხეების, დანაშაულის ჩადენის კონკრეტული გარემოებების, დამნაშავეს პიროვნებისა და სხვა ფაქტორების გათვალისწინებით.

6.2. „დანაშაულისთვის გათვალისწინებული სასჯელი, ერთი მხრივ, უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხეებთან გონივრულ პროპორციაში, ხოლო, მეორე მხრივ, უნდა იყოს შესაძლებლობა, ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის დაკისრება მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოებების გათვალისწინებით“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა ნიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-38).

6.3. „მხოლოდ ზოგადი პრევენცია ვერ იქნება საკმარისი და თვითკმარი პირის მიმართ ნებისმიერი სასჯელის გამოყენებისთვის, რადგან ასეთი მიდგომით ადამიანი გადაიქცევა სახელმწიფოს ხელში საზოგადოების „დაშინების იარაღად“, იძულების ღონისძიების გამოყენების მუქარის შიშველ ობიექტად, რაც გამორიცხულია და დაუშვებელი სამართლებრივ სახელმწიფოში“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასა-

მართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-52).

6.4. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ სრულად შეაფასა სასჯელის დანიშვნისას გასათვალისწინებელი გარემოებები, ჩადენილი ქმედების ხასიათი და სიმძიმე, პირის ინდივიდუალური მახასიათებლები, სასჯელის მიზნების მიღწევის შესაძლებლობანი და, საქართველოს სსკ-ის 39-ე, 53-ე, 58-ე, 59-ე და 67-ე მუხლების მოთხოვნათა გათვალისწინებით, ნ. გ-ს კანონიერი და სამართლიანი სასჯელი განუსაზღვრა. მოცემულ შემთხვევაში, ნ. გ-ს მიმართ განსაზღვრული სასჯელი მსჯავრად შერაცხილი მუხლების სანქციის ფარგლებშია და სრულად შეესაბამება ჩადენილი დანაშაულების ხასიათსა და მსჯავრდებულის პიროვნებას, ასევე განაჩენთა ერთობლიობით დანიშნული სასჯელი არის კანონიერი და სრულად უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნების მიღწევას.

6.5. ამასთან, ვინაიდან ნ. გ-მ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული ჩაიდინა 2024 წლის 1 ივლისამდე, მის მიმართ უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონი.

6.6. ზემოხსენებული კანონის პირველი მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან უნდა გათავისუფლდეს პირი, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით, ხოლო მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, 1/6-ით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია.

6.7. მოცემულ შემთხვევაში, დაზარალებულმა დ. ხ-მ უარი განაცხადა ნ. გ-ს მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონით გათვალისწინებული შეღავათის გავრცელების თაობაზე. შესაბამისად, მის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულისთვის დანიშნული სასჯელი უნდა შემცირდეს 1/6-ით.

6.8. ამასთან, ვინაიდან, ნ. გ-ს სასჯელი დანიშნული აქვს განაჩენთა ერთობლიობით, რა დროსაც ბოლო განაჩენს ნაწილობრივ დაემატა საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის ზემოხსენებული მუხლი ნ. გ-ს

მიმართ.

6.9. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით საკასაციო სამართლოს მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 6 ივნისის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ნ. გ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატების – მ. ქ-ს და ს. კ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 6 ივნისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება;

3. ნ. გ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-4 ნაწილით და საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს:

საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე შეუმცირდეს 1/6-ით და განესაზღვროს 1 წლითა და 8 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-4 ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 18 წლით;

4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, დანაშაულის რეციდივის შემთხვევაში, დანაშაულთა ერთობლიობის დროს, საქართველოს სსკ-ის 19,109-ე მუხლის „ბ“ და „ლ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმოს საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის

პირველი ნაწილით, საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და საქართველოს სსკ-ის 236-ე მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის დანიშნული ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ნ. გ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 18 წლით.

5. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2021 წლის 19 ოქტომბრის განაჩენით, საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის განსაზღვრული პირობითი მსჯავრი.

6. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატოს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2021 წლის 19 ოქტომბრის განაჩენით განსაზღვრული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე შეუმცირდეს 1/6-ით და განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 8 თვით.

7. ნ. გ-ს საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 19 წლითა და 8 თვით.

8. ნ. გ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს დაკავების დღიდან – 2022 წლის 17 სექტემბრიდან.

9. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ ნ. გ-ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმებულია.

10. საქმეზე დართული ნივთიერი მტკიცებულებების ბედი გადანაცვდეს შემდეგნაირად:

შემთხვევის ადგილის დათვალიერების დროს ამოღებული მონიტალო ფერის ლაქის ანაწმენდები; თ.... დამაკავშირებელი გზატკეცილის ადგილმდებარეობის დათვალიერების დროს ამოღებული ქვის ნატეხი და ასფალტის ამონატეხი მონიტალო ფერის ლაქებით, მიკროავტობუსში ასასვლელი შიდა საფეხურის ზედაპირიდან ამოღებული ანაწმენდი მონიტალო ფერის გუბიდან; „ტოიოტა CHR~-ის მარკის ავტომანქანიდან, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: დათვალიერების შედეგად ამოღებული ანაწმენდები, მიკრონაწილაკები, მონიტალო ფერის ლაქის ანაწმენდები, ანაწმენდები დოლბანდზე, ხელის კვლები; „ტოიოტას“ მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: დათვალიერების შედეგად ამოღებული მონიტალო ფერის ლაქის ანაწმენდები, ანაწმენდი; „ჰიუნდაი ელანტრას“ მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: ... დათვალიერების შედეგად ამოღებული ანაწმენდე-

ბი, მიკრონანილაკები; ბრალდებულ ნ. გ-ს ნერწყვის ნიმუში; ბრალდებულ ნ. გ-ს სუნის ნიმუში; ბრალდებულ ნ. გ-ს ანანმენდები მარჯვენა და მარცხენა ხელიდან და სახის მიდამოდან; ნ. გ-ს ხელის კვლები; გ-ის გვამის ხელის კვლის ნიმუშები; „ფორდ ესკაიპის“ მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: დათვალიერების შედეგად ამოღებული მონითალო ფერის ლაქის ანანმენდები და მონითალო ფერის ლაქის ანაფხეკი, ანანმენდები; ავტომატიდან, მჭიდიდან და პოლიეთილენის პარკიდან აღებული ანანმენდები; ანანმენდები პისტოლეტიდან; ანანმენდები ორი მასრიდან; ანანმენდები ხუთი მასრიდან; გ-ის გვამიდან აღებული ნიმუშები, სისხლი, თმა, ფრჩხილები, ანანმენდები და ნაცხის ნიმუშები; გ-ს გვამიდან ამოღებული მეტალის უცხო სხეულები; დ. ხ-ს ნერწყვის ნიმუში; ქ. ხ-ს ნერწყვის ნიმუში; ნ... შ-ს ნერწყვის ნიმუში; დ. ე-გან აღებული ნერწყვის ნიმუში; ი-ს ნერწყვის ნიმუში; გ. ნ-გან აღებული ნერწყვის ნიმუში; გ. ნ-ს დაქტილობარათი; ნ....გან აღებული ნერწყვის ნიმუში; ნ-ის დაქტილობარათი; თ. მ-ს ნერწყვის ნიმუში; გ-ს შარვლის მარჯვენა ტოტის უკანა შიდა ზედაპირიდან ამოღებული მოშავო ფერის პოლიმერისმაგვარი სპილენძისფერი მეტალისმაგვარი ფრაგმენტები – განადგურდეს.

შემთხვევის ადგილის დათვალიერების დროს ამოღებული 1 ცალი სანთებელა, 1 ცალი სიგარეტის კოლოფი, 1 წყვილი ფეხსაცმელი მონითალო ფერის ლაქებით, 1 ცალი ქამარი მონითალო ფერის ლაქებით, 1 ცალი პირსახოცი მონითალო ფერის ლაქებით; დაზიანებული მობილური ტელეფონი და პლასტმასის დეტალები; ნ. გ-ს საცხოვრებელი სახლის ჩხრეკისას ამოღებული 1 ცალი ჯინსის შარვალი, 1 ცალი მაისური და ბენდენა, ჯინსის შარვალი და სპორტული ფეხსაცმელი; „ტოიოტა CHR“-ის მარკის ავტომანქანა, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: ... „ტოიოტა CHR“-ის მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: 1 ცალი გასაღები; „ტოიოტას მარკის“ ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: ... დათვალიერების შედეგად ამოღებული 1 ცალი ბუსჰალტერი; „ჰიუნდაი ელანტრას“ მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: დათვალიერების შედეგად ამოღებული ტანსაცმელი და ხელსახოცი, ლითონის ხელჯოხი; ექსპერტიზიდან დაბრუნებული „ჰიუნდაი ელანტრას“ მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: ... დათვალიერების შედეგად ამოღებული ბოთლი და ქილები; მოწმე ნ-ს ტანსაცმელი და ფეხსაცმელი; დ. ე-ს ტანსაცმელი; ი-ს ტანსაცმელი; ნ... შ-ს ტანსაცმელი; ქ. ხ-ის ტანსაცმელი; თ. მ-ს ტანსაცმელი; გ-ს ტანსაცმელი და ფეხსაცმელი – დაუბრუნდეს კანონიერ მფლობელებს ან მათი ნდობით აღჭურვილ პირს.

ნ. გ-ს საცხოვრებელი სახლის ჩხრეკისას ამოღებული ავტომატური ცეცხლსასროლი იარაღი და 1 ცალი მჭიდი – გადაეცეს საქართველოს

შინაგან საქმეთა სამინისტროს ლოჯისტიკის დეპარტამენტის შეიარაღების სამმართველოს.

„ტიოთა CHR“-ის მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: ... დათვალიერების ამსახველი ფოტომასალა 1 ცალ ელექტრონულ დისკზე; ლ. სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროდან გადამოგზავნილი დაქტილო ფირებზე გადატანილი ხელის კვლების ფოტოსურათები; „ტიოთას“ მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: ... დათვალიერების ამსახველი ფოტომასალა 1 ცალ ელექტრონულ დისკზე; შპს „... კლინიკადან“ ამოღებული რენტგენო ფირი; ლ. სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროდან გადმოგზავნილი ერთ ცალ ლაზერულ დისკზე დ. ხ-ს სამედიცინო კვლევის ამსახველი ინფორმაცია; შპს „... ცენტრიდან“ ამოღებული ერთი ცალი ლაზერული დისკი; შპს „ქირურგიის ეროვნული ცენტრიდან“ ამოღებული ერთი ცალი ლაზერული დისკი; შპს „...“-დან ამოღებული სამი ცალი რენტგენო ფირი; დ. ხ-ის და ქ. ხ-ის საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს გადაღებული ფოტოსურათები 1 ცალ მყარ დისკზე; შპს „ქ. ... კომპანიიდან“ გამოთხოვილი ინფორმაცია ერთ ცალ მესხიერების ბარათზე; „ფორდ ესკაიპის“ მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: ... დათვალიერების ამსახველი ფოტომასალა 1 ცალ ელექტრონულ დისკზე; „ჰიუნდაი ელანტრას“ მარკის ავტომანქანის, სახელმწიფო სანომრე ნიშნით: ... დათვალიერების ამსახველი ფოტომასალა 1 ცალ ელექტრონულ დისკზე; ადგილმდებარეობის (თ-ის მიმდებარედ) დათვალიერების ამსახველი ფოტომასალა 1 ცალ ელექტრონულ დისკზე; თ... დამაკავშირებელი გზატკეცილის ადგილმდებარეობის დათვალიერების ამსახველი ფოტომასალა 1 ცალ ელექტრონულ დისკზე და შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ამსახველი ფოტომასალა 1 ცალ ელექტრონულ დისკზე, დაცვის მხარის მიერ სასამართლოში წარმოდგენილი ინფორმაცია 1 ცალ ელექტრონულ დისკზე – შენახულ იქნეს საქმის შენახვის ვადით.

1 ცალი პისტოლეტის მაგვარი საგნისა და 7 ცალი მასრის მაგვარი საგნის ბედი გადანყდეს გამოყოფილ სისხლის სამართლის საქმეზე შემაჯამებელი გადანყვეტილების მიღების დროს.

11. განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის და აღსასრულებლად მიექცევა გამოტანისთანავე;

12. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**ქმედების გადაკვალიფიკირება განზრახ მკვლელობის
მცდელობიდან ჯანმრთელობის განზრახ მსუბუქ
დაზიანებაზე**

**განაჩენი
საქართველოს სახელმით**

№1118აპ-24

21 ოქტომბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**ლ. თევზაძე (თავმჯდომარე),
შ. თადუმაძე,
მ. გაბინაშვილი**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ახალციხის რაიონული პროკუ-
რატურის პროკურორ გიორგი ბეგაშვილისა და მსჯავრდებულ ა. ლ-ის
ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ი. ფ-ს საკასაციო საჩივრები თბი-
ლისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალა-
ტის 2024 წლის 22 მაისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

**1. ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2023 წლის 29 ნოემბრის
განაჩენით:**

ა. ლ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 19.108-ე მუხ-
ლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სა-
ხედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 11 წლით, რომ-
ლის მოხდა დაეწყო ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან 2023 წლის 19
მარტიდან.

**2. პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია,
რომ:**

2023 წლის 18 მარტს, დაახლოებით 21:00 საათზე, ბ-ში, თ-ს ქუჩის
მე-2 შესახვევის №...ში მდებარე რ. ა...ს სახლის მიმდებარედ ქუჩაში, ა.
ლ-ემ შელაპარაკებისას წარმოშობილი კონფლიქტისას, რ. ა-ს მოკვლის
განზრახვით დანა დაარტყა გულ-მკერდის არეში, რის შემდეგაც კვლავ
ცდილობდა დანის დარტყმას, თუმცა, დაზარალებულმა ხელი დაუჭირა
და ასევე ადგილზე მისულმა რ. ა-ა ფიზიკური ძალით განარიდა რ. ა-ს,
რის გამოც ა. ლ-მ ვერ შეძლო რ. ა...ს მოკვლა, ვინაიდან განუვლი სამე-
დიცინო დახმარების შედეგად მისი სიცოცხლის შენარჩუნება მოხერ-
ხდა.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-

მეთა პალატის 2024 წლის 22 მაისის განაჩენით:

მსჯავრდებულ ა. ლ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ი. ფ-ს სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა;

ცვლილება შევიდა ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2023 წლის 29 ნოემბრის განაჩენში:

ა. ლ-ის მიმართ წარდგენილი ბრალდება, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 19.108-ე მუხლით, გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლის პირველ ნაწილზე.

ა. ლ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით, იმავე ვადით.

ა. ლ-ეს სასჯელი აეთვალა ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან 2023 წლის 19 მარტიდან.

4. კასატორი – პროკურორი გიორგი ბეგაშვილი ითხოვს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის გაუქმებას, ა. ლ-ის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 19.108-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და მისთვის სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას;

5. საკასაციო საჩივრის მიხედვით, ა. ლ-ის ქმედება სააპელაციო სასამართლოს მიერ არასწორად დაკვალიფიცირდა. სასამართლომ არ შეაფასა ბრალდებულის ჩვენება, რომელიც ეწინააღმდეგება მოწმეთა გამოკითხვის ოქმებსა და საქმეზე წარმოდგენილ მტკიცებულებათა ერთობლიობას. ა. ლ-ემ როგორც გამოკითხვისას, ისე დაკითხვისას განმარტა, რომ რ. ა. იყო მის ზემოთ მოქცეული, ურტყამდა, რის გამოც, ერთხელ, მოგერიების მიზნით, დაარტყა დანა (მცირე ზომის დანის პირობით). როგორც რ. ა-ა, ისე რ. ა...ა სასამართლოში დაადასტურეს, რომ ა. ლ-ე მოექცა რ-ის ზევიტ. ა. ლ-ის დაკავების ოქმში მითითებულია, რომ ბრალდებულს დაზიანებები აღენიშნებოდა მუხლებსა და იდაყვებზე, რაც აგრეთვე მისი პირადი შემონმების საფუძველზე გაცემული ექსპერტიზის დასკვნით დასტურდება. შესაბამისად, საქმეზე გამოკვეთილი მტკიცებულებები ცხადყოფს, რომ ა. ლ-ის ჩვენებაში არსებითი წინააღმდეგობებია. ამასთან, ა. ლ-ეს განზრახვა მაშინ გაუჩნდა, როდესაც რ. ა-ა მასზე ფიზიკურად იძალადა. პროკურორის პოზიციით, რ. ა...სა და რ. ა-ს ჩვენებები თანხვედნილია. ფაქტი, რომ რ. ა. არის დაზარალებული, ხოლო რ. ა. მისი მეგობარი, მოცემული იმთავითვე საეჭვოს არ ხდის მათი ჩვენების სანდოობას.

6. კასატორი – ადვოკატი ი. ფ-ე ითხოვს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანასა და ა. ლ-ისათვის დანიშნული სასჯე-

ლის 1 წლითა და 6 თვით შემცირებას;

7. საკასაციო საჩივრის მიხედვით, მსჯავრდებულისათვის დანიშნული სასჯელი არის მკაცრი და არ შეესაბამება მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს, ხარისხსა და დამნაშავეს პიროვნებას. მისთვის 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა სრულად საკმარისია დამნაშავეს რესოცილიზაციისა და ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებით.

8. ბრალდებისა და დაცვის მხარეს საკასაციო საჩივრებზე შესაგებელი არ წარმოუდგენიათ.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ბრალდებისა და დაცვის მხარის საკასაციო საჩივრები, შეისწავლა საქმის მასალები და მიაჩნია, რომ პროკურორის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო ადვოკატის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 22 მაისის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება:

2. წარმოდგენილი საქმის მასალებიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ა. ლ-ემ ჩაიდინა არა რ. ა-ს განზრახ მკვლელობის მცდელობა (საქართველოს სსკ-ის 19.108-ე მუხლი), არამედ ჯანმრთელობის განზრახ მსუბუქი დაზიანება (საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილი).

3. საკასაციო სასამართლო ეთანხმება და იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს გადანყვეტილებას ქმედების გადაკვალიფიცირების ნაწილში და მიაჩნია, რომ წარმოდგენილი საქმის მასალებით, მათ შორის მოწმეთა ჩვენებებითა და ექსპერტიზის დასკვნებით, უტყუარად, გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცების სტანდარტით, დასტურდება ა. ლ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის ფაქტი.

4. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ქმედების განზრახ მკვლელობის მცდელობად დაკვალიფიცირებისათვის, თანაბრად მნიშვნელოვანია ქმედების როგორც ობიექტური, ისე სუბიექტური შემადგენლობის გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცების სტანდარტით დადგენა, რაც გულისხმობს იმას, რომ გარდა დაზარალებულისათვის კონკრეტულ ლოკაციაზე დაზიანების მიყენებისა, სიცოცხლისათვის საშიში მდგომარეობის შექმნისა, უნდა იკვეთებოდეს უშუალოდ პირის მოკვლის განზრახვის ფაქტიც.

5. საკასაციო პალატამ სისხლის სამართლის ერთ-ერთ საქმეში მიუთითა, რომ: „ქმედების სუბიექტური შემადგენლობის, განზრახვის

დასადასტურებლად აუცილებელია ერთდროულად არსებობდეს ცოდნის, ნებელობისა და მართლწინააღმდეგობის შეგნება. რიგ შემთხვევებში შესაძლებელია, მსჯავრდებული (ბრალდებული) არც აკონკრეტებდეს ან/და უარყოფდეს განზრახვის არსებობას, მაგრამ საქმეში არსებულ ფაქტობრივ გარემოებათა ანალიზით დადგინდეს პირის მიერ განზრახვის ნამდვილობა. ანუ ფაქტობრივ გარემოებათა განვითარების ლოგიკური ჯაჭვი ქმედების სუბიექტური შემადგენლობის შეფასების შესაძლებლობას იძლევა“ (იხ., საქართველოს უზენაესი სასამართლოს №527აპ-17 გადაწყვეტილება).

6. მოცემულ შემთხვევაში, რ. ა-ს ფიზიკურ დაზიანებასთან მიმართებით წარმოდგენილია შესაბამისი ექსპერტიზის დასკვნები, კერძოდ:

7. ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2023 წლის 11 აპრილის დასკვნის თანახმად: რ. ა-ს 2023 წლის 18 მარტს მიღებულ ტრავმასთან დაკავშირებით, აღენიშნებოდა ნაკვეთი ჭრილობა გულმკერდის მარცხენა არეში კანქვეშა ემფიზემით. შესაბამისი კლინიკო-ლაბორატორიული გამოკვლევით, არ არის დადასტურებული ჭრილობის შემავლობა გულმკერდის ღრუში. აღნიშნული ჭრილობა მიყენებულია რაიმე მჭრელი ზედაპირის მქონე საგნის მოქმედებით და იგი ცალკე იზოლირებულად აღებული, ეკუთვნის სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის მოშლით, ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლის გამო.

8. ამასთან, ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2023 წლის 7 ივლისის დასკვნის თანახმად: შპს „ჯ-ს“ ბ-ის მრავალპროფილური სამედიცინო ცენტრის სტაციონარული პაციენტის სამედიცინო ბარათი №../23-ის მიხედვით, რ. ა-ს კლინიკისათვის მიუმართავს 18.03.2023 წელს, 22:15 საათზე, სადაც დაესვა დიაგნოზი: მწვავე ტრამეზული კანქვეშა ემფიზემა, გულმკერდის ღია ჭრილობა, დაუზუსტებელი ნაწილი გულმკერდის კედელი, რომელიც სხვაგვარად არ არის დაზუსტებული. სამედიცინო დოკუმენტაციაში აღწერილი კლინიკო-ლაბორატორიული და წარმოდგენილი რადიოლოგიური გამოკვლევების მონაცემებით, ჰემოპნევმოთორაქსის მოვლენები არ აღინიშნება და მხოლოდ ჭრილობის ირგვლივ კანქვეშა ემფიზემის არსებობა არ შეიძლება განიხილოს ჭრილობის გულმკერდის ღრუში შემავლობის ნიშნად. დაზიანება მიყენებულია რაიმე მჩხვლეტავ-მჭრელი საგნის მოქმედებით და მიეკუთვნება სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით.

9. ამდენად, როგორც წარმოდგენილი ექსპერტიზის დასკვნების შინაარსით გამოიკვეთა, რ. ა-სთვის მიყენებული ჭრილობა ხარისხობრივად არ იყო მძიმე და სიცოცხლისთვის საშიფათო.

10. რაც შეეხება სუბიექტურ შემადგენლობას, ბრალდების მხარის

მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით და თავად ა. ლ-ის მიერ მიცემული ჩვენებით ნამდვილად დასტურდება, რომ ა. ლ-ეს გააჩნდა დაზარალებულისათვის დაზიანების მიყენების განზრახვა, რაც გამონეული იყო ურთიერთდაპირისპირებული მხარეების ჩხუბის შედეგად, თუმცა, უტყუარად არ დგინდება, რომ მას სურდა დაზარალებულის სიცოცხლის მოსპობა, კერძოდ:

11. დაზარალებულმა რ. ა-მ განმარტა, რომ ბრალდებული დაახლოებით, 2-3 წლის განმავლობაში მის ბიცოლასთან სასიყვარულო ურთიერთობას აბრალებდა, რასაც თავად უარყოფდა. 2023 წლის 18 მარტს, სალამოს, რ. ა. იყო რ. ა-ნ, რა დროსაც ა-ი მათთან მივიდა. ა-მ დაუძახა რ-ს, რომ ის მასთან სასაუბროდ ჩასულიყო. მოწმემ როდესაც ნასვამი ა-ი დაინახა, არ ჩავიდა. 10 წუთის შემდეგ, ისევ დაუძახა ა-მ და მიაყენა სიტყვიერი შეურაცხყოფა. რ-ის განმარტებით, მან ვერ მოითმინა და რ-ის სახლიდან ჩაირბინა ჭიშკართან, გასცდა მას და გავიდა ჭიშკრის გარეთ. ა-იც გაჰყვა, რა დროსაც რ-მ შემოარტყა ხელი. ა-მაც შემოარტყა და დაინყეს ჩხუბი. ამ დროს, რ-ს ა-ის ხელში დანა არ შეუნიშნავს. 2-3 წუთი ფეხზე მდგარნი ჩხუბობდნენ. ჩაჭიდებულები დაეცნენ ძირს. რ. ა. აღმოჩნდა ა-ის ქვემოთ. ა-მ დაარტყა მას და მარცხენა მხარეს, ილიის ქვემოთ რ-მ იგრძნო ტკივილი. ბრალდებული მეორედაც ცდილობდა დარტყმას, რა დროსაც, რ-მ მისი მარცხენა მკლავით დაუჭირა ა-ს მარჯვენა ხელი. მეორე ხელით ა-ის მეორე ხელი ეჭირა და ხელს უშლიდა დარტყმაში. ამის გამო მეორე დარტყმა ვეღარ შეძლო. მოწმის განმარტებით, ა-ს ეჭირა პრიალა საგანი და დაინახა მხოლოდ მისი თავი. მოწმემ დაუძახა რ-ს, რომელიც მიდიოდა მათკენ მისაშველებლად. დაზარალებული ტკივილისგან ითიშებოდა. რ-ი მივიდა, ა-ს ზურგს უკან მოჰკიდა ხელი და გაიყვანა, რ-ს მოაშორა. ა. ლ-ე ამ დროს უკვე აღარ იწევდა რ-ისკენ.

12. მოწმე რ. ა-ს ჩვენებით, 2023 წლის 18 მარტს, ის და რ. ა. იმყოფებოდნენ მის ეზოში. შებინდებულზე მივიდა ა. ლ-ეც, რა დროსაც მის ხელში დანა არ დაუნახავს. ა-ი და რ-ი შეკამათდნენ. ა...ი აგინებდა რ-ს, რა დროსაც რ-მ მას ხელი დაარტყა და ა-ს ცხვირიდან წამოუვიდა სისხლი. რ-ი მივიდა მათთან, ჩაუდგა შუაში და გააშველა. რ-ი გამოიყვანა გვერდით. ა-ი კი წავიდა. რ-მ და რ-მ გააგრძელეს ეზოში საქმიანობა. ა...ი იყო ნასვამი. დაახლოებით 40 წუთის შემდეგ, ის ისევ დაბრუნდა და დაუძახა რ-ს, რომ მასთან მისულიყო. რ-ი ჩავიდა მასთან დაბლა, ატყდა ჩხუბი. რ-ი ეძახდა რ-ს, რომ ა-მ დაჭრა და მიშველებოდა. ჩხუბის დაწყებიდან დაახლოებით, 2 წუთში რ-მ ჩაირბინა მათთან. რ...ი იყო ნაქცეული, ა-ი ეჯდა ზემოდან და ხელში ეჭირა მისი აზრით, დანა. რ-მ ილღიებში შეუყარა ა-ს ხელები, გადაითრია უკან და გაიყვანა. გაუჭირდა მისი გაყვანა, რადგან ა-ი ისევ რ-ისკენ იწევდა, რ-ს კი ეშინოდა მეო-

რედ არ ჩაერთყა დანა რ...ისთვის. ა...ს სურდა მისთვის კიდევ დაერთყა დანა, რადგან რ-ს ზემოდან ეჯდა და დანიათი ხელით ცდილობდა დარტყმას, თუმცა, რ-ი უძალიანდებოდა, თან შველას ითხოვდა. გათრევის შედეგად, ა-ი დაეცა რ-ს ზემოდან. რ. ა. კი წამოხტა და რ-ის სახლის ეზოსკენ გაიქცა შეშინებული. მოწმის განმარტებით ის, რომ არ ჩარეულიყო ჩხუბში, ისინი ერთმანეთს თავს არ დაანებებდნენ და შესაძლოა, სავალალოდ დასრულებულიყო შემთხვევა, რადგან რ-ი ვეღარ შესძლებდა ა-ის მოგერიებას და ა...ს კვლავ მიეცემოდა დანის დარტყმის საშუალება.

13. მსჯავრდებულმა ა. ლ-ემ, განმარტა, რომ ორივე მოწმის მიერ მიცემული ჩვენება არის სიცრუე. რ-ი მას იჭერდა, ხოლო რ-ი ურტყამდა და სხეულის რამდენიმე ადგილას ჰქონდა დაზიანება. მან ამ ქმედების შედეგად განიცადა ფიზიკური ტკივილი იმდენად, რომ „სხვა გამოსავალი არ დაუტოვეს.“ მსჯავრდებულმა განმარტა, რომ მას სურდა რ-ის ნახვა და ახსნა მისთვის, რომ ის სჩადიოდა არაკაცურ საქციელს და არ უნდა მისულიყო მისი ბიძის, მ. კ-ს ოჯახში. ბრალდებულის განმარტებით, ბიძამისმა არაფერი იცოდა. მას რომ ყველაფერი სცოდნოდა, მკვლელობა მოხდებოდა და ამიტომ, აფრთხილებდა ის რ-ს, რომ არ მიჰკარებოდა მათ ოჯახს. ა-ის აღწერით, რ. ა. მისი ეზოს ასასვლელ კიბეზე იყო წაწოლილი და ა-იც მას ზემოდან აწვა. ამასთან, რ-ი ზემოდან ეჯდა მუცელზე, ურტყამდა მას, რ-ი კი უკნიდან უჭერდა მას ყელში ხელებით, გუდავდა მას, აქტიურად იყო ჩართული მის მიმართ „ძალადობაში“ და ეხმარებოდა რ-ს. დანას აქვს ორი პირი, ერთი დიდი და მეორე, პატარა. ბრალდებულის განმარტებით, მას რ-ის მოკვლა არ უნდოდა და ამიტომ გაშალა დანის პატარა პირი. ა-ი იგერიებდა ხელებით რ-ს და როდესაც ვეღარ მოიგერია, ამოიღო დანა, გაშალა ცალი ხელით და დაარტყა მას. რ-მა მაშინვე დაანება თავი. დაუძახა რ-ს, რომ რალაც აქვს ხელშიო და წავიდნენ. ა-ი მათ არ გაჰკიდებია. უთხრა, რომ მეორე დღეს ნახავდა და წავიდა სახლში. ა-ის განმარტებით, მას შეეძლო მეორედ და მესამედაც დარტყმა თუმცა, აღარ დაარტყა. მას რომ შესძლებოდა და მოეგერიებინა რ-ი და რ-ი, დანას აღარ იხმარდა. მისი დარტყმის მიზანი იყო, რომ მისთვის თავი დაენებებინათ. ბრალდებულის თქმით, დანა, რომ არ დაერთყა ისინი მას მოკლავდნენ. სადაც მოუხვდა იქ დაარტყა.

14. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ განზრახვის კომპონენტთან მიმართებით, ერთის მხრივ, დეტალურად მიმოიხილა საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები (რასაც სრული მოცულობით საკასაციო პალატა აღარ გაიმეორებს), ხოლო მეორეს მხრივ, შესაბამისი არგუმენტების მითითებით, სიღრმისეულად გააანალიზა მათი შინაარსი და მართებულად დაადგინა, რომ ა. ლ-ეს არ

გააჩნდა რ. ა...ს მოკვლის განზრახვა. საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას და დამატებით აღნიშნავს, რომ:

15. როგორც თავად მსჯავრდებული უთითებს, „ბიძამისმა არაფერი იცოდა. მას რომ ყველაფერი სცოდნოდა, მკვლელობა მოხდებოდა და ამიტომ აფრთხილებდა ის რ-ს, რომ არ მიჰყარებოდა მათ ოჯახს, რითიც რეალურად, ცდილობდა თავისი წარმოდგენით, ოჯახი დანაშაულისაგან დაეცვა.“ საყურადღებოა, ასევე ჩხუბის დაწყების ნაწილიც, რომელსაც როგორც რ. ა. და რ. ა. აღწერენ, აღნიშნული თავად დაზარალებულმა დაიწყო, კერძოდ, მან პირველმა დაარტყა ა. ლ-ეს, რომელსაც ცხვირიდან სისხლი წამოუვიდა. შესაბამისად, თუ დაჭრის მოტივი და საფუძველი გარკვეული ხნის განმავლობაში მხარეთა შორის დაპირისპირება იყო და ა. ლ-ე კონკრეტულად ამ დღეს დაზარალებულის მოკვლის განზრახვით იყო განმსჭვალული, გაურკვეველია, თუ როგორ მოხდა, რომ ჩხუბის ინიციატორი თავად დაზარალებული აღმოჩნდა და პირველმა მან დაიწყო ფიზიკური დაპირისპირება. განზრახვის არსებობას ასევე აქარწყლებს ის ფაქტიც, რომ ა. ლ-ემ, აღნიშნული დანაშაულებრივი ქმედება ჩაიდინა, ისეთ ადგილასა და ვითარებაში, რაც არ გამორიცხავდა მოცემულ ტერიტორიაზე თვითმხილველი მოწმეების არსებობას, მითუმეტეს იმ პირობებში, როდესაც მსჯავრდებულს შეცნობილი ჰქონდა, ის ფაქტი, რომ იგი მიდიოდა რ. ა-ს სახლში, სადაც იგი დაზარალებულთან ერთად იმყოფებოდა. ალოგიკურია, ა. ლ-ეს სურვილი ჰქონოდა განზრახ მკვლელობას შესწრებოდა თვითმხილველი მოწმე, რომელიც ა...ს მეგობარი იყო და რომლებსაც შესწევდათ უნარი ერთობლივად, რეალური წინააღმდეგობა გაეწიათ ა. ლ-ისთვის და გაერთულებინათ მისი განზრახვის აღსრულების პროცესი. ზემოაღნიშნული სამი ჩვენება გამოკვეთს ერთმანეთის ანალოგიურ სურათს, რომლის თანახმადაც, ა. ლ-ემ დატოვა დანაშაულის ადგილი, ისე რომ მას შეცნობილი ჰქონდა დაზარალებულის მდგომარეობა (ერთი მიყენებული ჩრილობა), მიუხედავად ამისა, მას არ უცდია თავისი ქმედების დასრულება, რ. ა-ს მკვლელობა, დანაშაულის ბოლომდე მიყვანა, პირიქით, ლ-ე ფიქრობდა, რომ მეორე დღეს დაელაპარაკებოდა აღნიშნულ პირებს მათი „უღირსი“ საქციელის, მისი ცემის გამო. ა. ლ-ე არ შეინიშნავს აღმდეგება რ. ა...ს გაშვებების დროს. ამასთან, გასათვალისწინებელია რომ მოცემულ საქმეზე არ არის წარმოდგენილი ტრასოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნა, რომლითაც დადგინდებოდა, გარდა მიყენებული ერთი ჩრილობისა, დაზარალებულის ტანისამოსზე ხომ არ იყო სხვა დაზიანებების კვალიც.

16. მაშასადამე, განსახილველ სისხლის სამართლის საქმეზე უტყუარი ფორმით დადგენილია მხოლოდ: დაზარალებულ რ. ა-ს ჯანმრთელო-

ბის განზრახ მსუბუქი დაზიანების მიყენების ფაქტი (სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით) და რომ ა. ლ-ის ქმედება მიზეზობრივ კავშირშია დამდგარ შედეგთან, კერძოდ, რ. ა-ს სხეულის მსუბუქ დაზიანებასთან, რამაც ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლა გამოიწვია.

17. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლოს წარმოდგენილ მტკიცებულებებსა და ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის შინაარსზე დაყრდნობით, მიაჩნია, რომ ქმედების კვალიფიკაციის ნაწილში სააპელაციო პალატის გადაწყვეტილების შეცვლის სამართლებრივი საფუძველი არ არსებობს და იგი უნდა დარჩეს ძალაში.

18. რაც შეეხება მსჯავრდებულისათვის დანიშნულ სასჯელს, მასთან დაკავშირებით, ადვოკატი მიიჩნევს, რომ იგი არ შეესაბამება ჩადენილი ქმედების სიმძიმესა და მსჯავრდებულის პიროვნებას. საკასაციო სასამართლო ა. ლ-ის სასჯელთან მიმართებით, მიუთითებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის მე-2 პუნქტზე, რომლის თანახმადაც, სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან თავისუფლდება ის პირი, რომელმაც საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ქმედება ჩაიდინა (თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია).

19. განსახილველ შემთხვევაში, დაზარალებულმა რ. ა... ანოტარიულად დამოწმებული ფორმით, თანხმობა განაცხადა მსჯავრდებულ ა. ლ-ის მიმართ ზემოხსნებული ამნისტიით გათვალისწინებული შელავათის გამოყენების თაობაზე. შესაბამისად, ა. ლ-ე ზემოაღნიშნული მოთხოვნების თანახმად, უნდა გათავისუფლდეს პასუხისმგებლობისა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით შეფარდებული სასჯელის, 3 წლით თავისუფლების აღკვეთის მოხდისაგან.

20. ამავედროულად, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ამავე „ამნისტიის კანონის“ მე-9 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ზემოხსენებული, პირველი მუხლით გათვალისწინებული სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან გათავისუფლება, ვრცელდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ რეალურ სასჯელზე, პირობით მსჯავრსა და გამოსაცდელ ვადაზე, აგრეთვე სხვა სასჯელზე (გარდა ჯარიმისა, ქონების ჩამორთმევისა, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვისა და სამხედრო წოდების ჩამორთმევისა). შესაბამისად, ა. ლ-ეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მიერ იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვა 3 წლით,

უნდა დარჩეს უცვლელად, ვინაიდან წარმოდგენილ საქმეზე მისი შეცვლის სამართლებრივი საფუძველი საკასაციო პალატას არ გააჩნია.

21. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ბრალდების მხარის საჩივარი (ა. ლ...ის ქმედების საქართველოს სსკ-ის 19.108-ე მუხლით დაკვალიფიცირების ნაწილში) არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო ადვოკატის საკასაციო საჩივარი სასჯელის შემსუბუქების ნაწილში უნდა დაკმაყოფილდეს და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 22 მაისის განაჩენში „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონზე დაყრდნობით, მსჯავრდებულ ა. ლ-ის სასიკეთოდ უნდა შევიდეს ცვლილება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 301-ე მუხლით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ახალციხის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გიორგი ბე-გაშვილის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულ ა. ლ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ი. ფ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 22 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

4. ა. ლ-ის მიმართ წარდგენილი ბრალდება გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 19.108-ე მუხლით გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველ ნაწილზე;

5. ა. ლ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს: თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვა 3 წლით;

6. ა. ლ-ეს სასჯელის მოხდის ათლა დაენცოს ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან 2023 წლის 19 მარტიდან;

7. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, ა. ლ-ე გათავისუფლდეს პასუხისმგებლობისა და საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლის პირველი ნაწილით შეფარდებული სასჯელის 3 წლით თავისუფლების

ალკვეთის მოხდისაგან და იგი დაუყოვნებლივ გათავისუფლდეს პენიტენციური დაწესებულებიდან;

8. იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვის ვადა ა. ლ-ეს აეთვალოს პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლების მომენტიდან;

9. საქმეზე არსებული ნივთმტკიცებების ბედის გადაწყვეტა:

დანა და ნიმუშები საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ განადგურდეს კანონით დადგენილი წესით;

ტანსაცმელები საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ, დაუბრუნდეთ მათ კანონიერ მფლობელებს;

დისკები საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ, შენახულ უნდა იქნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით.

10. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. დანაშაული ჯანმრთელობის წინააღმდეგ

ოჯახური ძალადობა

განაჩენი
საქართველოს სახელმწიფო

№ 1039აპ-24

28 ნოემბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. თევზაძე (თავმჯდომარე),
შ. თადუმაძე,
მ. გაბინაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა საქართველოს გენერალური პროკურატურის სპეციალურ საგამოძიებო სამსახურში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის დეპარტამენტის უფროსი პროკურორის – ალექსანდრე ჩხეიძისა და მსჯავრდებულ ს. ა-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ დ. მ-ს საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 10 ივლისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. წარდგენილი ბრალდების არსი:

1.1. ს. ა-ს, – დაბადებულს ... წლის ... დეკემბერს, – ბრალად ედება გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ სისტემატური ცემა და სხვაგვარი ძალადობა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური და ფსიქიკური ტანჯვა გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე ან 118-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი, დამნაშავისათვის წინასწარი შეცნობით ორსული ქალის, მასზე მატერიალურად დამოკიდებული პირისა და არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ; ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ, გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, სიცოცხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2022 წლის აპრილიდან ე. ხ-ი და ს. ა. იმყოფებოდნენ არარეგისტრირებულ ქორწინებაში და ეწეოდნენ თანაცხოვრებას. 2022 წლის ივლისში ე. ხ-ი დაორსულდა, რის შემდეგაც, 2022 წლის 11 აგვისტოს, მან და ს.

ა-მა ხელის მოწერით ოფიციალურად დაადასტურეს მათი ქორწინება. ს. ა. და ე. ხ-ი 2022 წლის ივლისიდან 2023 წლის 17 აგვისტოს ჩათვლით ცხოვრობდნენ ერთად, თ-ში, ვ-ი 3, მ. მ/რ-ნი, №... კორპუსი, ბინა №...-ში. თანაცხოვრების პერიოდში, ე. ხ-ს არ ჰქონდა სამსახური და პირადი შემოსავალი, რის გამოც მატერიალურად დამოკიდებული იყო თავის მეუღლეზე – ს. ა-ზე. ე. ხ-ის ორსულობის დროს, კერძოდ, 2022 წლის ივლისიდან 2023 წლის პირველ აპრილამდე და, ასევე, შემდგომ პერიოდშიც, 2023 წლის 17 აგვისტომდე, ზემოაღნიშნულ საცხოვრებელ ბინაში, ს. ა., გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, სისტემატურად, ფიზიკურად და ფსიქოლოგიურად ძალადობდა მატერიალურად მასზე დამოკიდებულ მეუღლეზე – ე. ხ-ზე, მათ შორის, მათი არასრულწლოვანი შვილის თანდასწრებით, კერძოდ, ხელებსა და ფეხებს ურტყამდა სხეულის სხვადასხვა მიდამოში და სხვაგვარ ძალადობრივ მოქმედებებს ახორციელებდა მის მიმართ. ს. ა. ე. ხ-ს, გენდერის ნიშნით, არ თვლიდა სრულუფლებიან ადამიანად, ეპყრობოდა, როგორც ნივთს და ძალადობის გზით ცდილობდა მისი უსიტყვო მორჩილების მიღწევას. სისტემატური შეურაცხყოფისა და ძალადობის შედეგად, ე. ხ-ი განიცდიდა ფიზიკურ ტკივილს, ფსიქიკურ ტანჯვას და, როგორც ქალი, ყოველდღიურ რეჟიმში თავს გრძნობდა დამცირებულად.

2022 წლის აპრილიდან ე. ხ-ი და ს. ა. იმყოფებოდნენ არარეგისტრირებულ ქორწინებაში და ეწეოდნენ თანაცხოვრებას. 2022 წლის ივლისში ე. ხ-ი დაორსულდა, რის შემდეგაც, 2022 წლის 11 აგვისტოს, მან და ს. ა-მა ხელის მოწერით ოფიციალურად დაადასტურეს მათი ქორწინება. ხსენებული პირები 2022 წლის ივლისიდან 2023 წლის 17 აგვისტოს ჩათვლით ერთად ცხოვრობდნენ თ-ში, ვ-ი 3, მ... მ/რ-ნი, №... კორპუსი, ბინა №...-ში და ეწეოდნენ ერთიან საოჯახო მეურნეობას. 2023 წლის 17 აგვისტოს, დაახლოებით 07:30 საათზე, თავიანთ საცხოვრებელ ბინაში, კერძოდ, თ-ში, ვ-ი 3, მ... მ/რ-ნი, №... კორპუსი, ბინა №...-ში ყოფნისას, ე. ხ-მ ს. ა-ს მათი საერთო შვილის სამედიცინო საჭიროებისთვის სთხოვა ფულადი თანხა, რამაც გამოიწვია ს. ა-ს გაღიზიანება. მან სიტყვიერი შეურაცხყოფა მიაყენა ე. ხ-ს, რის შემდეგაც აიყვანა მათი საერთო შვილი ხელში, მიიყვანა ღია ფანჯარასთან და, გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, მესაკუთრული დამოკიდებულების გამოვლენით, დაემუქრა ე. ხ-ს ბავშვის ფანჯრიდან გადაგდებით. ხსენებული მუქარა ე. ხ-მ აღიქვა რეალურად და გაუჩნდა მისი განხორციელების საფუძვლიანი შიში, რის გამოც, მან აიღო მობილური ტელეფონი და უთხრა ს. ა-ს, რომ აპირებდა პოლიციაში დარეკვას. ე. ხ-ის ქმედებამ უფრო მეტად გააღიზიანა ს. ა., რის გამოც, იგი ყვირილით გაემართა მისი მიმართულებით და დაემუქრა სიცოცხლის მოსპობით. ხსენებული მუქარა ე. ხ-მ, ასევე, აღიქვა რეალურად და გაუჩნდა მისი განხორციელე-

ბის საფუძვლიანი შიში.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 6 მარტის განაჩენით:

2.1. ს. ა-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება საქართველოს სსკ-ის 11¹, 126-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „დ“, „კ“ ქვეპუნქტებიდან გადაკვალიფიცირდა სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტზე.

2.2. ს. ა. ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ დანაშაულთა ერთობლიობით ს. ა-ს სასჯელის ზომად განესაზღვრა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2023 წლის 18 აგვისტოდან.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 10 ივლისის განაჩენით:

3.1. ბრალდებისა და დაცვის მხარეების სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 6 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორმა – საქართველოს გენერალური პროკურატურის სპეციალურ საგამოძიებო სამსახურში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის დეპარტამენტის უფროსმა პროკურორმა ალექსანდრე ჩხეიძემ საკასაციო საჩივრით მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 10 ივლისის განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ: ს. ა-ს დამნაშავედ ცნობა გენდერის ნიშნით, შეუწყნარებლობის მოტივით, საქართველოს სსკ-ის 11¹, 126-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „დ“, „კ“ ქვეპუნქტით, 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენაში და შესაბამისი სასჯელის შეფარდება.

4.1. მსჯავრდებულ ს. ა-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა დ. მ-მა შესაგებლით მოითხოვა პროკურორ ალექსანდრე ჩხეიძის საკასაციო საჩივრის არდაკმაყოფილება.

4.2. კასატორმა – მსჯავრდებულ ს. ა-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა დ. მ-მა საკასაციო საჩივრით მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 10 ივლისის განაჩენის გაუქმება და ს. ა-ს გამართლება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალი-

ზა წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ საკასაციო საჩივრები არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლო სრულად ეთანხმება და იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებასა და მოტივაციას ს. ა-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდების საქართველოს სსკ-ის 11¹, 126-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „დ“, „კ“ ქვეპუნქტებიდან სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტზე გადაკვალიფიცირების თაობაზე, კერძოდ:

3. მეუღლის – ს. ა-ს მხრიდან ე. ხ-ის მიმართ სისტემატურ ცემაზე მითითებას შეიცავს მხოლოდ დაზარალებულის ჩვენება, რაც ვერ დადასტურდა სხვა მტკიცებულებებით. დაზარალებული თავადვე განმარტავს, რომ არასდროს უთქვამს ფიზიკური ძალადობის შესახებ არავისთვის. გარდა ამისა, მეზობლები, რომლებიც მიუთითებენ მათი ოჯახიდან მომდინარე კონფლიქტის ფაქტებზე, საუბრობენ მხოლოდ ს. ა-ს მხრიდან მეუღლის მიმართ შეურაცხყოფელ სიტყვებსა და ყვირილებზე. მათ არ დაუსახელებიათ ფიზიკური ძალადობის არცერთი ფაქტი, ასევე არ დაუნახავთ ე. ხ-ის სხეულზე რაიმე სახის დაზიანების კვალი.

4. იმის გათვალისწინებით, რომ სისტემატურ შეურაცხყოფას ს. ა. თავის მეუღლეს აყენებდა ორსულობის პერიოდში, ცხადია, აღნიშნულ დროს ბავშვი დაბადებული არ იყო, ხოლო ბავშვის გაჩენიდან – 2023 წლის 1 აპრილიდან იმავე წლის 17 აგვისტომდე, ს. ა-სა და ე. ხ-ის შვილი იყო 4 თვის ასაკს მიღწეული, რაც, პირის განვითარების თავისებურებებიდან გამომდინარე, ვერ ჩაითვლება იმგვარ ასაკად, როდესაც იგი შეძლებდა აღექვა მშობლებს შორის მიმდინარე კონფლიქტის არსი და მიეღო მისგან გამოუსწორებელი ტრავმა. რაც შეეხება დანაშაულების ჩადენას გენდერის ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, ამ მიმართებით საქმეში წარმოდგენილია ორი ურთიერთსაპირისპირო ჩვენება დაზარალებულისა და მსჯავრდებულის მხრიდან. სხვა არცერთი მტკიცებულება არ მიუთითებს რომელიმე მათგანის პოზიციის უტყუარობაზე. ე. ხ-ის გარდა, არცერთი მოწმე არ მიუთითებს იმაზე, რომ მათი თანაცხოვრების პერიოდში დაზარალებულის, როგორც ქალის, როლი იყო დაკნინებული და მას შეზღუდული ჰქონდა რაიმე სახის უფლება, სწორედ მისი სქესიდან გამომდინარე. თავის მხრივ, ს. ა. აღნიშნავს, რომ ამგვარ დისკრიმინაციას მათ ოჯახში არასდროს ჰქონია ადგილი და მამაკაცი არ იყო წარმოდგენილი დომინანტის როლში.

5. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში ვერ დადასტურდა ს. ა-ს მიერ მეუღლის მიმართ სისტემატური ცემისა და სხვაგვარი ძალადობის, არასრულწლოვნის თანდასწრებით, ასევე, დანაშაულის გენდერის ნიშნით დისკრიმინაციის მოტივით განხორციელების, სიცოცხლის მოსპო-

ბით დამუქრებისა და ადევნების შემადგენლობის სავალდებულო ნიშნები.

6. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს ბრალდების მხარის აპელირებას, რომ სასამართლომ უგულებელყო დადგენილი გარემოებები და მსჯავრდებულ ს. ა-ს ამ კონკრეტულ დანაშაულში მამხილებელი მტკიცებულებები. სასამართლო სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს სამართლებრივ შეფასებას, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეზე სასამართლოში გამოკვლეული მტკიცებულებები გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით ვერ ადასტურებს ს. ა-ს ბრალეულობას საქართველოს სსკ-ის 11¹, 126-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „დ“, „კ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენაში და დამატებით აღნიშნავს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 პუნქტი განამტკიცებს *in dubio pro reo* საყოველთაოდ აღიარებულ პრინციპს, რაც ავალდებულებს სასამართლოს, სათანადოდ შეაფასოს მტკიცებულებები, სამართლიანად გადაჭრას სამხილებს შორის არსებული წინააღმდეგობები და ამ პროცესში წარმოშობილი ყოველგვარი გონივრული ეჭვი გადაწყვიტოს ბრალდებულის უდანაშაულობის, მისი თავისუფლების სასარგებლოდ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაძე საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“).

7. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ განსახილველ საქმეზე განაჩენში წარმოდგენილია საკმარისი მტკიცებულებების ერთობლიობა ს. ა-ს მიერ მეუღლის – წინასწარი შეცნობით ორსულ ე. ხ-ის მიმართ სისტემატური შეურაცხყოფისა და დამცირების, ასევე მის მიმართ სიცოცხლის მოსპობის მუქარის ჩადენის დასადასტურებლად.

8. დაზარალებულ ე. ხ-ის ჩვენებით, იგი ს. ა-თან დაქორწინებულია 2022 წლის 10 აპრილიდან. თავდაპირველად ცხოვრობდნენ საგარეჯოში – ს-ის მშობლების ბინაში, თუმცა მალევე უნდა გადასულიყვნენ ცალკე საცხოვრებლად თ-ში, რის შესახებაც იცოდა დედამთილმა – გ. ხ-მა, რაც მას არ მოსწონდა. სწორედ ამის გამო დაეძაბათ ურთიერთობა. დაახლოებით თვენახევარში, გადავიდნენ დედამისთან – ზ. ხ-თან დროებით საცხოვრებლად, რის შემდეგაც მისმა მეუღლემ იყიდა ბინა ვ-ში და იქ გადავიდნენ საცხოვრებლად. ამასთან, მისმა მეუღლემ ბინა გააფორმა დედამისის სახელზე, რადგან, როგორც მოგვიანებით აღმოჩნდა, ს-ს ჰყავდა ხუთი ცოლი და არ სურდა, რომელიმეს მოეთხოვა წილი. ვ-ში საცხოვრებლად გადავიდნენ 2022 წლის 16 ივლისს, რის შემდეგაც, მალევე შეიტყვეს მისი ორსულობის შესახებ და სწორედ აღნიშნულის შემდეგ დაიწყო ს. ა-მა მასზე ძალადობა. ვინაიდან თვითონ არ მუშაობდა და მატერიალურად ქმარზე იყო დამოკიდებული, ორსუ-

ლობიდან გამომდინარე. საჭიროებისთვის თანხას სთხოვდა მეუღლეს, რაც მას ალიზიანებდა და ეუბნებოდა, რომ ფული გამოერთმია დედამისისთვის, რადგან მას ალარ ჰქონდა და ამ საკითხზე საუბრისას მასზე ფიზიკურად ძალადობდა, კერძოდ, ახრჩობდა, ურტყამდა სახესა და ფეხებში. ძალადობის ზუსტი რიცხვები არ ახსოვს, თუმცა ივლისიდან სექტემბრის ჩათვლით ხუთჯერ მაინც იძალადა მასზე. სექტემბრის დასაწყისში ხელი ჩაარტყა სახეში, რის გამოც ნაბორძიკდა, თვალებში დაუბნელდა და კინალამ წაიქცა. ასევე, დეკემბერში, ვიტამინის ყიდვაზე წამოწყებული კონფლიქტისას, ს-მ მუშტი ჩაარტყა სახეში, რის გამოც გაუჩნდა კოპი და ჰქონდა ჩალურჯებები. აღნიშნულის შესახებ არავისთვის უთქვამს, რადგან რცხვენოდა და, ამასთან, ს-ი ემუქრებოდა, რომ თუ ვინმეს ეტყოდა, მოკლავდა. როდესაც ჩალურჯებები ეტყობოდა, ცდილობდა, გარეთ არ გასულიყო, რადგან არავის შეემჩნია, ხოლო პედიატრთან ვიზიტები წინასწარ იყო დაჯავშნილი და ს-ი წინა დღეებში ფიზიკური ძალადობისგან თავს იკავებდა. ორსულობის დროს, კერძოდ, 2022 წლის აგვისტოში, ს. ა-ს ნათესავის სახლში სტუმრად ყოფნისას, მასზე იძალადა გ. ხ-მაც, რომელმაც ბოთლი ჩაარტყა თავში, რის გამოც სურდა სასწრაფოსა და პოლიციის გამოძახება, თუმცა ს. ა-მ წაართვა ტელეფონი და უხეშად გაიყვანა სახლიდან. თვითონ მოითხოვდა, რომ დედამისთან წაეყვანა, რომელსაც მოუყვა მომხდარის შესახებ. დედამისიც აპირებდა პოლიციის გამოძახებას, თუმცა ს-მ სთხოვა, რომ არ დაერეკა და დაჰპირდა, რომ განყვეტდა კავშირს მშობლებთან.

9. დაზარალებულის გადმოცემით, 2023 წლის 1 აპრილს შეეძინათ შვილი, რის გამოც იმედი ჰქონდა, რომ ს. ა. შეწყვეტდა ძალადობას, თუმცა მან აღნიშნულის შემდეგაც განაგრძო მასზე სისტემატური ფიზიკური და ფსიქოლოგიური ძალადობა, კერძოდ, 2023 წლის 1 აპრილიდან 2023 წლის 17 აგვისტომდე პერიოდში, ფიზიკურად ძალადობდა კვირაში ერთხელ ან ორჯერ მაინც. ს. ა. ბავშვის წინაშე სცემდა და აყენებდა სიტყვიერ შეურაცხყოფას. კონფლიქტისა და ძალადობის მიზეზი ყოველ ჯერზე მატერიალური საკითხები იყო. ყველა მის თხოვნაზე, იქნებოდა ეს ბავშვის ტანსაცმელი თუ რაიმე სხვა საჭიროება, იწყებდა გინებას, რის შემდეგაც ურტყამდა ხელებს და მუშტებს სახის არეში და ფეხებში. არც აღნიშნულის შესახებ უთქვამს ვინმესთვის, რადგან ეშინოდა. ეკონომიკური ძალადობა იმაში გამოიხატებოდა, რომ ორსულობისა და შემდეგ ახალშობილის მოვლის გამო არ მუშაობდა და არ ჰქონდა პირადი შემოსავალი, ფინანსურად დამოკიდებული იყო მეუღლეზე, რომელიც თვითონ რასაც ჩათვლიდა საჭიროდ, მხოლოდ იმას ყიდულობდა, ხოლო მას არ ჰქონდა რაიმეს მოთხოვნის უფლება. დედამისი – ზ. ხ-ი აძლევდა მისი და ბავშვის საჭიროებისათ-

ვის თანხას.

10. ე. ხ-ის ჩვენების თანახმად, 2023 წლის 17 აგვისტომდე, სამი დღით ადრე, შეამჩნია, რომ ბავშვი თავს უცნაურად აქნევდა და სთხოვა მეუღლეს, რომ წაეყვანათ ნევროპათოლოგთან, რაზეც ს. ა. გალიზიანდა, აიყვანა ეტლიდან ბავშვი და სამზარეულოს ფანჯრიდან გადასწია გარეთ, თან ეუბნებოდა, რომ გადაადგებდა ბავშვს და მოკლავდა, რადგან თავი მოაბეზრეს მან და მისმა შვილმა. ე. ხ-ს ძალიან შეეშინდა და დაუწყო ყვირილი, რათა თავი დაენებებინა ბავშვისთვის, წინააღმდეგ შემთხვევაში, დარეკავდა პოლიციაში. აღნიშნულზე კიდევ უფრო გალიზიანდა ს-ი და დაემუქრა, რომ მასაც მოკლავდა. მხოლოდ ის მოიფიქრა, რომ აიღო ტელეფონი და ისე, რომ არც კი გამოუცვლია, ღამის პერანგში ჩაცმულმა სწრაფად ჩაირბინა ეზოში და დარეკა პოლიციაში. ეზოდან ხედავდა, რომ ს. ა-ს ბავშვი კვლავ ფანჯრის გარეთ ეჭირა, რითაც მიანიშნებდა, რომ გადაადგებდა. მეუღლის მხრიდან მოკვლის მუქარა აღიქვა რეალურად, რადგან ფიქრობდა, რომ, თუ ბავშვი არ შეეცოდა, გადაკიდა ფანჯრიდან და უპირებდა გადაადგებას, არც მას დაინდობდა. ჯერ პოლიციაში დარეკა, შემდეგ კი – დედამისთან. დაახლოებით 15 წუთში მივიდა პოლიცია და სასწრაფო. დაზარალებულის განმარტებით, გენდერული ძალადობა გამოიხატა იმაში, რომ ს-ი უშლიდა მეზობლებთან ურთიერთობას, რის გამოც, მათ თითქმის არ იცნობდა, ასევე, უმოწმებდა სატელეფონო მიმოწერებს, არ უტოვებდა არც ფულს, არც ბარათს, რის გამოც არ გამოდიოდა სახლიდან და ძირითადად იყო სახლში. მხოლოდ პედიატრის რეკომენდაციით, ბავშვს ასეირნებდა კორპუსის მიმდებარედ, რა დროსაც, მასთან ერთად იყო ს-იც, რადგან მართო არ ყოფილიყო ეზოში ჩასული. ე. ხ-ი ვრცლად აღწერს მასსა და ს. ა-ს შორის არსებულ ურთიერთამოკიდებულებას და ცალსახად ამხელს მას როგორც სისტემატურ ფიზიკურ ძალადობაში, ასევე სიტყვიერი შეურაცხყოფის მიყენებასა და 2023 წლის 17 აგვისტოს მუქარის ჩადენაში. დაზარალებული ასევე საუბრობს ეკონომიკურად მეუღლეზე დამოკიდებულებაზე და იმ შეზღუდვებზე, რომელსაც ს. ა. უწესებდა მას.

11. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ დაზარალებულ ე. ხ-ის ჩვენება თანხვედნილია საქმეში არსებულ სხვა მტკიცებულებებთან, კერძოდ, მოწმეების – ზ. ხ-ის, ხ. ჩ-ს, მ. მ-ს, გ. ნ-ს, დ. ბ-ს ჩვენებთან.

12. ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სასამართლო-ფსიქოლოგიური ექსპერტიზის №... დასკვნის, საქსპერტო კვლევის შედეგებით, ე. ხ-ის ფსიქო-ემოციური მდგომარეობა ფასდება ფსიქოლოგიურ ტანჯვად.

13. საქართველოს შსს საპატრულო პოლიციის დეპარტამენტიდან გამოთხოვილი, ამავე დეპარტამენტის ქ. თბილისის მთავარი სამმარ-

თველოს სარგებლობაში არსებული ავტომობილის ბორტკომპიუტერის (ბორტის №) აუდიო-ვიდეოჩანაწერითა და აღნიშნული აუდიო-ვიდეო ჩანაწერის დათვალიერების ოქმით დგინდება, რომ აღნიშნული ავტომობილით საპატრულო ეკიპაჟი მივიდა შემთხვევის ადგილზე და გაჩერდა იქვე მდგარი საპატრულო პოლიციის მანქანის უკან. კადრში ჩნდება ღია ფერის შორტებსა და მოკლესახელოებიან მაისურში ჩაცმული ე. ხ. ი, რომელიც საუბრობს ტელეფონზე და იყურება მალა. შემდეგ კადრში ჩნდება სამაშველო ეკიპაჟის თანამშრომელი, რომელიც ესაუბრება ე. ხ-ს და ორივე მათგანი იყურება მალა, რის შემდეგაც ორივე მათგანი მიემართება კორპუსის მიმართულებით. მოგვიანებით კადრში ჩნდება სასწრაფო სამედიცინო დახმარების მანქანა, სამაშველო ეკიპაჟის წარმომადგენლები და საპატრულო პოლიციის დამატებითი ეკიპაჟის ავტომანქანა. რამდენიმე წუთში, ასევე, კადრში ჩნდება ზ. ხ-ი, რომელიც სირბილით მიდის პატრულ-ინსპექტორთან, ესაუბრება მას და შემდეგ, ორივე ერთად, მიემართებიან კორპუსისკენ. ასევე, რამდენიმე წუთის შემდეგ, კადრში ჩნდება შავ მოკლესახელოებიან მაისურში ჩაცმული ს. ა., რომელიც საუბრობს ტელეფონზე და ჩერდება საპატრულო ავტომანქანასთან. მას უკან მოჰყვება ორი პატრულ-ინსპექტორი. ამის შემდეგ, სასწრაფო სამედიცინო დახმარების მანქანა და საპატრულო პოლიციის მანქანები ტოვებენ ტერიტორიას. საპატრულო პოლიციის ავტომანქანა, ასევე, იწყებს გადაადგილებას და ჩერდება პოლიციის შენობასთან.

14. საკასაციო სასამართლოს მოსაზრებით, ზემოაღნიშნული ვიდეოჩანაწერით კიდევ უფრო სარწმუნო ხდება ს. ა-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება 2023 წლის 17 აგვისტოს მუქარის ფაქტთან დაკავშირებით, რამდენადაც მისი შინაარსი სრულადაა თანხვედნილი დაზარალებულისა და მოწმეების მიერ სასამართლოსთვის მიცემულ ჩვენებებთან, ასევე, მითითებულ დღეს ე. ხ-ის მიერ „112-ში“ გაკეთებული შეტყობინების შინაარსთან, რომლის თანახმადაც, ზარის ინიციატორის განმარტებით, მეუღლესთან აქვს კონფლიქტი, რომელიც იმუქრება ფანჯრიდან მათი ოთხი თვის ბავშვის გადაგდებით. ინიციატორი ტირის და ითხოვს დახმარებას.

15. 2023 წლის 17 აგვისტოს მუქარის ფაქტზე მითითებას შეიცავს ე. ხ-თან ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმიც და ასევე ინფორმაციულია №... შემაკავებელი ორდერის ოქმი. საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებიდან ასევე მნიშვნელოვანია ე. ხ-ის „სამსუნგის“ ფირმის galaxy a10 მოდელის მობილური ტელეფონიდან გამოთხოვილი, დაზარალებულის მობილურ ტელეფონში არსებული ფაისბუქის აპლიკაცია „მესენჯერში“ მასსა და ნ. ქ-ს (რეგისტრირებულია სახელით „ნ.“), შორის მიმოწერის ამსახველი ე.ნ. სქრინშოტები.

16. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო მტკიცებულებათა შეფასებისას ხელმძღვანელობს მტკიცების „გონივრულ ეჭვს მიღმა“ სტანდარტით; აღნიშნული სტანდარტი უნდა გამომდინარეობდეს საკმაოდ მყარ, ზუსტ და თანხვედრ ფაქტებზე დამყარებული ვარაუდიდან ან მსგავსი უტყუარი ფაქტების პრეზუმფციიდან („ულკუ ეკინჯი თურთქეთის წინააღმდეგ“, (*Ülkü Ekinci v. Turkey*), №27602/95, 16/07/2002, § 142); ამ შემთხვევაში საქმეში არსებული, კანონიერი გზით მოპოვებული, უტყუარი და საკმარისი მტკიცებულებების ერთობლივი ანალიზით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება ს. ა.-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენის ფაქტი.

17. ამასთან, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის მე-5 პუნქტის საფუძველზე იმ პირზე, რომელმაც ჩაიდინა ოჯახური დანაშაული (გარდა ამ კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით ან მე-7 მუხლით განსაზღვრული ოჯახური დანაშაულისა), ამ მუხლის პირველი ან მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია გავრცელდება, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია, და თუ ეს პირი თანახმაა, რომ მის მიმართ „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, ამ პირის მიერ ძალადობის განმეორების რისკის შეფასების გარეშე გამოიცეს დამცავი ორდერი იმ ვადით, რომლითაც მას ამნისტიის შედეგად შეუმცირდა სასჯელი, მაგრამ არაუმეტეს 9 თვისა. დამცავი ორდერით გასათვალისწინებელი შეზღუდვების ფარგლებს განსაზღვრავს მოსამართლე.

18. მართალია, საქმეში წარმოდგენილია მსჯავრდებულ ს. ა.-ს თანხმობა მის მიმართ დამცავი ორდერის გამოცემაზე, თუმცა დაცვის მხარეს არ წარმოუდგენია დაზარალებულის ნოტარიულად დამოწმებული თანხმობა, რომ მსჯავრდებულზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია.

19. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო მოკლებულია საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტზე „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის გავრცელების შესაძლებლობას.

20. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის მე-3

პუნქტის თანახმად, ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში უნდა გაუნახევრდეს დანიშნული სასჯელი განზრახი დანაშაულის ჩადენისთვის ნასამართლობის არმქონე პირს, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით ან მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია, და თუ ეს პირი თანახმაა, რომ მის მიმართ „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, ამ პირის მიერ ძალადობის განმეორების რისკის შეფასების გარეშე გამოიცეს დამცავი ორდერი იმ ვადით, რომლითაც მას ამნისტიის შედეგად შეუმცირდა სასჯელი, მაგრამ არაუმეტეს 9 თვისა. დამცავი ორდერით გასათვალისწინებელი შეზღუდვების ფარგლებს განსაზღვრავს მოსამართლე.

21. საკასაციო სასამართლო კვლავ აღნიშნავს, რომ მართალია, საქმეში წარმოდგენილია მსჯავრდებულ ს. ა-ს თანხმობა მის მიმართ დამცავი ორდერის გამოცემაზე, თუმცა დაცვის მხარეს არ წარმოუდგენია დაზარალებულის ნოტარიულად დამოწმებული თანხმობა, რომ მსჯავრდებულზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია.

22. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო მოკლებულია საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტზე „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტის გავრცელების შესაძლებლობას.

23. „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის მე-4 პუნქტის საფუძველზე, ამ კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით განსაზღვრული ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში პირზე ამ მუხლის პირველი ან მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია გავრცელდება, თუ იგი თანახმაა, რომ მის მიმართ „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, ამ პირის მიერ ძალადობის განმეორების რისკის შეფასების გარეშე გამოიცეს დამცავი ორდერი იმ ვადით, რომლითაც მას ამნისტიის შედეგად შეუმცირდა სასჯელი, მაგრამ არაუმეტეს 9 თვისა. დამცავი ორდერით გასათვალისწინებელი შეზღუდვების ფარგლებს განსაზღვრავს მოსამართლე.

24. საქმეში წარმოდგენილია მსჯავრდებულ ს. ა-ს განცხადება, რომ იგი თანახმაა, მის მიმართ გამოიცეს დამცავი ორდერი.

25. ამდენად, „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის მე-4 პუნქტის საფუძველზე მსჯავრდებულ ს. ა-ს საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა უნდა შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით, რაც შეადგენს 10 თვეს. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ს. ა-სათვის დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთამ უნდა შთანთქოს ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და საბოლოოდ მას დანაშაულთა ერთობლიობით სასჯელის ზომად უნდა განესაზღვროს 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

26. ამასთან საკასაციო სასამართლო მიუთითებს შემდეგს: მართალია, „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის მე-4 პუნქტის საფუძველზე, ამ კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით განსაზღვრული ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში პირზე ამ მუხლის პირველი ან მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია გავრცელდება, თუ იგი თანახმაა, რომ მის მიმართ გამოიცეს დამცავი ორდერი, მაგრამ, მოცემულ შემთხვევაში, მსჯავრდებულ ს. ა-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტზე არ გავრცელდა „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონი და მას საბოლოოდ მოსახდელად განესაზღვრა ამ მუხლით დანიშნული სასჯელი; ხოლო დამცავი ორდერის გამოცემით მძიმდება მსჯავრდებულის სამართლებრივი მდგმარეობა, ვინაიდან სასჯელის ვადის მოხდის შემდეგ მას მოუწევს „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე განსაზღვრული ვალდებულებების შესრულება. აქედან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ს. ა-ს მიმართ არ უნდა გამოიცეს დამცავი ორდერი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. საქართველოს გენერალური პროკურატურის სპეციალურ საგამოძიებო სამსახურში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის დეპარტამენტის უფროსი პროკურორის – ალექსანდრე ჩხეიძისა და მსჯავრდებულ ს. ა-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ დ. მ-ს საკა-

საციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 10 ივლისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ს. ა-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება საქართველოს სსკ-ის 11¹, 126-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“, „დ“, „კ“ ქვეპუნქტებიდან გადაკვალიფიცირდეს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტზე;

4. ს. ა. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯოს:

სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით – 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის საფუძველზე შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და განესაზღვროს 10 (ათი) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმოს ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ს. ა-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვისუფლების აღკვეთა;

6. მსჯავრდებულ ს. ა-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწეოს დაკავების მომენტიდან – 2023 წლის 18 აგვისტოდან;

7. საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ ნივთიერი მტკიცებულებები:

ს. ა-ს პირადი ჩხრეკის შედეგად ამოღებული: SAMSUNG J5 ფირმის მობილური ტელეფონი, სიმ ბარათით; №.. სამსახურებრივი მონმობა; პირადობის მონმობა; 1 (ერთი) ცალი „ლ-ს“ პლასტიკური ბარათი; 1 (ერთი) ცალი მეტრომანის ბარათი; გასაღებების ასხმა, სამი გასაღებითა და „მაი ქლაბის“ ბარათით; ს. ა-ს სახელზე გამოწერილი №... შემეკავებელი ორდერი; ფულადი თანხა – 6 (ექვსი) ცალი ერთლარიანი და 4 (ოთხი) ცალი 50-თეთრიანი, ჯამში 8 (რვა) ლარი (რაც ინახება სპეციალურ საგამოძიებო სამსახურში) დაუბრუნდეს მსჯავრდებულ ს. ა-ს ნდობით აღჭურვილ პირს კანონმდებლობით დადგენილი წესით;

საქართველოს შსს საპატრულო პოლიციის დეპარტამენტიდან გამოთხოვილი ავტომანქანის ბორტკომპიუტერის ჩანაწერები, განთავსებული 1 (ერთი) ცალ კომპიუტერულ დისკზე; ე. ხ-ის ტელეფონიდან გამოთხოვილი ელექტრონული ინფორმაცია (ე.წ. სკრინშოტები), განთავსებული 1 (ერთი) ცალ კომპიუტერულ დისკზე; „112-დან“ გამოთხოვილი აუდიოჩანაწერები, განთავსებული 1 (ერთი) ცალ კომპიუტერულ დისკზე და „112-დან“ გამოთხოვილი საპატრულო პოლიციის სამ-

ხრე ვიდეოკამერების ჩანაწერები, განთავსებული 1 (ერთი) ცალ კომპიუტერულ დისკზე, შენახულ იქნეს საქმესთან ერთად, სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით;

8. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

ქმედების გადაკვალიფიცირება ძარცვის მცდელობიდან ქალაქობაზე

**განაჩენი
საქართველოს სახელით**

№1086აპ-24

28 ნოემბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

ლ. თევზაძე (თავმჯდომარე),

შ. თადუმაძე,

მ. გაბინაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ ბეგიაშვილის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 23 ივლისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თ. ტ-ს ბრალად დაედო, რომ მან ჩაიდინა ძარცვის მცდელობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის აშკარა დაუფლების მცდელობა მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი ძალადობით, რომელიც არ არის საშიში სიცოცხლისა ან ჯანმრთელობისათვის, იმის მიერ ვინც ორჯერ ან მეტჯერ იყო ნასამართლევი სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისათვის (დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 19.178-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ და მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით);

1.1. თ. ტ-ის მიმართ ბრალად წარდგენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგით:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2007 წლის 4 აპრილის განაჩენით, თ. ტ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის; თბილისის საქალაქო სასამარ-

თლოს 2014 წლის 15 აპრილის განაჩენით თ. ტ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის; თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 23 ივნისის განაჩენით თ. ტ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის; თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 30 მაისის განაჩენით თ. ტ-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის;

1.2. 2023 წლის 7 ივლისს, დაახლოებით, 16:00 საათიდან 17:00 საათამდე, თ-ი, გ-ს, მე-6 მ/რაიონის, №... კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე, სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო საკუთრებისთვის ოთხჯერ ნასამართლევმა თ. ტ-მა სცემა ტ. მ-ე, კერძოდ, რამდენჯერმე მუშტი დაარტყა სახის და ფეხი – წელის არეში, რა დროსაც სცადა მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, აშკარად, დაუფლებოდა მის კუთვნილ ფასეულ ნივთებს.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 21 მარტის განაჩენით:

2.1. თ. ტ-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 19.178-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველ ნაწილზე.

2.2. თ. ტ-ი, დაბადებული ... წლის ... სექტემბერს, ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით; საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 30 მაისის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი 3 წლით თავისუფლების აღკვეთიდან – 1 წელი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, თ. ტ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, რომელიც აეთვალა დაკავებიდან – 2023 წლის 8 ივლისიდან.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 23 ივლისის განაჩენით:

3.1. ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა არ დაკ-

მაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 21 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორი – პროკურორი მარიამ ბეგიაშვილი ითხოვს თ. ტ-ის ქმედების საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილიდან საქართველოს სსკ-ის 19.178-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტსა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტზე გადაკვალიფიცირებას და მისთვის სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას.

5. დაცვის მხარეს ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარზე შესაგებელი არ წარმოუდგენია.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები და მიაჩნია, რომ პროკურორის საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 23 ივლისის განაჩენში, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, უნდა შევიდეს ცვლილება.

2. წარმოდგენილი საქმის მასალებიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ თ. ტ-მა ჩაიდინა არა – ტ. მ-ის ძარცვის მცდელობა (საქართველოს სსკ-ის 19.178-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტი და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტი), არამედ ცემა (საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილი).

3. საკასაციო სასამართლო ეთანხმება და იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს გადანყვეტილებას ქმედების გადაკვალიფიცირების ნაწილში და მიაჩნია, რომ წარმოდგენილი საქმის მასალებით, მათ შორის – მოწმეების ნ. ჯ-სა და შ. მ-ს ჩვენებებით, ექსპერტიზის დასკვნებით, უტყუარად, გონივრულ ეჭვს მიღმა მტკიცების სტანდარტით, დასტურდება თ. ტ-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის ფაქტი, კერძოდ:

4. პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე გამოქვეყნებული დაზარალებულ ტ. მ-ის გამოკითხვის ოქმის თანახმად, იგი გადაადგილდებოდა ხელჯოხით, მარჯვენა თვალით ვერ ხედავდა, მარცხენა თვალით კი – ნაწილობრივ. 2023 წლის 7 ივლისს, აფთიაქში წამლების შესაძენად გავიდა. მივიდა სალაროსთან და უთხრა, თუ რა წამლები სურდა. ამ დროს აფთიაქში, დაახლოებით, 45-50 წლამდე მამაკაცი შევიდა. დაზარალებულმა შეიძინა წამლები, რომლებიც შარვლის მარცხენა ჯიბეში ჩაიდო და აფთიაქიდან გავიდა. ამის შემდეგ, ზე-

მოხსენებული მამაკაცი უკან გაჰყვა, დაენია, გაუყარა ხელი მარცხენა მკლავში და უთხრა, რომ სახლში წაიყვანდა, რაზეც უარი მიიღო. მამაკაცმა ხელი გაუშვა. შემდეგ კვლავ დაენია, უკნიდან ხელი მოჰკიდა, შემოაბრუნა და კვლავ შესთავაზა სახლში წაყვანა. როდესაც დაზარალებული შებრუნდა, უცნობმა მამაკაცმა შეაგინა და ხელი ძლიერად დაარტყა სახეში მარცხენა მხარეს, დაახლოებით, ხუთჯერ, რის შედეგადაც განიცადა ძლიერი ფიზიკური ტკივილი. დარტყმის შედეგად ნაიქცა და ბორდიურის გვერდით დაქანებულ ადგილზე ჩაგორდა. აღნიშნულმა მამაკაცმა ნაქცეულს დაარტყა ფეხი წელის არეში, შემდეგ დაიხარა, ჩაუყო ხელი შარვლის მარცხენა ჯიბეში, ამოიღო ნამლები, დახედა და იქვე დაყარა. ცემის დროს სახესა და ტანზე იფარებდა ხელებს, რა დროსაც ხელებზეც მოხვდა. დაიწყო ყვირილი, ჯოხი მოუქნია თავდამსხმელს და დაარტყა. ქუჩაში მოძრაობდნენ ადამიანები, რომლებიც მის ყვირილზე შეჩერდნენ. მამაკაცს შეეშინდა და გაიქცა. იმ მომენტში პერანგის ჯიბეში ედო 50 ლარი. ყვირილზე მივიდა მცხოვრები, ფეხზე წამოაყენა, რის შემდეგაც წავიდა სახლში. სახლში მისვლისას, ყველაფერი შვილიშვილს, კ. მ-ეს მოუყვა, რომელმაც დარეკა „112-ის“ სამსახურში და მომხდარის შესახებ აცნობა. ცემის შედეგად მიიღო ჯანმრთელობის დაზიანება, კერძოდ, სახეზე, თავსა და ორივე ხელის მტევნებზე.

5. საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმის თანახმად, 2023 წლის 7 ივლისს, დაზარალებულ ტ. მ-სთან ჩატარდა საგამოძიებო ექსპერიმენტი. დაზარალებულმა მიუთითა ადგილზე, სადაც დაენია აფთიაქიდან გამოყოლილი მამაკაცი. ხელი მოჰკიდა და შემოატრიალა. ამ დროს უცნობმა მამაკაცმა, რომელმაც მანამდე სახლში წაყვანა შესთავაზა, ამჯერად შეაგინა და სახეში მარცხენა მხარეს დაარტყა ხელი. ბორდიურთან დაქანებულ ადგილზე დაეცა. აღნიშნულმა მამაკაცმა ფეხი ჩაარტყა წელის არეში. დარტყმების შედეგად განიცადა ტკივილი. შემდეგ უცნობმა მამაკაცმა ხელი შარვლის მარცხენა ჯიბეში ჩაუყო და აფთიაქში ნაყიდი ნამლები ამოაცალა, შეათვალიერა და უკან მიაყარა. საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს რაიმე ნივთი ან საგნები არ აღებულა.

6. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, 11.07.2023 წელს პირადი შემოწმებისას, ტ. მ-ს სხეულზე გარეგნულად აღენიშნებოდა დაზიანებები სისხლნაჟღერებისა და ნაჭდევების სახით, რომლებიც განვითარებულნი არიან რაიმე მკვრივი ბლავი საგნის მოქმედების შედეგად და მიეკუთვნებიან სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის მოუშლელად და ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგებიან დადგენილებაში მითითებულ თარიღს (07.07.2023 წელი).

7. მოწმე ნ. ჯ-ამ განაცხადა, რომ მუშაობს თ-ი, გ-ს მე-... მ/რაიონის ...

კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე არსებულ საცხოვრებელში. 2023 წლის 7 ივლისს, დაახლოებით 17:00 საათზე სამსახურში იყო, რა დროსაც განიხილეთ ხმა მოესმა. გავიდა გარეთ, თუმცა, პირველ გასვლაზე ვერაფერი დაინახა. შემდეგ კვლავ გაიგონა ხმა, გავიდა საცხოვრებელს და ნახა, რომ ... კორპუსის გვერდით, ბუჩქებთან ნაქცეული იყო ასაკოვანი მამაკაცი. მამაკაცს სისხლი მოსდიოდა, ძირს ეგდო ქუდი და აფთიაქის ბარათი. მამაკაცმა უთხრა, რომ აფთიაქიდან უკან გაჰყვა მამაკაცი, ზოლებიანი მაისურით, რომელმაც დაარტყა ხელი, ჯიბეში ხელი ჩაუყო და გაიქცა. მამაკაცი ააყენა და გამოიყვანა ტროტუარზე. ამ დროს ელოდებოდა მომხმარებელი და საცხოვრებელს წავიდა. მამაკაცი, ზოლებიანი მაისურით არ დაუნახავს.

8. მონმე შ. მ-მ განაცხადა, რომ 2023 წლის 7 ივლისს, 16:00 საათიდან 17:00 საათამდე, მცირეწლოვან შვილებს ასეირნებდა. მან დაინახა ასაკოვანი მამაკაცი ხელჯოხით, რომელსაც ესაუბრებოდა შუახნის მამაკაცი. მამაკაცს ეხურა შავი კეპი და ეცვა მაისური შავი და ლურჯი ზოლებით. ახალგაზრდა მამაკაცმა რამდენჯერმე დაარტყა ასაკოვანი კაცს, რომელიც გადავარდა ბუჩქებში. მამაკაცი ითხოვდა შველას. მოძალადე მამაკაცი გაჰყვა უკან და გააგრძელა ცემა. ფიზიკურად ვერ დაეხმარებოდა, ვინაიდან, ბავშვი ეჭირა ხელში. ამ დროს საცხოვრებელს გამოვარდა მამაკაცი, ქალბატონებიც მოგროვდნენ. დარბაზში მყოფი პირი არის სწორედ ის პიროვნება, რომელმაც სცემა ასაკოვან მამაკაცს. ამოცნობის დროს დანამდვილებით ამოიცნო ბრალდებული.

9. ამოცნობის ოქმის თანახმად, 2023 წლის 8 ივლისს, შ. მ-მ ამოიცნო თ. ტ-ი და განმარტა, რომ თ. ტ-ი არის ის პიროვნება, რომელმაც 2023 წლის 7 ივლისს, გ-ს მე-... მ/რაიონის ... კორპუსის მიმდებარე ტერიტორიაზე, სცემა ასაკოვანი მამაკაცს, რომელსაც დაარტყა სახეში რამდენჯერმე და შემდეგ ჩავარდა ეს პიროვნება კორპუსთან.

10. მონმე კ. მ-მ განაცხადა, რომ არის დაზარალებულის შვილიშვილი. 2023 წლის 7 ივლისს, ბაბუას, ტ. მ-ს თავსა და ხელზე ჰქონდა სილურჯეები. იფიქრა, რომ დაეცა. ბაბუამ უთხრა, რომ აფთიაქიდან გაჰყვა უცნობი მამაკაცი, რომელმაც შესთავაზა სახლში წაყვანა, რაზედაც განუცხადა უარი. უცნობმა მამაკაცმა კვლავ შესთავაზა, სახლში წაყვანა. ბაბუამ გააგრძელა გზა, მამაკაცი დაენია, შემოატრიალა და დაარტყა ხელი. ტ. მ-მ ნაიქცა და დაგორდა ბუჩქების მხარეს. იქაც ჩაჰყვა, დაუწყო ფეხებით ცემა, ჩაუყო ჯიბეში ხელი და ამოაცალა ნამლევის შეკვრა, რომელიც ესროლა, დაიშალა და დაიფანტა; მოქალაქეებმა შეუგროვეს ნამლები და მიიტანა სახლში. ტ. მ-ს თანხა ჯიბეში ედო. მონმემ დარეკა „112“-ში, ჯიბეში ხელის ჩაყოფა და ნამლების ამოღება დააკავშირა ძარცვასთან, რაც უთხრა ოპერატორს.

11. შპს „პ-ნ“ გამოთხოვილი ინფორმაციის თანახმად, კადრში ფიქ-

სირდება ხანშიშესული, მოხუცებული მამაკაცი, ტ. მ-ე. იგი ნელი ნაბიჯით უახლოვდება „პ“-ს აფთიაქს, ჯოხის დახმარებით ადის აფთიაქის წინ არსებულ კიბეებზე და შედის აფთიაქის სივრცეში. შემდგომ, კადრში ჩნდება შუა ხნის მამაკაცი, რომელსაც აცვია ლურჯი ჯინსის შარვალი, თეთრი და ლურჯი ზოლებით განწყობილი მოკლემკლავიანი მაისური, მუქი ფერის საზაფხულო ქუდი ე.წ. „კეპი“, მარცხენა მაჯაზე უკეთია მაჯის საათი, ხოლო ორივე მკლავის მტევანი მოხატული აქვს ტატუირებით. აღნიშნული პიროვნება არის თ. ტ-ი. აფთიაქიდან გამოდის ტ. მ-ე, რომელსაც მარჯვენა ხელში უკავია კვლავ ხელჯოხი და მასთან ერთად – ცელოფნის პარკი. იგი ჩადის აფთიაქის წინ არსებულ კიბის საფეხურებზე, რა დროსაც, აფთიაქის კარიდან გამოდის თ. ტ-ი, რომელიც სწრაფი ნაბიჯით ჩადის კიბეებზე, ეწევა ტ. მ-ს და ორივე ერთად გადიან კამერის ხედვის არიდან. მეორე კამერის ჩანაწერში, ჩანაწერის დროით 16:22:15 საათზე, აფთიაქის სივრციდან გამოდის ტ. მ-ე, რომელიც ნელი ნაბიჯითა და ხელჯოხის დახმარებით ჩადის აფთიაქის კიბეებიდან. მალევე, აფთიაქიდან გამოდის თ. ტ-ი, რომელიც უახლოვდება ტ. მ-ს მარჯვენა მხრიდან და მარჯვენა მკლავზე ჰკიდებს ხელს, რის შემდეგაც აყოვნებს ტ. მ-ს და ხელების დემონსტრირებით იწყებს მასთან საუბარს. 16:22:46 საათზე, თ. ტ-ი მარცხენა ხელს კვლავ ჰკიდებს ტ. მ-ს და მარჯვენა ხელის დემონსტრირებითა და საუბრით აგრძელებს მასთან ერთად გადაადგილებას ფეხით მოსიარულეთა ბილიკის გასწვრივ, ისე რომ, თ. ტ-ს ხელი მოკიდებული აქვს ტ. მ-ზე და ხელით მიჰყავს. 16:23:02 საათზე, ტ. მ-ე აშვებინებს თ. ტ-ს ხელს და ჩერდება იქვე საფეხმავლო ბილიკზე, სადაც თ. ტ-ი, კვლავ ხელების დემონსტრირებით იწყებს ტ. მ-სთან საუბარს, რის შემდეგაც 16:23:10 საათზე ტ. მ-ე აგრძელებს გზას ფეხით მოსიარულეთა ბილიკზე, რომელსაც უკნიდან ასევე ნელი ნაბიჯით მიჰყვება თ. ტ-ი. ორივე ერთად აგრძელებენ ფეხით მოსიარულეთა ბილიკზე გადაადგილებას შ. მ-ს ქუჩის საავტომობილო გზის მიმართულებით, რის შემდეგაც, ჩანაწერის დროით 16:24:00 საათზე, ქრებიან კამერიდან.

12. შემდეგ ჩანაწერში ფიქსირდება აფთიაქის შიდა სივრცე. 16:06:03 საათზე აფთიაქის სივრცეში შედის ტ. მ-ე, რომელიც მარცხენა მხრიდან რიგით მე-2 სალაროსთან, სადაც იწყებს მოლარესთან საუბარს. ჩანაწერის დროით 16:16:47 საათზე, კადრში შემოდის თ. ტ-ი, რომელიც პირდაპირ მიდის სალარო მაგიდის მიმართულებით და ჩერდება ტ. მ-ის მარცხენა მხარეს, რიგით პირველი სალაროს გვერდით, მენეჯერისა და საწყობის ოთახში შესასვლელ სივრცეში, რის შემდეგაც, 16:20:55 საათზე, იწყებს ტ. მ-სკენ მოძრაობას და ჩერდება მის მარცხნივ პირველი სალაროს პირდაპირ. ჩანაწერის დროით 16:21:45 საათზე, ტ. მ-ე იღებს ხელჯოხს, იწყებს გასასვლელი კარისკენ მოძრაობას და 16:22:17 საათ-

ზე გადის აფთიაქის სივრციდან. ჩანაწერის დროით 16:22:22 საათზე, თ. ტ-ც ინყებს გასასვლელი კარის კენ მოძრაობას და 16:22:33 საათზე, გადის აფთიაქის სივრციდან.

13. ჰაბიტოსკოპიური ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, ექსპერტიზაზე წარმოდგენილ დისკებზე არსებულ ვიდეოგრამებსა და ჰაბიტოსკოპიურ მონაცემთა ერთიან ბაზაში რიცხულ, ნელს დაბადებულ თ. ტ-ს (პ/ნ ...) სახელზე შევსებულ ელექტრონულ საინფორმაციო ბარათზე ასახულ ფოტო გამოსახულებაზე, დაფიქსირებულია ერთი და იმავე პიროვნების იერსახის გამოსახულება.

14. ამდენად, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ ერთი მხრივ, დეტალურად მიმოიხილა საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები (რასაც სრული მოცულობით საკასაციო პალატა აღარ გაიმეორებს), ხოლო, მეორე მხრივ, მათ შინაარსზე დაყრდნობით, შესაბამისი არგუმენტების მითითებით, მართებულად დაადგინა, რომ თ. ტ-ს ტ. მ-ის ძარცვის მცდელობა არ ჩაუდენია. მოწმეები, რომლებიც შემთხვევის ადგილის მიმდებარედ იმყოფებოდნენ, არ მიუთითებენ ქმედების ძარცვად დაკვალიფიცირებისათვის აუცილებელ ელემენტებზე. მოწმე ნ. ჯ-ს მამაკაცი ზოლებიანი მაისურით არ დაუნახავს, ხოლო მოწმე შ. მ-მ მიუთითა და აღწერა მხოლოდ ცემის ფაქტი. თავად დაზარალებულის ჩვენება არის გამოქვეყნებული და შესაბამისად, უშუალოდ ძარცვის მცდელობის ნაწილში, მხოლოდ მის შინაარსზე დაყრდნობა, სხვა მტკიცებულებით გამყარების გარეშე, ეწინააღმდეგება საქართველოს სსკ-ის 243-ე მუხლის პირველი ნაწილის მოთხოვნას, რომელშიც პირდაპირ მითითებულია, რომ არ შეიძლება გამამტყუნებელ განაჩენს საფუძვლად მხოლოდ აღნიშნული სახის მტკიცებულება დაედოს.

15. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლოს წარმოდგენილ მტკიცებულებებსა და ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის შინაარსზე დაყრდნობით, მიაჩნია, რომ ქმედების კვალიფიკაციის ნაწილში სააპელაციო პალატის გადაწყვეტილების შეცვლის სამართლებრივი საფუძველი არ არსებობს და იგი უნდა დარჩეს ძალაში.

16. რაც შეეხება მსჯავრდებულისათვის დანიშნულ სასჯელს, მასთან დაკავშირებით, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის მე-2 პუნქტზე, რომლის თანახმადაც, სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან თავისუფლდება ის პირი, რომელმაც საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით (გარდა ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევისა) გათვალისწინებული ქმედება ჩაიდინა, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას

განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია.

17. განსახილველ შემთხვევაში, დაცვის მხარემ წარმოადგინა კ. მ-ის განცხადება, რომელშიც აღნიშნულია, რომ იგი ან გარდაცვლილი დაზარალებულის, ტ. მ-ის შვილიშვილია და როგორც მისი უახლოესი ნათესავი, თანხმობას აცხადებს თ. ტ-ის მიმართ „ამნისტიის კანონის“ გამოყენების თაობაზე.

18. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ხსენებული „ამნისტიის კანონის“ მე-8 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ამ კანონის პირველი მუხლის მე-2 პუნქტით გათვალისწინებულ შემთხვევაში, თუ დაზარალებული ფიზიკური პირი გარდაცვლილია ან ვერ იძებნება, იმავე პუნქტში აღნიშნულ პირზე ამნისტია გავრცელდება, თუკი ამაზე თანხმობას ამ კანონით დადგენილი წესით განაცხადებს დაზარალებული ფიზიკური პირის ოჯახის ერთი სრულწლოვანი, ქმედუნარიანი წევრი (დედა, მამა, მეუღლე, შვილი), ხოლო თუ დაზარალებულ ფიზიკურ პირს ოჯახის ასეთი წევრი არ ჰყავს ან დაზარალებული ფიზიკური პირის ოჯახის ასეთი წევრი ვერ იძებნება, აღნიშნული პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია აღსრულდება. ამდენად, მოცემული კანონი პირდაპირ, ამომწურავი ფორმით ჩამოთვლის თუ ვის გულისხმობს იმ პირთა წრეში, დაზარალებულის გარდაცვალების შემთხვევაში, თანხმობის გაცხადება შეუძლიათ. მოცემული ჩამონათვალის შინაარსი არ იძლევა მასში აგრეთვე სხვა პირის მოაზრებს შესაძლებლობას. დამატებით, გასათვალისწინებელია ისიც, რომ დაცვის მხარე ამ შემთხვევაში, არ ასაბუთებს არც იმ ფაქტს, რომ დაზარალებულ ფიზიკურ პირს ოჯახის ასეთი (ესე იგი კანონში უშუალოდ მოხსენიებული) წევრი არ ჰყავს ან, რომ დაზარალებული ფიზიკური პირის ოჯახის ასეთი წევრი ვერ იძებნება.

19. აღსანიშნავია, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ერთი მეექვსედით შეუმცირდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია. განსახილველ შემთხვევაში, შესაბამისი თანხმობის კანონით დადგენილი წესით წარმოუდგენლობის პირობებში, თ. ტ-ის მიმართ უნდა გავრცელდეს მოცემული მუხლით დადგენილი შეღავათი. შესაბამისი სამართლებრივი წინაპირობების არსებობის გამო, ამავე, მე-4 მუხლის პირველი პუნქტით დადგენილი შეღავათი უნდა გავრცელდეს თ. ტ-ის მიმართ ყველა იმ განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელ ნაწილზე (თავისუფლების აღკვეთის ის ნაწილი, რომელიც პირობითად

იყო ჩათვლილი), სადაც სასჯელი საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილით, 67-ე და 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე იყო დანიშნული (იგულისხმება: თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 15 აპრილის, 2017 წლის 23 ივნისისა და 2019 წლის 30 მაისის განაჩენები).

20. საკასაციო პალატა დამატებით აღნიშნავს, რომ საბოლოოდ, საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, უნდა გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 30 მაისის განაჩენითა და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, შემცირებული პირობითი მსჯავრი 2 წელი და 6 თვე და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, ამ განაჩენით დანიშნულ სასჯელს (საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილის ჩადენისათვის, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე განსაზღვრულ 10 თვით თავისუფლების აღკვეთას), ნაწილობრივ, პროპორციული ფორმით, უნდა მიემატოს წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთიდან, 10 თვით თავისუფლების აღკვეთა (ნაცვლად 1 წლით თავისუფლების აღკვეთისა, რაც სააპელაციო სასამართლოს ჰქონდა დამატებული) და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, თ. გ-ს სასჯელის სახედ და ზომად უნდა განესაზღვროს 1 წლითა და 8 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

21. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, თ. გ-ის მიმართ შემცირებული, ზემოხსენებული სასჯელის სახე და ზომა (თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 8 თვით) არის სამართლიანი და მსჯავრდებულის პიროვნებისა და ჩადენილი ქმედების შესაბამისი.

22. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ბრალდების მხარის საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 22 მაისის განაჩენში „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონზე დაყრდნობით, მსჯავრდებულ თ. გ-ის სასიკეთოდ უნდა შევიდეს ცვლილება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 301-ე მუხლით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

დაადგინა:

1. თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ ბეგიაშვილის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 23 ივლისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. თ. ტ-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 19.178-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველ ნაწილზე;

თ. ტ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს: თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და განესაზღვროს – 10 თვით თავისუფლების აღკვეთა;

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 15 აპრილის განაჩენით თ. ტ-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით ჩადენილი დანაშაულისათვის შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვლილია პირობითად, იმავე გამოსაცდელი ვადით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და თ. ტ-ს განესაზღვროს – 2 წლითა და 1 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩათვალს პირობითად, იმავე გამოსაცდელი ვადით.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 15 აპრილის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

5. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 23 ივნისის განაჩენით თ. ტ-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით ჩადენილი დანაშაულისათვის შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვლილია პირობითად, იმავე გამოსაცდელი ვადით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და თ. ტ-ს განესაზღვროს 4 წელი და 2 თვე თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩათვალს პირობითად, იმავე, გამოსაცდელი ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის საფუძველზე, გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 15 აპრილის განაჩენითა და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი 2 წელი და 1 თვე პირობითი მსჯავრი;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 23 ივნისის განაჩენით დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა სრულად შთანთქას წინა განაჩენითა და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი, თავისუფლების აღკვეთა 2 წელი და 1 თვე და საბოლოოდ, თ. ტ-ს განესაზღვროს 4 წელი და 2 თვე თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე, ჩათვალოს პირობითად, იმავე გამოსაცდელი ვადით;

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 23 ივნისის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

6. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 30 მაისის განაჩენით თ. ტ-ს საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით ჩადენილი დანაშაულისათვის შეფარდებული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვლილია პირობითად, 3 წლის გამოსაცდელი ვადით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და საბოლოოდ, თ. ტ-ს განესაზღვროს 1 წელი და 8 თვე თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვალოს პირობითად, 2 წლისა და 6 თვის გამოსაცდელი ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის საფუძველზე, გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 23 ივნისის განაჩენითა და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, საბოლოოდ დანიშნული პირობითი მსჯავრი 4 წელი და 2 თვე.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 30 მაისის განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ მიემატოს წინა განაჩენითა და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე დანიშნული ძირითადი სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან პროპორციულად შემცირებული 10 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვლილია პირობით და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, თ. ტ-ს განესაზღვროს 2 წელი და 6 თვე თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩათვალოს პირობითად, იმავე გამოსაცდელი ვადით;

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 30 მაისის განაჩენი

სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

7. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 30 მაისის განაჩენითა და „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, საბოლოოდ შემცირებული პირობითი მსჯავრი 2 წელი და 6 თვე და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, ბოლო, განაჩენით დანიშნულ სასჯელს (საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილის ჩადენისათვის განსაზღვრულ 10 თვით თავისუფლების აღკვეთას), ნაწილობრივ მიემატოს წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთიდან, 10 თვით თავისუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, თ. ტ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 წლითა და 8 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის მოხდა აეთვალოს, დაკავებიდან 2023 წლის 8 ივლისიდან;

8. საქმეში არსებული ნივთიერი მტკიცებულებები, საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ:

– დისკები დაერთოს სისხლის სამართლის საქმეს, მისი შენახვის ვადით;

– ქუდი და მაისური დაუბრუნდეს მის კანონიერ მფლობელს/მფლობელებს;

9. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

3. დანაშაული ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლების წინააღმდეგ

ნამება, ჩადენილი ჯგუფურად

**განაჩენი
საქართველოს სასჯელსახელმწიფო**

№471აპ-24

17 ოქტომბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),
შ. თადემაძე,
მ. გაბინაშვილი**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ ბეგიაშვილისა და მსჯავრდებულ გ. ჯ.-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ლ. ბ.-ს საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 12 თებერვლის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებებით:

1.1. გ. ჯ.-ს, – დაბადებულს წელს, – ბრალად ედებოდა:

1.1.1. გამოძალვა, ე.ი. სხვისი ნივთის და ქონებრივი უფლების მოთხოვნა, რასაც თან ერთვის დაზარალებულის მიმართ ძალადობის გამოყენების მუქარა, ჩადენილი ჯგუფურად და დიდი ოდენობით ქონების მიღების მიზნით, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით;

1.1.2. თავისუფლების უკანონო აღკვეთა, ჩადენილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისთვის საშიში ძალადობით, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით;

1.1.3. წამება, ე.ი. პირისთვის ისეთი მოპყრობა, რომელიც თავისი ხასიათით, ინტენსივობით და ხანგრძლივობით იწვევს ძლიერ ფიზიკურ და ფსიქიკურ ტკივილს და რომლის მიზანია პირის იძულება, ჩადენილი ჯგუფურად, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით.

1.2. ო. ფ.-ს, – დაბადებულს 1... წელს, – ბრალად ედებოდა:

1.2.1. გამოძალვა, ე.ი. სხვისი ნივთის და ქონებრივი უფლების მოთხოვნა, რასაც თან ერთვის დაზარალებულის მიმართ ძალადობის გამოყენების მუქარა, ჩადენილი ჯგუფურად და დიდი ოდენობით ქონების მიღების მიზნით, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით;

1.2.2. თავისუფლების უკანონო აღკვეთა, ჩადენილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისთვის საშიში ძალადობით, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით;

1.2.3. წამება, ე.ი. პირისთვის ისეთი მოპყრობა, რომელიც თავისი ხასიათით, ინტენსივობით და ხანგრძლივობით იწვევს ძლიერ ფიზიკურ და ფსიქიკურ ტკივილს და რომლის მიზანია პირის იძულება, ჩადენილი ჯგუფურად, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით;

1.2.4. ნარკოტიკული საშუალების შემცველი მცენარე „კანაფის“ უკანონო დათესვა და მოყვანა, ჩადენილი დიდი ოდენობით, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით;

1.2.5. „მარიხუანას“ უკანონო შეძენა და შენახვა, ჩადენილი დიდი ოდენობით, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილით.

2. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებებით გ. ჯ-სა და ო. ფ-ის მიერ ჩადენილი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2.1. 2022 წლის 2 იანვარს, დღის განმავლობაში, თ..... ო. ფ-მ და გ. ჯ-მ ვ. ს-ს მოთხოვეს კუთვნილი „BMW-ს“ მარკის ავტომანქანისა (სახელმწიფო ნომრით: ...) და თ.... საცხოვრებელი ბინის მათ სახელზე უსასყიდლოდ გადაფორმება, წინააღმდეგ შემთხვევაში დაემუქრნენ ძალადობის გამოყენებით, კერძოდ, ცემით. აღნიშნული ქმედების შედეგად დაზარალებულ ვ. ს-ს მიადგა მორალური სახის ზიანი.

2.2. 2022 წლის 2 იანვარს, დღის განმავლობაში, ქ. თ-ში ო. ფ-მ და გ. ჯ-მ ვ. ს-ს მოთხოვეს კუთვნილი „BMW-ს“ მარკის ავტომანქანისა (სახელმწიფო ნომრით:) და ქ. თ-ი საცხოვრებელი ბინის მათ სახელზე გაფორმება. ვ. ს-ს მხრიდან აღნიშნულზე უარის მიღების შემდეგ, ო. ფ-მ და გ. ჯ-მ, თ..... წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფურად, ვ. ს-ს უკანონოდ აღუკვეთეს თავისუფლება და მასზე განახორციელეს სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისთვის საშიში ძალადობა. კერძოდ, ვ. ს-ს არ მისცეს ბინის დატოვების საშუალება და სხეულის სხვადასხვა არეში მრავალჯერ დაარტყეს ფეხები და ხელები, რის შემდეგაც ყელის არეში და ხელის მტევანზე დაადეს გახურებული უთო.

2.2.1. აღნიშნულის შემდეგ, ო. ფ-მ და გ. ჯ-მა ვ. ს-ე შებოჭილი მიიყ-

ვანეს თ... მდებარე ვ. ს-ს საცხოვრებელ ბინაში, სადაც ამ უკანასკნელს ასევე არ მისცეს ბინის დატოვების უფლება. ბინაში ყოფნისას, ო. ფ-მ და გ. ჯ-მა, ორ სხვა პირთან ერთად განახორციელეს ვ. ს-სის მიმართ ფიზიკური ძალადობა, რაც გამოიხატა ხელებისა და ფეხების მრავალჯერად დარტყმაში. საბოლოოდ, იმავე დღეს, დაახლოებით 22:15 საათზე, ზემოაღნიშნულმა პირებმა ვ. ს-ე იძულებით ჩასვეს „ტოიოტა პრიუსის“ მარკის ტაქსში (სახელმწიფო ნომრით: ...) და წაიყვანეს თ.... ქუჩის მიმართულებით. ტაქსიდან ჩამოსვლისას ო. ფ-სემ და გ. ჯ-სმა, ორ სხვა პირთან ერთად, ვ. ს-ს სხეულის სხვადასხვა არეში ხელებისა და ფეხების მრავალჯერადი დარტყმით მიაყენეს ფიზიკური შეურაცხყოფა, რის შემდეგაც ვ. ს-მ მოახერხა გაქცევა. აღნიშნული ქმედებების შედეგად ვ. ს-ს მიადგა მორალური და ფიზიკური ზიანი, სახის არეში მრავლობითი კანკევა ჰემატომის, სისხლჩაქცევების, მარცხენა კისრის და მარჯვენა ხელის მტევნის დამწვრობის, ცხვირის ძვლის ხაზოვანი მოტეხილობებისა და ნეკნების პოსტ-ტრავმული დეფორმაციის სახით.

2.3. 2022 წლის 2 იანვარს, დღის განმავლობაში, თ....., ო. ფ-მ და გ. ჯ-მა ვ. ს-ს მოსთხოვეს კუთვნილი „BMW-ს“ მარკის ავტომანქანისა (სახელმწიფო ნომრით: ...) და თ.... საცხოვრებელი ბინის მათ სახელზე გაფორმება, რაზედაც ვ. ს-ს მხრიდან მიიღეს უარი. აღნიშნული მიზეზით, ო. ფ-ე და გ. ჯ-ი თ..... ვ. ს-ს რამდენიმე საათი სხეულის სხვადასხვა არეში ურტყამდნენ ფეხებსა და ხელებს, რის შემდეგაც ყელის არეში და ხელის მტევანზე რამდენჯერმე დაადეს გახურებული უთო. აღნიშნული ქმედების შედეგად, ვ. ს-მ განიცდიდა ძლიერი ფიზიკური ტკივილი და ფსიქიკური ტანჯვა.

2.4. ო. ფ-მ უკანონოდ დათესა და მოიყვანა 6 ძირი ნარკოტიკული საშუალება მცენარე „კანაფი“, საერთო წონით (ფესვების გარეშე) – 720,51 გრამი, რაც ამოღებული იქნა 2022 წლის 3 იანვარს, 18:25 საათიდან 21:10 საათამდე დროის პერიოდში ჩატარებული, მისი საცხოვრებელი ბინის (მდებარე ქ. თ-ი, ...ს ქუჩა №..., ბინა №...) ჩხრეკისას.

2.5. 2022 წლის 3 იანვარს, ...სს ქუჩა №-ის №.. მდებარე საცხოვრებელ ბინაში ო. ფ-ე უკანონოდ ინახავდა უკანონოდ შეძენილ, ნარკოტიკულ საშუალება გამომშრალ „მარიხუანას“, საერთო წონით – 89,78 გრამს, რაც ამოღებული იქნა იმავე დღეს, 18:25 საათიდან 21:10 საათამდე დროის პერიოდში ჩატარებული ო. ფ-ს საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკისას.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2022 წლის 9 სექტემბრის განაჩენით:

3.1. ო. ფ-ე ცნობილი იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული

ქმედებისათვის წარდგენილ ბრალდებაში და გამართლდა;

3.1.1. ო. ფ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის პირველ ნაწილზე;

3.1.2. ო. ფ-ე ცნობილი იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

3.1.3. საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 3 წლით;

3.1.4. საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

3.1.5. საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით;

3.1.6. საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

3.1.7. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და დანაშაულთა ერთობლიობით, საბოლოოდ, ო. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

3.1.8. ო. ფ-ს სასჯელის ვადა აეთვალა დაკავების მომენტიდან – 2022 წლის 8 იანვრიდან;

3.1.9. ო. ფ-ს „წარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად, 5 წლით ჩამოერთვა: სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება; საადვოკატო საქმიანობის უფლება; პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; ციციხლსასროლი იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლება, ხოლო 10 წლით – საექიმო ან/და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება. აგრეთვე, ავთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება.

3.2. გ. ჯ-ი ცნობილი იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული ქმედებისათვის წარდგენილ ბრალდებაში და გამართლდა;

3.2.1. გ. ჯ-ი ცნობილი იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული

ქმედებისათვის წარდგენილ ბრალდებაში და გამართლდა;

3.2.2. გ. ჯ-ი ცნობილი იქნა უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ქმედებისათვის წარდგენილ ბრალდებაში და გამართლდა;

3.2.3. გ. ჯ-ი დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა სხდომის დარბაზიდან;

3.2.4. საქართველოს სსკ-ის 92-ე მუხლის თანახმად, გამართლებულს განემარტა ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის უფლება.

4. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა, კერძოდ:

4.1. თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურორის პროკურორმა გურამ კრავეიშვილმა მოითხოვა ო. ფ-სა და გ. ჯ-ს დამნაშავედ ცნობა ბრალდწარდგენილი – საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით, საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებითა და საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით – კვალიფიკაციით. ამასთან, მსჯავრდებულ ო. ფ-ს მიმართ დანიშნულზე მკაცრი სასჯელის, ხოლო გამართლებულ გ. ჯ-ს მიმართ რელიევანტური სასჯელის შეფარდება.

4.2. ო. ფ-ის ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა მ. რ-მა მოითხოვა ო. ფ-ს საქართველოს სსკ-ის 143-ე და 144³-ე მუხლებში უდანაშაულოდ ცნობა, ხოლო მსჯავრდების სხვა ნაწილში გასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატოვება;

4.3. ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარზე შესაგებელი წარადგინა ო. ფ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა მ. რ-მა, რომელმაც მოითხოვა, რომ არ დაკმაყოფილდეს ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარი.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 12 თებერვლის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2022 წლის 9 სექტემბრის განაჩენში შევიდა ცვლილება;

5.1. ო. ფ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტზე;

5.1.1. ო. ფ-ე ცნობილი იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

5.1.1.1. საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

5.1.1.2. საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით;

5.1.1.3. საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

5.1.1.4. საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით;

5.1.1.5. საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

5.1.2. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და დანაშაულთა ერთობლიობით, საბოლოოდ, ო. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

5.1.3. ო. ფ-ს სასჯელის ვადა აეთვალა დაკავების მომენტიდან – 2022 წლის 8 იანვრიდან;

5.1.4. ო. ფ-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად, 5 წლით ჩამოერთვა: სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება; საადვოკატო საქმიანობის უფლება; პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; ცეცხლსასროლი იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლება, ხოლო 10 წლით: საექიმო ან/და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება. აგრეთვე, აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება;

5.2. გ. ჯ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით წარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტზე;

5.2.1. გ. ჯ-ი ცნობილი იქნა დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

5.2.1.1. საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

5.2.1.2. საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 6 წლით;

5.2.1.3. საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

5.2.3. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და დანაშაულთა ერთობლიობით, საბოლოოდ, გ. ჯ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

5.2.4. გ. ჯ-ს სასჯელის ვადა აეთვალა დაკავების მომენტიდან – 2024 წლის 12 თებერვლიდან და დაკავებულ იქნა სხდომის დარბაზში;

5.2.5. გ. ჯ-ს სასჯელის ვადაში ჩაეთვალა დაკავებაში და პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2022 წლის 5 იანვრიდან 2022 წლის 9 სექტემ-

ბრის ჩათვლით.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურორატურის პროკურორმა მარიამ ბეგიაშვილმა და მსჯავრდებულ გ. ჯ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – ლ. ბ-მ.

6.1. ბრალდების მხარე ითხოვს ო. ფ-სა და გ. ჯ-ს დამნაშავედ ცნობას ბრალად წარდგენილი კვალიფიკაციით, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით შერაცხილი მსჯავრის საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტზე გადაკვალიფიცირებას. ამასთან, მსჯავრდებულების მიმართ სამართლიანი სასჯელის შეფარდებას.

6.2. დაცვის მხარე – მსჯავრდებულ გ. ჯ-ს ადვოკატი ლ. ბ-ე – ითხოვს გ. ჯ-სის უდანაშაულოდ ცნობას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. სასამართლო ითვალისწინებს „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-7¹ მუხლსა და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსსკ-ის) 273-ე მუხლს; ასევე – ზედა ინსტანციის სასამართლოების უფლებას, დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ. Hirvisaari v. Finland, no. 49684/99, §30, ECtHR, 25/12/2001); იმ გარემოებას, რომ დასაბუთებული გადანყვეტილების ვალდებულება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. Fomin v. Moldova, no. 36755/06, § 31, ECtHR, 11/11/2011) და ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარება არ არღვევს დასაბუთებული გადანყვეტილების უფლებას (იხ. Gorou v. Greece (No.2) no. 12686/03, §37, §41, ECtHR, 20/03/2009).

2. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი გაასაჩივრეს: პროკურორმა, რომელიც ითხოვს ო. ფ-სა და გ. ჯ-ს დამნაშავედ ცნობას ბრალად წარდგენილი კვალიფიკაციით და შესაბამისად, საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით შერაცხილი მსჯავრის საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტზე გადაკვალიფიცირებას. ამასთან, მსჯავრდებულების მიმართ სამართლიანი სასჯელის შეფარდებას, ხოლო დაცვის მხარე – მსჯავრდებულ გ. ჯ-ს ადვოკატი ლ. ბ-ე – ითხოვს გ. ჯ-ს უდანაშაულოდ ცნობას.

3. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ გ.

ჯ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ლ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ ბეგიაშვილის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, კერძოდ, ო. ფ-ს და გ. ჯ-ს მსჯავრი უნდა დაედოთ საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით, ნაცვლად საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით მსჯავრდებისა, შემდეგ გარემოებათა გამო:

4. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის მტკიცებას მსჯავრდებულ გ. ჯ-ს უდანაშაულობის, საქმეში შესაბამისი მტკიცებულებების არარსებობისა და იმის შესახებ, რომ გამამტყუნებელი განაჩენი ეყრდნობა მხოლოდ დაინტერესებული დაზარალებულის – ვ. ს-ს – ურთიერთგამომრიცხავ ჩვენებას.

5. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულის ვ. ს-ს ჩვენებას, რომლის თანახმად, მას 2022 წლის 2 იანვარს ო. ფ-მ შესთავაზა „ბედობის“ ერთად აღნიშვნა, შესაბამისად, ჩავიდა ეზოში და სვამდა მის ავტომანქანასთან, ო. ფ-სთან და გ. ჯ-სთან ერთად, რომლებიც მისი მეზობლები და მეგობრები იყვნენ. საუბრისას გ. ჯ-მ შესთავაზა, რომ ავტომანქანა მისთვის მიეყიდა, რაზეც უარი განუცხადა. გარკვეული დროის გასვლის შემდეგ ავიდნენ ო. ფ-ს ბინაში, სადაც გ. ჯ-მ კვლავ უთხრა, რომ ავტომანქანა მისთვის გაეფორმებინა, რაზეც უპასუხა, რომ ავტომანქანას არ ყიდოდა და შესაბამისად, ვერ გაუფორმებდა. უარის მიღების შემდეგ, გ. ჯ-მ განუცხადა, რომ მხოლოდ ავტომანქანა კი არა, მის სახელზე ბინაც უნდა გაეფორმებინა. საუბარში ჩაერია ო. ფ-ც, რომელმაც თქვა, რომ მან თავისი ბინა გ. ჯ-ს სასარგებლოდ დატვირთა და ისიც ანალოგიურად უნდა მოქცეულიყო (01.07.22; 12:50:45). აღნიშნულის მოსმენისთანავე, ცდილობდა ბინიდან წასვლას, თუმცა კარი დაკეტილი დახვდა. იმავდროულად, მსჯავრდებულებმა ფარდები გადანიეს, მუსიკა ჩართეს და არ აძლევდნენ ბინიდან გასვლის საშუალებას. ო. ფ-მ მოიქნია ხელი მისი მიმართულებით და დაიწყეს ჩხუბი. გ. ჯ-მ თავში ჩაარტყა, რის შედეგად დაკარგა გონება. გონებაზე მოსვლის შემდეგ ყვიროდა და ითხოვდა შველას, მაგრამ ხმამაღალი მუსიკის გამო მისი ხმა არავის ესმოდა. მსჯავრდებულები ურტყამდნენ, რის გამოც განიცდიდა ფიზიკურ ტკივილს და ვერ მივიდა კარამდე, რომ გაქცეულიყო (12:52:35). ო. ფ-მ მიიტანა უთო და უთხრა, რომ ანამებდა – უთოს დაადებდა. ცდილობდა კარამდე მისვლას, მაგრამ გ. და ო-ი ამის საშუალებას არ აძლევდნენ. ამ დროს დაიჭირა გ. ჯ-მა, ხოლო ო. ფ-მ ცხელი უთო დაადო. უთო გ. ჯ-მაც დაადო (12:53:34). ტკივილისგან საპირფარეშოსთან დავარდა, ყვიროდა, თუმცა თავი მაინც არ დაანებეს. გონება დაკარგა, რის შემდეგაც საპირფარეშოში შეიყვანეს, სადაც დაეცა და შუშა დაამსხვრია, ცდილობდა თავის დაღწევას, მაგრამ ორივე ურტყამ-

და ხელებს და ფეხებს, ყველაფერს რაც ხელში მოხვდებოდათ. კვლავ დაკარგა გონება და როცა თვალები გაახილა თავის სახლში იმყოფებოდა, თუმცა იქ როგორ მოხვდა, არ ახსოვს. ეგდო შესასვლელში იატაკზე და ხედავდა როგორ გადაადგილდებოდნენ ო. ფ-სე და გ. ჯ-სი, რომლებიც ყველა გავლა-გამოვლისას ურტყამდნენ ფეხებს, რის გამოც განიცდიდა ძლიერ ტკივილს, თუმცა ფეხზე ვერ დგებოდა და ვერ საუბრობდა. ჩაესმოდა ხმები „მოკვდა, მოკვდა“ (12:56:43). ო-მ მუსიკა ხმამალალზე ჩართო და მისი ცემა გაგრძელდა. გონება ისევ დაკარგა და როცა აზრზე მოვიდა, დაინახა ორი უცხო ადამიანი (13:34:12), რომლებსაც ჰქონდათ ჩანთა და ბინიდან პერიოდულად მისი კუთვნილი ნივთები გაჰქონდათ (13:35:40). წყალი მოითხოვა და რაღაც სითხე ჩაასხეს, თუმცა არ იცის წყალი იყო თუ სხვა რამ (13:36:15). ავტომანქანის პასპორტი მოსთხოვეს, რაზეც უპასუხა, რომ სახლში არ ჰქონდა, მაგრამ მაინც იპოვეს და ტყუილისთვის ისე სცემეს, რომ ისევ დაკარგა გონება. შემდეგ, ოთხივემ ასწია და აბაზანაში შეიყვანა, სადაც წყალში ჩააყოფინეს თავი. ველარ ყვიროდა, სავარაუდოდ იფიქრეს, რომ მოკვდა და იატაკზე დააგდეს, მერე კი დივანზე გადაიყვანეს (13:36:45). მას რიგ-რიგობით ყარაულობდნენ და განძრევის საშუალებას არ აძლევდნენ. ერთ-ერთი უცხო ბიჭი, შედარებით დაბალი, მისივე კუთვნილი ხანჯლით ედგა თავზე და მოკვლით ემუქრებოდა. ვ. ს-ე მსჯავრდებულებს ყველაფერზე – ბინისა და ავტომანქანის გადაფორმებას დასთანხმდა, ოღონდ სახლიდან გასულიყო (13:34:40). გ. ჯ-მა განაცხადა, რომ ნოტარიუსთან უნდა წასულიყვნენ, წავიდა და ისევ დაბრუნდა სახლში (13:36:30; 13:54:40). ურტყამდნენ სხეულის ყველა მიდამოში, თავში, ცხვირში, ნეკნებში და აყენებდნენ სიტყვიერ შეურაცხყოფას. ისეთ მდგომარეობაში იყო, რომ სთხოვდა კარების გაღებას, რათა გადამხტარიყო და თავი მოეკლა (13:39:15) – „მართლა გადავხტებოდი, აღარ შემეძლო“ (13:57:37). „იმას ვიხვეწებოდი კარები გაეღოთ, რომ გადავხტარიყავი“ (04.07.22; 15:44:04). მასთან ერთად მუდმივად იყო, ოთხიდან რომელიმე ორი პირი, იჭერდნენ, რომ სავარძელს არ მოშორებოდა და კარი არ გაეღო. გარკვეული დროის შემდეგ გამოუცვალეს ტანსაცმელი, ე.წ. „კაპიშონიანი“ ქურთუკი მოახურეს, ჭურჭლის გასარეცხი ღრუბლით მოწმინდეს სისხლი და გაიყვანეს სახლიდან, როგორც განუმარტეს ნოტარიუსთან მიდიოდნენ (13:41:29). ო. ფ-ს ბინაში ძალადობა დაახლოებით 2-3 საათი გაგრძელდა, ხოლო მის (ვ. ს-ს) ბინაში – 3-4 საათი (13:54:05). გარეთ ტაქსი ელოდებოდათ, ჩასხდნენ და მ-ის მიმართულებით წავიდნენ (13:43:10). მგზავრობის საფასური ფ-მ ჩაურიცხა მძღოლს (13:44:15), რომელსაც „ფ-თან“ გააჩერებინეს ავტომანქანა და ყველანი გადავიდნენ. მიხვდა, რომ მარტო იყო ტაქსიში და მძღოლს მიმართა: „ძია წადი, სასწრაფოდ“ და მანქანის უკანა „სიდენიას“ ჩაებლაუჭა, რა

დროსაც აგინებდნენ და ძალით გადაათრიეს ტაქსიდან (13:45:07). ყვირილის ძალა არ ჰქონდა – გათიშული და გაბრუებული იყო. მოულოდნელად, გ. ჯ-ი და ერთი მისთვის უცნობი პირი გაიქცნენ, ხოლო ო. ფ-სე და მეორე უცნობი პირი მას მიათრევდნენ, სადღაც მაღალ კორპუსთან დააგდეს და გამეტებით ურტყამდნენ ფეხებს და ხელებს. ამ დროს არ იცის როგორ, მაგრამ მოახერხა წამოდგა და გაიქცა. ახსოვს რომ ყვიროდა და შველას ითხოვდა (13:49:37). გააჩერა ტაქსი და გ-ს პოლიციის განყოფილებაში მიყვანა სთხოვა.

5.1. გ. ს-მ განმარტა, რომ მისთვის უცნობია მსჯავრდებულებს, როგორ უნდა გაეფორმებინათ მოთხოვნილი ავტომანქანა ან/და ბინა, ვინაიდან მათთვის ცნობილი იყო, რომ ავტომანქანა ჯარიმის გამო დაყადაღებული იყო, ხოლო ბინა გაფორმებული იყო მისი ძმის სახელზე (04.07.22; 16:01:46). კითხვაზე, უთხრა თუ არა მსჯავრდებულებს ის გარემოება, რომ ბინა მის სახელზე არ იყო რეგისტრირებული, განმარტა: „არ მითქვამს ვისზე იყო გაფორმებული“, მსჯავრდებულებს უთხრა, რომ გადაფორმებაზე (ყველაფერზე) თანახმა იყო, რათა ბინიდან როგორმე გასულიყო. როგორც ახსოვს ო. ფ-მ იცოდა, რომ ბინა მის ძმაზე იყო გაფორმებული, თუმცა, იმ დროს ო. ფ-ს რა ახსოვდა და რა არა, არ იცის (16:14:07).

5.2. დაზარალებულმა განმარტა, რომ უთო ორჯერ – ხელზე და ყელზე – დაადეს. გ. ჯ-ი სახეზე უთოს დადებით ემუქრებოდა, რა დროსაც ისე იყო გამწარებული, უთხრა: „მიდი დამადეთ“ (13:53:10). ჯერ ერთი იჭერდა და მეორე ადებდა, მერე პირიქით (04:07:22; 15:59:55). მომხდარის გამო მძიმე მდგომარეობაშია, შიშის გამო სახლიდან იშვიათად გადის, მიადგა, როგორც მატერიალური ისე მორალური და ფსიქოლოგიური ზიანი (14:01:53).

5.3. დაზარალებულის ჩვენებაში მითითებულ გარემოებებს ადასტურებს, მათ შორის, დათვალიერების 2022 წლის 20 მარტის ოქმი, რომლის თანახმად, დაზარალებულ ვ. ს-ის თანდასწრებითა და მისი უშუალო მონაწილეობით დათვალიერდა ვიდეორჩანანერები. პირველი ვიდეოფაილის გახსნისას, ვ. ს-მ, მათ შორის განმარტა, რომ აღნიშნული მონაკვეთი წარმოადგენს მისი საცხოვრებელი კორპუსის წინ არსებულ ო. ხ-ს ქუჩას, სადაც განთავსებულია ავტობუსების გაჩერებაც. „...“ ვიდეოფაილის ჩანაწერის ნახვისას, 22:13:44 საათზე, კადრში ფიქსირდება თეთრი ფერის „ტოიოტა პრიუსის“ მარკის ავტომანქანა, რომელსაც სახურავზე ადგას მწვანედ განათებული ტაქსის აღმნიშვნელი აბრევიატურა. აღნიშნული ავტომანქანა 22:13:52 საათზე ჩერდება ო. ხ-ს საავტომობილო გზის უკიდურეს მარჯვენა ზოლში, ფეხით მოსიარულეთა ბილიკის მიმდებარედ, ხ-ს ქუჩა №...ი მდებარე ვ. ს-სის საცხოვრებელ კორპუსთან. „...“ ვიდეოფაილის დათვალიერებისას, 22:15:34 საათზე,

ჩანაწერის მარჯვენა მხარეს ხ-ს ქუჩა №...ი მდებარე საცხოვრებელი კორპუსის მხრიდან, ფეხით მოსიარულეთა ბილიკზე ფიქსირდება 5 მამაკაცი. ვ. ს-ს განმარტებით: №.. მამაკაცი, სავარაუდოდ არის ო. ვ-ი, რომელსაც არ იცნობს და არც მანამდე შეხვედრია; მას უკან ერთდროულად მიყვება 4 მამაკაცი: უკიდურეს მარცხენა მხარეს №.. მამაკაცი არის თავად – ვ. ს-სე; მისგან მარჯვნივ №.. მამაკაცი არის – ო. ფ-სე. №.. მამაკაციდან მარჯვნივ მიმავალი №.. მამაკაცი არის გ. ჯ-ი, ხოლო გ. ჯ-ის ხელმარჯვნივ მიმავალ №.. მამაკაცი, უნდა იყოს მისთვის უცნობი, სვანური წარმომავლობის პირი, რომელსაც მანამდე არასდროს შეხვედრია და უნახავს. ვ. ს-მ ასევე განმარტა, რომ შესაძლოა დასახელებული პირების განლაგება ზუსტად არ ახსოვს, რადგან მოცემულ მომენტში, როდესაც მიჰყვებოდა ტაქსის მიმართულებით ო. ფ-ს, გ. ჯ-სა და მისთვის მანამდე უცნობ, ორ სვანური წარმომავლობის მამაკაცს, იყო ძლიერ დათრგუნულ მდგომარეობაში, ვინაიდან სულ ცოტა ხნით ადრე აღნიშნულმა პირებმა მას მიაყენეს მრავალჯერ ფიზიკური შეურაცხყოფა, სცემეს, დაადეს გახურებული უთო სხეულის სხვადასხვა ადგილებზე, ამცირებდნენ, აგინებდნენ და ეძახდნენ უხამს სიტყვებს, რის გამოც მისი ნება იყო დათრგუნული და თავადაც ვერ აცნობიერებდა მოცემულ მომენტში რას აკეთებდა. იყო შეშინებული და იმის შიშით, რომ კვლავაც არ მიეყენებინათ ფიზიკური შეურაცხყოფა და არ დაემცირებინათ, მიჰყვებოდა ტაქსის მიმართულებით.

5.4. დაზარალებულის ჩვენებას ადასტურებს ასევე: შემთხვევის ადგილის დათვალიერების 2022 წლის 3 იანვრის ოქმი, რომლის თანახმად, დათვალიერდა თ., გ-სი, ხ-ს №... მდებარე ვ. ს-ის ბინა, რის შედეგადაც ამოღებული იქნა სამი მოწიწებული ფერის ანაწმენდი, საკონტროლო ანაწმენდთან ერთად; დივნის გადასაფარებელი მოწიწებული ფერის ლაქებით; 18 ცალი სიგარეტის ნაწმენი; 8 ცალი ჭიქა და ერთი ცალი ცარიელი კონიაკის ბოთლი; შემთხვევის ადგილის დამატებითი დათვალიერების 2022 წლის 4 იანვრის ოქმი, რომლის თანახმად, ...სს №...ი მდებარე №... ბინიდან ამოიღეს 2 ცალი ჭურჭლის სარეცხი ღრუბელი მოწიწებული ფერის ლაქებით, ასევე სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს 2022 წლის 18 თებერვლის ბოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის №... დასკვნა, რომლის თანახმად, პაკეტში, წარწერით: „...2 (ორი), ჭურჭლის სარეცხი ღრუბელი, მასზედ არსებული მოწიწებული ფერის ლაქებით, ამოღებული ჭურჭლის სარეცხი ნიჟარის გვერდით არსებული თაროს ზედაპირიდან...ხ-ს ქ №.., ბ. №...“, მოთავსებულ ერთ ღრუბელზე არსებული მოწიწებული-მოყავისფრო ლაქები შეიცავს ადამიანის სისხლს, რომელიც ეკუთვნის ვ. ს-სეს.

6. სასამართლო ითვალისწინებს მოწმე გ. ქ-ის ჩვენებასაც, რომლებ-

მაც განმარტა, რომ იგი არის ტაქსის მძღოლი. 2022 წლის 2 იანვარს, დაახლოებით 22:00 საათიდან 23:00 საათამდე დროის შუალედში, გამოძახებით მივიდა თ..., გ-ში, ხ-ს ქუჩის №-თან. დაახლოებით 2-5 წუთში კორპუსიდან ჩამოვიდა 4-5 მამაკაცი, რომელთაგან ერთი დაჯდა მის გვერდზე, რომელსაც თან ჰქონდა მუქი ზურგჩანთა, ხოლო 4 პირი დაჯდა უკანა სავარძელზე. თავდაპირველად გ-ს პ.. მიმართულებით წასვლა სთხოვეს, თუმცა შემდეგ უთხრეს, რომ ემოძრავა მ-ის მიმართულებით, სადაც გ-ს ქუჩაზე მდებარე მაღაზია „ფ...“ მოპირდაპირედ გააჩერებინეს ავტომანქანა. ამ დროს უკან მჯდომი ერთ-ერთი პირი ჩაეჭიდა სავარძლის საზურგეს და სთხოვა: „ნადით, არ გააჩეროთ“. მიხვდა, რომ რალაც მოხდა, თუმცა ვინაიდან მგზავრები ნასვამ მდგომარეობაში იყვნენ ჩარევა არ ჩათვალა საჭიროდ. იმავდროულად, მის უკან მჯდომი მგზავრი აწეებოდა შუაში მჯდომ პირს და ექაჩებოდა, რათა ჩასულიყო ავტომანქანიდან, სხვა მგზავრიც ეხმარებოდა ჩასვლაში. საბოლოოდ ძალით ჩაიყვანეს, სარკიდან ასევე შენიშნა, რომ ჯაჯგურით მიჰყავდათ. გ. ქ-ემ დაადასტურა, რომ დაზარალებულს ეკეთა პირბადე, თუმცა როდესაც ექაჩებოდნენ, ჩამოენია და შენიშნა, რომ თვალის არეში დაზიანება აღენიშნებოდა და ჰქონდა სინითლე. გადაადგილებისას უკან მჯდომმა ერთ-ერთმა მამაკაცმა (როგორც გამოძიებით დადგინდა – ო. ფ-მ) უთხრა, რომ თანხას ჩაურიცხავდა ანგარიშზე, შესაბამისად, მისცა პირადი ნომერი და სს „თ-ს“ ანგარიშზე ო. ფ-მ ჩაურიცხა თანხა – 8 ლარის ოდენობით.

6.1. ამდენად, საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ, მართალია, მოწმე გ. ქ-ე უშუალოდ ფაქტებს (გამოძალის, თავისუფლების უკანონო აღკვეთის, წამებისა ან არაადამიანური მოპყრობის ფაქტებს) არ შესწრებია, თუმცა დაადასტურა, როგორც ის გარემოება, რომ ხ-ს ქუჩის №...-თან ტაქსიში ჩაუჯდა 4-5 მამაკაცი, რომელთაგან ერთ-ერთმა ავტომანქანის დანიშნულების ადგილას მისვლისა და გაჩერებისას სთხოვა არ გაჩერებულიყო, ასევე ის გარემოება, რომ ავტომანქანიდან აღნიშნული მგზავრი დანარჩენმა მგზავრებმა ძალით ჩაიყვანეს. ამასთან, დაზარალებულს ჰქონდა დაზიანებები. მიხვდა, რომ რალაც მოხდა, თუმცა ჩარევისაგან თავი შეიკავა.

7. ო. ფ-სის საცხოვრებელი ბინის 2022 წლის 3 იანვრის ჩხრეკის ოქმის თანახმად, თ..., ხ-ს №-ი, ბინა №... ჩატარდა ო. ფ-ის ბინის ჩხრეკა, რადროსაც საძიებელ ოთახში არსებული ტანსაცმლის კარადიდან ამოღებული იქნა მოთეთრო-მოლურჯო ფერის უთო, წარწერით: „SOKANY“. უთოს სადენს აღენიშნებოდა მოწითალო ლაქები; საძიებელ ოთახში მდებარე ტანსაცმლის კარადიდან – ერთი წყვილი ღია ფერის „ადიდასის“ ფირმის სპორტული ფეხსაცმელი, ე.წ. „ბოტასი“ (მარცხენა ბოტასს ზედაპირზე აღენიშნება მოწითალო ფერის ლაქა); სამზარეულოს სივ-

რცეში კარადის თაროზე არსებული საფერფლიდან – ერთი ცალი სიგარეტის ნამწვი მონითალო ფერის ლაქებით; მისაღებ ოთახში დივნის ზედაპირზე არსებული საფერფლიდან – 14 ცალი სიგარეტის ნამწვი; მისაღებ ოთახში დივნის ზედაპირიდან – მოყვითალო ბალიშის პირი, მონითალო ლაქებით; ბინაში შესასვლელი დერეფნის მეტლახის ზედაპირიდან – მონითალო ფერის ლაქის ანანმენდი ერთ ცალ სტერილურ ჩხირზე; სააბაზანოში მარცხენა კედელთან და მეტლახის ზედაპირიდან – მონითალო ფერის ლაქის ანანმენდი ერთ ცალ სტერილურ ჩხირზე.

7.1. მოწმე ი. ზ-ს (უფროსი გამომძიებელი) ჩვენებით დასტურდება, რომ იმის გამო, რომ უცნობი იყო ო. ფ-ის ადგილსამყოფელი, 2022 წლის 3 იანვარს მის მიერ თანამშრომლებთან: მ.ჯ-თან, გ. კ-თან და პ. ჩ-თან ერთად გამოძახებული იქნა სამაშველო სამსახურის თანამშრომლები, მონვეული იქნა გამგეობის წარმომადგენელი და ექსპერტები, რომელთა მონაწილეობით ჩატარდა ო. ფ-ის ბინის ჩხრეკა. ჩხრეკის შედეგად სააბაზანო ოთახიდან ამოიღეს მინის ნამსხვრევები, მონითალო ფერის ლაქები; საძინებელ ოთახში მდებარე ტანსაცმლის კარადიდან – უთო, მონითალო ლაქებითა და თერმული დამუშავების კვლებით; „ადიდასის“ ფირმის სპორტული ფეხსაცმელი, მონითალო ლაქებით; სიგარეტის ნამწვეები, სისხლის მაგვარი ლაქებით; მისაღებ ოთახში, დივნის ზედაპირზე მდებარე საფერფლიდან – 14 ცალი სიგარეტის ნამწვი; ტახტიდან – ბალიშის პირი, მონითალო ფერის ლაქებით; ასევე ამოიღეს კომპიუტერული ტექნიკა, „ნოკიას“ ფირმის ორი ცალი მობილური ტელეფონი.

8. საკასაციო სასამართლო ასევე ითვალისწინებს: ბიოლოგიური (გენეტიკური, სეროლოგიური) ექსპერტიზის 2022 წლის 21 მარტის №... და 2022 წლის 18 თებერვლის №.... დასკვნებს, ასევე ექსპერტ ი-ის ჩვენებას, 2022 წლის 25 მარტის დათვალიერების ოქმის, 2022 წლის 24 მარტის ოდოროლოგიური ექსპერტიზის №.... დასკვნას და ბ. ი-ის ჩვენებას.

9. ოდოროლოგიური ექსპერტიზის 2022 წლის 24 მარტის №..... დასკვნის თანახმად, გ. ს-სის საცხოვრებელი ბინის დათვალიერებისას ამოღებული მოყავისფრო ფერის დივნის გადასაფარებლიდან ამოღებული სუნის ნიმუში იდენტურია ვ. ს-სგან აღებული სუნის ნიმუშის;

9.1. ო. ფ-ს საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკისას ამოღებული ყვითელი ფერის ბალიშის პირიდან, ამოღებული სუნის ნიმუში იდენტურია ო. ფ-გან და ვ. ს-გან აღებული სუნის ნიმუშების;

9.2. „BMW-ს“ ფირმის ავტომანქანიდან (სახ. ნომრით I....) ამოღებული სუნის კვალის ნიმუშები იდენტურია ვ. ს-გან, ო. ფ-გან და გ. ჯ-გან აღებული სუნის ნიმუშების;

9.3. „ტოიოტა პრიუსი“ მარკის ავტომანქანიდან (სახ. ნომრით) ამოღებული სუნის ნიმუშები იდენტურია ვ. ს-სისაგან, ო. ფ-სისაგან და გ.

ჯ-საგან აღებული სუნის ნიმუშების.

10. საკასაციო სასამართლო ასევე ითვალისწინებს სამედიცინო დოკუმენტაციას, მათ შორის, შპს „ქ-ს“ სტაციონარული პაციენტის №.. სამედიცინო ბარათს, ამავე კლინიკის ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ №.. ცნობას, ასევე სამედიცინო ექსპერტიზის 2022 წლის 21 თებერვლის №.. დასკვნას, რომლის თანახმად:

10.1. ექსპერტიზაზე წარდგენილი შპს „ქ-ს“ სტაციონარული პაციენტის №.. სამედიცინო ბარათის და ამავე კლინიკის ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ №.. ცნობის მონაცემების თანახმად: ვ. ს-ე აღნიშნულ კლინიკაში მოთავსდა 2022 წლის 3 იანვარს, 09:40 საათზე, ხოლო გაეწერა 2022 წლის 4 იანვრის 18:00 საათზე. დაუდგინდა დიაგნოზი: თავის ტვინის შერყევა „Commotio cerebri“. თავის მრავლობითი ზედაპირული ტრავმა. ტუჩის და პირის ღრუს ღია ჭრილობა. ცხვირის ძვლების მოტეხილობა. ამავე დოკუმენტაციის ჩანაწერების თანახმად, დაზარალებულს აღენიშნებოდა ნახეთქი ჭრილობა, ჰემატომა, ექსკორიაციები და დამწვრობა.

10.2. ვ. ს-ს 2022 წლის 6 იანვარს პირადი შემოწმებით სხეულზე გარეგნულად აღენიშნებოდა დაზიანებები: ნაჭდევების, სისხლნაჟღენტების, უსწოროკიდებიანი ნახეთქი ჭრილობის, სისხლჩაქცევისა და დამწვრობითი უბნების სახით.

10.3. ექსპერტიზაზე წარდგენილი ვ. ს-ს კომპიუტერული კვლევის ამსახველი CD დისკი შეისწავლა სს სამედიცინო კორპორაცია „ე-ს“ რადიოლოგიური ჯგუფის ხელმძღვანელმა, მედიცინის დოქტორმა ნ. ს-მა და დაადგინა: „წარმოდგენილ გამოსახულებებზე ფიქსირდება ცხვირის ძვლების მოტეხილობები, მცირე შეცილებით. ნაწილი ახალი, ნაწილი კონსოლიდაციის ნიშნებით, მცირე კანქვეშა ჰემატომები პერინაზალურად. დაზიანებების ხანდაზმულობა მითითებულ თარიღთან (02.01.2022) წინააღმდეგობაში არ არის“. ვ. ს-ის სხეულზე არსებული დაზიანებები ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგებიან დადგენილებაში მითითებულ 02/01/2022 წ-ის თარიღს. დამწვრობითი უბნები განვითარებულნი არიან რაიმე მაღალი ტემპერატურის ადგილობრივი ზემოქმედების შედეგად, ხოლო სხვა დანარჩენი დაზიანებები განვითარებულნი არიან რაიმე მკვირივი ბლავი საგნის მოქმედებით.

10.4. დამწვრობითი უბნები, ცხვირის ძვლების მოტეხილობა და ნახეთქი ჭრილობა სისხლჩაქცევით მიეკუთვნებიან სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით, ხოლო სხვა დანარჩენი დაზიანებები მიეკუთვნებიან სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის მოუშლელად.

10.5. აღნიშნული დასკვნის (სამედიცინო ექსპერტიზის 2022 წლის 21 თებერვლის №.... დასკვნის) კვლევითი ნაწილის თანახმად, ვ. ს-ს კის-

რის მარცხენა გვერდით ზედაპირზე შუა მესამედში აღინიშნება ირიბ-განივად მდებარე, მიმდებარე კანის დონიდან მაღლა მდებარე, მოწითალო-მოყავისფრო ქერქით დაფარული, უსწორო ფორმის 13X4 სმ. ზომის, პერიფერიული საზღვრების ირგვლივ გამოხატული ჰიპერემიული არშითი – დამწვრობითი უბანი. ასეთივე ხასიათის, უსწორო ფორმის დამწვრობითი უბნები აღინიშნება: ნიკაპქვეშა მიდამოში, მარცხნივ 10X1,5 სმ; მარჯვენა მტევნის უკანა ზედაპირზე I-II-III ნების ძვლების საპროექციოდ 3X1,5 სმ. და 5,5X1 სმ. ზომის; მარჯვენა მტევნის ზედაპირზე თითქმის ცენტრალურად აღინიშნება 4X2,5 სმ. ზომის დამწვრობითი უბანი, რომლის შესაბამისად, ეპიდერმისი ალაგ დანაოჭებულია ალაგ კი აცლილია.

11. მსჯავრდებულ გ. ჯ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ლ. ბ-ს პრეტენზიასთან დაკავშირებით, რომ საქმის არსებითი განხილვისას პროკურორმა დასაკითხ პირთა სიიდან მოხსნა მოწმე ო. ვ-ი, საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსსკ-ის მე-9 მუხლის თანახმად, სამართალწარმოება სისხლისსამართლებრივი დევნის დაწყებისთანავე ხორციელდება მხარეთა თანასწორობისა და შეჯიბრებითობის საფუძველზე და დაცვის მხარეს ენიჭება სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით დადგენილი წესით, როგორც წარმოდგენილი მტკიცებულების გამოკვლევის, ასევე მტკიცებულების დამოუკიდებლად ან სასამართლოს მეშვეობით მოპოვებისა და წარმოდგენის უფლება (იხ. უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 8 იანვრის №951აპ-20 გადაწყვეტილება; 2021 წლის 4 იანვრის №925აპ-20 გადაწყვეტილება; 2020 წლის 17 ივლისის №30აპ-20 გადაწყვეტილება; 2021 წლის 9 ივლისის განაჩენი №669აპ-20, I-56). სასამართლო ითვალისწინებს, რომ შეჯიბრებითი მოდელის ფუნდამენტურ ნიშანს წარმოადგენს „სასამართლოში ჭეშმარიტების დამტკიცების ფუნქციის მხარეთა ინიციატივისთვის მინდობა. მხარეები წყვეტენ, რა მტკიცებულებებს და არგუმენტებს წარუდგენენ სასამართლოს და რა საკითხებზე იდავეებენ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 29 სექტემბრის გადაწყვეტილება №3/1/608,609 საქართველოს უზენაესი სასამართლოს კონსტიტუციურ წარდგინებაზე, II-15).

11.1. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ შესაძლო მტკიცებულებების თაობაზე ინფორმაციის გაცვლის შესახებ ოქმის თანახმად, რომელიც ხელმოწერილია, მათ შორის, მსჯავრდებულ გ. ჯ-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ლ. ბ-ს მიერ, ბრალდების მხარემ დაცვის მხარეს გაუცვალა მტკიცებულებები, მათ შორის, მოწმე ო. ვ-ის გამოკითხვის ოქმი, ხოლო დაცვის მხარეს არ წარუდგენია სასამართლოში წარსადგენ მტკიცებულებათა ნუსხა სადავო მოწმის დაკითხვის მოთხოვნით (2022 წლის 6 აპრილის წინასასამართლო სხდომის ოქმი), შესაბამი-

სად, იმ შემთხვევაში, თუ დაცვის მხარეს მიაჩნდა, რომ კონკრეტულ მოწმეს შეეძლო, დაედგინებინა მსჯავრდებულის უდანაშაულობა ან მის მიერ იმ დანაშაულზე უფრო მსუბუქი დანაშაულის ჩადენა, რომლისთვისაც მას ბრალი დაედო, ან/და დაცვის მხარის სასარგებლო პოზიცია, მსჯავრდებულს ან/და მის ადვოკატს საქართველოს სსკ-ის 83-ე მუხლის საფუძველზე ჰქონდათ შესაძლებლობა, წინასასამართლო სხდომის გამართვამდე არა უგვიანეს 5 დღისა მეორე მხარისა და სასამართლოსათვის მიეწოდებინათ იმ მომენტისათვის მათ ხელთ არსებული სრული ინფორმაცია, რომლის მტკიცებულებად სასამართლოში წარდგენასაც აპირებდნენ, იმავდროულად, საქართველოს სსკ-ით დადგენილი წესით მოეთხოვა სასურველი მოწმის დაკითხვა არსებით სასამართლო სხდომაზე.

12. საკასაციო სასამართლო ასევე არ იზიარებს დაცვის მხარის მტკიცებას მსჯავრდებულის უდანაშაულობის შესახებ, იმაზე მითითებით, რომ ექსპერტიზის დასკვნების თანახმად, არ დადგინდა სხვადასხვა ნივთებზე, მათ შორის, უთოზე მსჯავრდებულ გ. ჯ-ს შემხებლობა და კვლავაც აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებულის გენეტიკური პროფილის ბიოლოგიური კვალის არარსებობა შემთხვევის ადგილსა ან დანაშაულის საგანზე *a priori* არ ნიშნავს ამ პირის უდანაშაულობას, ვინაიდან აღნიშნული უკავშირდება კვალწარმოქმნის პროცესის თავისებურებას (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 27 ივლისის განჩინება №190აპ-20).

13. აღნიშნულიდან გამომდინარე, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებების, მათ შორის, მოწმე გ. ქ-ის ჩვენების, ექსპერტიზის დასკვნების, მათ შორის, ოდოროლოგიური და სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნების მხედველობაში მიღებით, საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს დაცვის მხარის მტკიცებას, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება გ. ჯ-ს მიერ პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებაში აღწერილი დანაშაულებრივი ქმედებების ჩადენა და დაზარალებულმა სასამართლოს ცრუ ჩვენება მისცა, იმ ნაწილში, თითქოს გ. ჯ-ი მონაწილეობას იღებდა ვ. ს-ს ნაშებაში, გამოძალვასა და თავისუფლების უკანონო აღკვეთაში, ვინაიდან გ. ჯ-ს მხრიდან ვ. ს-ს მიმართ ადგილი ჰქონდა მხოლოდ სახეში ხელის გარტყმას, მის მიმართ უმიზეზოდ გინების გამო.

14. რაც შეეხება ო. ფ-სა და გ. ჯ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით წარდგენილი ბრალდების საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტზე გადაკვალიფიცირებას, საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს გასაჩივრებული განაჩენის მოტივაციას, რომ „ცხელი უთოს დადებით ო. ფ-სა და გ. ჯ-ს ქმედებებმა გადალახა სისასტიკისა და დამცირების გარდაუ-

ვალი ელემენტი და (მხოლოდ) არაადამიანური მოპყრობის ზღვარს მი-
აღწია სხვა მართლსაწინააღმდეგო ქმედებების მხედველობაში მიღე-
ბით და მათთან ერთობლიობაში, რის გამოც მათ მსჯავრი უნდა დაე-
დოთ ჯგუფურად ჩადენილი არაადამიანური მოპყრობისთვის, რაც და-
ზარალებულის ფიზიკურ ტკივილთან და ფსიქიკურ ტანჯვასთან არის
დაკავშირებული“.

15. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ არაერთ საქ-
მეში განმარტა, რომ მოპყრობამ უნდა მიაღწიოს სისასტიკის მინიმალურ
ზღვარს იმისთვის, რომ მოხვდეს მე-3 მუხლის მოქმედების ფარ-
გლებში. ამ მინიმუმის შეფასება შეფარდებითია. ის დამოკიდებულია
საქმის ყველა გარემოებაზე, როგორიცაა ქცევის ხანგრძლივობა, მისი
ფიზიკური და/ან მორალური შედეგები და ზოგიერთ შემთხვევაში
მსხვერპლის სქესი, ასაკი და ჯანმრთელობის მდგომარეობა (იხ. *Tekin v.*
Turkey, no. 22496/93, §52, §53, ECtHR, 09/01/1998), მოპყრობისა თუ დასჯის
ხასიათი და კონტექსტი, მისი აღსრულების ხერხი და მეთოდი (იხ. *Soering*
v. the United Kingdom, no. 14038/88, §100, ECtHR, 07/07/1989).

15.1. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულის ჩვე-
ნებას, რომ მსჯავრდებულები ურტყამდნენ სხეულის ყველა მიდამო-
ში: თავში, ცხვირში, ნეკნებში და აყენებდნენ სიტყვიერ შეურაცხყო-
ფას; განიცდიდა ფიზიკურ ტკივილს; ო. ფ-მ მიიტანა უთო და უთხრა,
რომ აწამებდა – უთოს დაადებდა; გ. ჯ-ი სახეზე უთოს დადებით ემუქ-
რებოდა, რა დროსაც ისე იყო გამწარებული, რომ უთხრა: „მიდი დამა-
დეთ“; უთო ორჯერ – ხელზე და ყელზე – დაადეს; ასევე წყალში ჩააყო-
ფინეს თავი. ველარ ყვიროდა, სავარაუდოდ მსჯავრდებულებმა იფიქ-
რეს, რომ მოკვდა და იატაკზე დააგდეს, მერე კი დივანზე გადაიყვანეს;
რიგრიგობით ყარაულობდნენ და განძრევის საშუალებას არ აძლევდნენ;
შედარებით დაბალი ბიჭი, მისივე კუთვნილი ხანჯლით, მოკვლით ემუქ-
რებოდა; ისეთ მდგომარეობაში იყო, რომ სთხოვდა კარების გაღებას,
რათა გადამხტარიყო და თავი მოეკლა; „მართლა გადავხტებოდი, აღარ
შემეძლო“; „იმას ვიხვეწებოდი კარები გაეღოთ, რომ გადავხტარიყა-
ვი“; ო. ფ-ს ბინაში ძალადობა დაახლოებით 2-3 საათი გაგრძელდა, ხო-
ლო მის (გ. ს-ს) ბინაში – 3-4 საათი. მომხდარის გამო მძიმე მდგომარეო-
ბაშია და შიშის გამო სახლიდან იშვიათად გადის. მიადგა, როგორც მა-
ტერიალური, ისე მორალური და ფსიქოლოგიური ზიანი.

15.2. დაზარალებულ ვ. ს-ს ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ
მონმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა – მ. მ-მა დაადასტურა ფსიქო-
ლოგიური ექსპერტიზის 2022 წლის 17 მარტის N... დასკვნა, რომლის
თანახმად: ვ. ს-ს ფსიქო-ემოციური მდგომარეობა ფასდება ფსიქოლო-
გიურ ტანჯვად. ექსპერტმა მ. მ-მა განმარტა, რომ დასკვნა არის კატე-
გორიული ხასიათის (18.05.22; 11:27:47). ვ. ს-ს ფსიქოლოგიური ტანჯვა

განცდილი აქვს გ. ჯ-ს და ო. ფ-ს (ესენი თავიდანვე კონფლიქტში ჩართული პირები იყვნენ და შემდეგ შეუერთდათ კიდევ ორი პირი) ძალადობრივი ქმედებების შედეგად (11:28:05). სხვა მატრავმირებული ეპიზოდები, ისევე როგორც ყველა ადამიანს, ამ ადამიანს აქვს, მაგრამ მისი ასეთ მდგომარეობაში აღმოჩენისათვის განსაკუთრებული სიძლიერის ძალადობრივი ქმედება უნდა ყოფილიყო, შესაბამისად, მისი ფსიქო-ემოციური მდგომარეობა მომდინარეობს და პირდაპირ კავშირშია განსახილველ ფაქტთან (11:48:13).

15.3. სსიპ ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს ექსპერტმა ე. ლ-მა, რომელმაც ჩაატარა დაზარალებულ ვ. ს-ს სამედიცინო ექსპერტიზა, დაადასტურა, რომ ვ. ს-ს სხეულზე არსებული დამწვრობითი უბნები განვითარებულნი არიან რაიმე მაღალი ტემპერატურის ადგილობრივი ზემოქმედების შედეგად, ხოლო სხვა დანარჩენი დაზიანებები განვითარებულნი არიან რაიმე მკვერივი-ბლავგი საგნის მოქმედებით;

15.4. ვ. ს-სის ძმამ – შ-მ განმარტა, რომ 2022 წლის 2 იანვრის შემდეგ, მისი ძმა არის სტრესულ მდგომარეობაში და არ არის კომუნიკაბელური.

16. ამდენად, ავტომანქანისა და ბინის გ. ჯ-ს სახელზე გადაფორმების იძულების პარალელურად ვ. ს-ს მიმართ მსჯავრდებულების მიერ განხორციელებულმა მოპყრობამ – ფიზიკურმა შეურაცხყოფამ, ცხელი უთოს დადება, წყალში თავის ჩაყოფამ, თავისი ხერხისა და მეთოდის (ფიზიკური შეურაცხყოფის ფონზე ცხელი უთოს დადება და წყალში თავის ჩაყოფა), ხანგრძლივობის (ო. ფ-ს ბინაში ძალადობა დაახლოებით 2-3 საათი გაგრძელდა, ხოლო ვ. ს-სის ბინაში – 3-4 საათი), ინტენსივობის (ყველა გავლა-გამოვლისას ურტყამდნენ), ასევე ფიზიკური და/ან მორალური შედეგების (დღემდე იმყოფება სტრესულ მდგომარეობაში) გათვალისწინებით თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ ბეგიაშვილის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილეს და ო. ფ-სა და გ. ჯ-ს მსჯავრი უნდა დაედოთ ნაშვების – ისეთი მოპყრობა, რომელიც თავისი ხასიათით, ინტენსივობით და ხანგრძლივობით იწვევს ძლიერ ფიზიკურ და ფსიქიკურ ტკივილს და რომლის მიზანია პირის იძულება – ჩადენისათვის, ჯგუფურად, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით.

17. რაც შეეხება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 12 თებერვლის განაჩენით ო. ფ-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილით დანიშნულ სასჯელებს, მიუხედავად იმისა, რომ განაჩენი ამ ნაწილში მხარეების მიერ არ იქნა გასაჩივრებული, საკასა-

ციო სასამართლო ითვალისწინებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის პირველი პუნქტის დანაწესს (სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან უნდა გათავისუფლდეს პირი, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის პირველი-მე-5 ნაწილებით), მე-2 მუხლის პირველ პუნქტს (დანიშნული სასჯელი უნდა გაუნახევრდეს განზრახი დანაშაულის ჩადენისთვის ნასამართლობის არმქონე პირს, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით ან „გ“-„ე“ ქვეპუნქტებით) და მე-10 მუხლის პირველი პუნქტს (ამ კანონის პირველი-მე-4 მუხლების, მე-5 მუხლის მე-2 პუნქტისა და მე-6 მუხლის მოქმედება ვრცელდება იმ პირზე, რომელმაც შესაბამისი დანაშაული 2024 წლის 1 ივლისამდე ჩაიდინა).

17.2. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ო. ფ-ს მიმართ უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონი და იგი სრულად უნდა გათავისუფლდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 12 თებერვლის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილით დანიშნული სასჯელის – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით – მოხდისაგან, ხოლო უნდა გაუნახევრდეს საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით და სასჯელის სახედ და ზომად (საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით) განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით, ვინაიდან იგი არის ნასამართლობის არმქონე.

18. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-9 მუხლის მე-6 პუნქტის თანახმად, პირს, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის XXXIII თავით გათვალისწინებული ნარკოტიკული დანაშაული და რომელზედაც ვრცელდება ამ კანონის პირველი მუხლის პირველი პუნქტის მოქმედება, სასჯელისგან გათავისუფლებასთან ერთად, სასამართლოს გადაწყვეტილებით აღუდგება „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე ჩამორთმეული უფლებები (გარდა იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლებისა).

18.1. მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონი „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე ჩამორთმეული უფლებების (გარდა იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლებისა) აღდგენას ითვალისწინებს მხოლოდ

ამ კანონის პირველი მუხლის პირველი პუნქტით სასჯელისგან გათავისუფლების შემთხვევაში, ხოლო ო. ფ-ს საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილით დანიშნული სასჯელისაგან გათავისუფლებასთან ერთად, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი უნახევრდება, მის მიმართ ვერ გავრცელდება „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-9 მუხლის მე-6 პუნქტით გათვალისწინებული შეღავათი – ჩამორთმეული უფლებების აღდგენა.

19. საკასაციო სასამართლო, იმავდროულად, ითვალისწინებს, რომ გასაჩივრებული განაჩენით ო. ფ-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონზე მითითებით ჩამოერთვა, მათ შორის: სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება და ცეცხლსასროლი იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლება, მიუხედავად იმისა, რომ „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლი (დანაშაულის ჩადენის დროს მოქმედი რედაქცია) ითვალისწინებს, მათ შორის: საჯარო სამსახურში საქმიანობის უფლების და იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლების ჩამორთმევას (და არა მხოლოდ „ცეცხლსასროლი იარაღის“).

19.1. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ განაჩენით უნდა მოხდეს საქართველოს კანონით განსაზღვრული კონკრეტული უფლების ჩამორთმევა. თუმცა, აღნიშნულის მიუხედავად, ვინაიდან მოცემულ შემთხვევაში, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 12 თებერვლის განაჩენი მხარეების მიერ არ იქნა გასაჩივრებული მითითებულ მუხლებთან და ჩამორთმეულ უფლებებთან დაკავშირებით, საკასაციო სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას იმსჯელოს და ცვლილება შეიტანოს განაჩენის ამ ნაწილში.

20. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას გ. ჯ-ს საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებითა და საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდებისა და სასჯელის ნაწილში, თუმცა საქმეში არსებული მტკიცებულებების გათვალისწინებით არ იზიარებს გ. ჯ-სა და ო. ფ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით წარდგენილი ბრალდების საქართველოს სსკ-ის 144³-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტზე გადაკვალიფიცირებას, შესაბამის

სად, ამ ნაწილში ისინი ცნობილ უნდა იქნენ დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით.

21. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ სასჯელის გამოყენება უნდა ეფუძნებოდეს ინდივიდუალურ გარემოებებს, საქმის სირთულეს, ქმედებიდან მომდინარე საფრთხეებს, ქმედების ჩადენის წინაპირობებს, მოტივებს, შედეგებს, დამნაშავის პიროვნების თავისებურებებს, სასჯელის ზემოქმედებას დამნაშავის მომავალ ცხოვრებაზე (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება № 1/7/851 „საქართველოს მოქალაქე იმედა ხახუტაიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, 2017 წლის 11 ივლისი, II-10).

22. საკასაციო სასამართლო, ერთი მხრივ, ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტები სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს – თავისუფლების აღკვეთას ოთხიდან შვიდ წლამდე, საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტები – თავისუფლების აღკვეთით ვადით შვიდიდან ათ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ, საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთას ცხრიდან თხუთმეტ წლამდე, თანამდებობის დაკავების ან საქმიანობის უფლების ჩამორთმევით ვადით ხუთ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ, ხოლო, მეორე მხრივ, ითვალისწინებს, მსჯავრდებულების სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს, ჩადენილი ქმედების სიმძიმეს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს (ძალადობრივი და ნაშაული), ხერხს (მათ შორის, დაზარალებულისათვის დაზიანებების ცხელი უთოს გამოყენებით მიყენებას), მართლსაწინააღმდეგო შედეგს (მათ შორის, ვ. ს-ს ფსიქო-ემოციური მდგომარეობა ფასდება ფსიქოლოგიურ ტანჯვად), მსჯავრდებულების პიროვნებას და მიაჩნია, რომ საქართველოს სსკ-ის 39-ე და 53-ე მუხლების მოთხოვნების გათვალისწინებით, ო. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად უნდა განესაზღვროს: საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით; საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით; საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით (იმავედროულად, ო. ფ-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილით დანიშნულ სასჯელებთან მიმართებით გამოყენებული უნდა იქნეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონი); გ. ჯ-ს: საქართველოს სსკ-ის

181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით; საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით; საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით; ხოლო საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის საფუძველზე საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, გ. ჯ-სა და ო. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად უნდა განესაზღვროთ – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ გ. ჯ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ლ. ბ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ მარიამ ბეგიაშვილის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 12 თებერვლის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3.1. ო. ფ-ე ცნობილი იქნეს დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს:

3.1.1. საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

3.1.2. საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით;

3.1.3. საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

3.1.4. საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით;

3.1.4.1. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე ო. ფ-სე გაუნახევრდეს საქართველოს სსკ-ის 265-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით და მოსახდელად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით;

3.1.5. საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილით – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

3.1.5.1. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბ-

ბრის კანონის პირველი მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე ო. ფ-ე გათავისუფლდეს საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის მე-4 ნაწილით დანიშნულის სასჯელის – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთის მოხდისაგან;

3.1.6. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ო. ფ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით;

3.1.7. ო. ფ-ს სასჯელის ვადა აეთვალოს დაკავების მომენტიდან – 2022 წლის 8 იანვრიდან;

3.1.8. ო. ფ-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად, 5 წლის ვადით ჩამოერთვას: სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება; საადვოკატო საქმიანობის უფლება; პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება; სახელმწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუჯეტო) დაწესებულებებში – საჯარო ხელისუფლების ორგანოებში საქმიანობის უფლება; პასიური საარჩევნო უფლება; ცეცხლსასროლი იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლება, ხოლო 10 წლით – საექიმო ან/და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება. აგრეთვე, აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება.

3.2. გ. ჯ-ი ცნობილი იქნეს დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს:

3.2.1. საქართველოს სსკ-ის 181-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

3.2.2. საქართველოს სსკ-ის 144¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით;

3.2.3. საქართველოს სსკ-ის 143-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ე“ ქვეპუნქტებით – თავისუფლების აღკვეთა 7 წლით;

3.2.4. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, გ. ჯ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 10 წლით.

3.2.5. გ. ჯ-ს სასჯელის ვადა აეთვალოს დაკავების მომენტიდან – 2024 წლის 12 თებერვლიდან;

3.2.6. გ. ჯ-ს სასჯელის ვადაში ჩათვალოს დაკავებაში და პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2022 წლის 5 იანვრიდან 2022 წლის 9 სექტემბრის ჩათვლით.

4. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

იძულება

განაჩენი საქართველოს სახელმწიფო

№ 1165აპ-24

19 ნოემბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

**ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
მ. ვასაძე**

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ანა როყვას საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 7 აგვისტოს განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებით ი. ნ-ს, – პირადი №..., – ბრალად ედებოდა:

1.1. სიცოცხლის მოსპობის მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებოდა, გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, ჩადენილი გენდერის ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (3 ეპიზოდი);

1.2. ადამიანისათვის ქმედების თავისუფლების უკანონო შეზღუდვა, ე.ი. მისი ფსიქიკური იძულება, შეასრულოს მოქმედება, რომლის შესრულება ან რომლის შესრულებისაგან თავის შეკავება მისი უფლება და საკუთარ თავზე განიცადოს თავისი ნება-სურვილის საწინააღმდეგო ზემოქმედება, ჩადენილი გენდერის ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, – დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

2. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებით ი. ნ-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

2.1. 2023 წლის 15 დეკემბერს, დაახლოებით 22:00 საათზე ი. ნ-ე გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, ქალზე მესაკუთრული დამოკიდებულების გამო, მობილური ტელეფონის მეშვეობით, სიცოცხლის მოსპობით დაემუქრა ბ-ში მდებარე საცხოვრებელ სახლში მყოფ ჯ. ფ-ს, რომელსაც გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

2.2. 2023 წლის 16 დეკემბერს, ღამის საათებში ი. ნ-ე გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, ქალზე მესაკუთრული დამოკიდებულების გამო, მობილური ტელეფონის მეშვეობით, სიცოცხლის მოსპობით დაემუქრა ბ-ში მდებარე საცხოვრებელ სახლში მყოფ ჯ. ფ-ს, რომელსაც გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

2.3. 2023 წლის 17 დეკემბერს, დაახლოებით 19:00 საათზე ი. ნ-ე გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, ქალზე მესაკუთრული დამოკიდებულების გამო, მობილური ტელეფონის მეშვეობით, სიცოცხლის მოსპობით დაემუქრა ბ...., ჭ.... მიმდებარედ მყოფ ჯ. ფ-ს, რომელსაც გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

2.4. 2023 წლის 15 დეკემბრიდან 17 დეკემბრის ჩათვლით დროის პერიოდში, გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, მამაკაცის უპირატესი მდგომარეობისა და ქალზე მესაკუთრული დამოკიდებულების გამო, ი. ნ-ე მობილური ტელეფონის მეშვეობით, ფსიქიკურად – სიცოცხლის მოსპობის მუქარით, აიძულებდა ბ.... მყოფ ჯ. ფ-ს, მისი ნების სანინალმდეგოდ, მასთან სასიყვარულო ურთიერთობას.

3. ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 29 მარტის განაჩენით ი. ნ-ს წარდგენილი ბრალდებიდან ამოირიცხა საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული კვალიფიკაცია (სამი ეპიზოდი – 2023 წლის 15 დეკემბერი, 16 დეკემბერი და 17 დეკემბერი);

3.1. ი. ნ-ე ცნობილი იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-?-64-ე მუხლების გამოყენებით ჩაეთვალა პირობითად, 2 წლის გამოსაცდელი ვადით;

3.2. მასვე, საქართველოს სსკ-ის 41-ე, 42-ე მუხლების გამოყენებით დამატებით სასჯელად დაენიშნა ჯარიმა – 2000 ლარი, სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ;

3.3. ი. ნ-ე გათავისუფლდა სასამართლო სხდომის დარბაზიდან;

3.4. მსჯავრდებულ ი. ნ-ს საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, თავისუფლების აღკვეთის აღსრულების შემთხვევაში, სასჯელის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2023 წლის 17 დეკემბრიდან 2024 წლის 29 მარტის ჩათვლით.

4. სასამართლომ დაადგინა, რომ 2023 წლის 15 დეკემბრიდან 17 დეკემბრის ჩათვლით დროის პერიოდში, გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, მამაკაცის უპირატესი მდგომარეობისა და ქალზე მესაკუთრული დამოკიდებულების გამო, ი. ნ-ე მობილური ტელეფონის მეშვეობით, ფსიქიკურად – სიცოცხლის მოსპობის მუქარით, აიძულებდა ქალაქ ბ.... მყოფ ჯ. ფ-ს, მისი ნების სანინალმდეგოდ, მას-

თან სასიყვარულო ურთიერთობას.

4.1. იმის გათვალისწინებით, რომ ი. ნ-ს მიმართ ბრალად წარდგენილი ქმედება, დაკვალიფიცირებული საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით, მოცემულ შემთხვევაში მოიცავს საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლით გათვალისწინებულ მუქარას (სამივე ეპიზოდს), ი. ნ-ს წარდგენილი ბრალდებიდან ამოურიცხა საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული კვალიფიკაცია (სამი ეპიზოდი – 2023 წლის 15 დეკემბერი, 16 დეკემბერი და 17 დეკემბერი) და იგი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში.

5. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ანა როყვამ, რომელმაც მოითხოვა ი. ნ-ს დამნაშავედ ცნობა, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (3 ეპიზოდი) და მკაცრი სასჯელის შეფარდება.

5.1. ბრალდების მხარის სააპელაციო საჩივარზე შესაგებელი წარადგინა ი. ნ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – ნ. დ-მ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატოვება.

6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 7 აგვისტოს განაჩენით ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2024 წლის 29 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

7. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრეს ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ანა როყვამ, რომელიც ითხოვს ი. ნ-ს დამნაშავედ ცნობას, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (3 ეპიზოდი) და მკაცრი სასჯელის შეფარდებას.

7.1. ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარზე შესაგებელი წარადგინა ი. ნ-ის ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა – ნ. დ-მ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატოვება.

8. საქართველოს უზენაეს სასამართლოში 2024 წლის 13 ნოემბერს შემოვიდა მსჯავრდებულ ი. ნ-სა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ნ. დ-ს განცხადება, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის გავრცელების თაობაზე, იმის გათვალისწინებით, რომ დაცვის მხარე ვერ ახერხებს მსჯავრდებულის მიმართ ამნისტიის კანონის შესაბამისი მუხლით გათვალისწინებული შეღავათის გავრცელებაზე დაზარალებულად ცნობილი პირის თანხმობის წარმოდგენას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. სასამართლო ითვალისწინებს „ნორმატიული აქტების შესახებ“

საქართველოს კანონის მე-7¹ მუხლსა და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 273-ე მუხლს; ასევე – ზედა ინსტანციის სასამართლოების უფლებას, დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ. *Hirvisaari v. Finland*, no. 49684/99, §30, ECtHR, 25/12/2001); იმ გარემოებას, რომ დასაბუთებული გადანყვებილების ვალდებულება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. *Fomin v. Moldova*, no. 36755/06, § 31, ECtHR, 11/11/2011) და ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარება არ არღვევს დასაბუთებული გადანყვებილების უფლებას (იხ. *Gorou v. Greece* (No.2) no. 12686/03, §37, §41, ECtHR, 20/03/2009).

2. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი გაასაჩივრა: პროკურორმა, რომელიც ითხოვს ი. ნ-ის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (3 ეპიზოდი) და მკაცრი სასჯელის შეფარდებას, ხოლო დაცვის მხარე – შესაგებლით – გასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატოვებას.

2.1. მოცემულ შემთხვევაში, იმის გათვალისწინებით, რომ გასაჩივრებული განაჩენით მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი იძულება, იმავდროულად, მოიცავს მუქარის სამ ეპიზოდს, ხოლო კასატორის პოზიციით ჩადენილი მუქარა (სამი ეპიზოდი) არის დამოუკიდებელი დანაშაული და შესაბამისად, მსჯავრად შერაცხილი იძულება არ მოიცავს მუქარის ეპიზოდებს, დავის საგანია იმ საკითხის გარკვევა, ი. ნ-სეს მსჯავრი უნდა დაედოს ბრალად წარდგენილი კვალიფიკაციით – საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (სამი ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით თუ მსჯავრადშერაცხილი – საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით, რომელიც, იმავდროულად, მოიცავს იმავე პერიოდში (2023 წლის 15, 16 და 17 დეკემბერს) განხორციელებულ მუქარის სამ ეპიზოდს.

3. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ანა როყვას საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

4. საკასაციო სასამართლო არ ეთანხმება კასატორის მოთხოვნას და მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ გასაჩივრებულ განაჩენში მიუთითა იმ ფაქტობრივ გარემოებებსა და მტკიცებულებებზე, რომლებმაც ი. ნ-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდებიდან საქართველოს სსკ-

ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების (სამი ეპიზოდი – 2023 წლის 15 დეკემბერი, 16 დეკემბერი და 17 დეკემბერი) ამორიცხვა, საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდება და შესაბამისი სასჯელი განაპირობა; იმავდროულად, საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ბრალდების მხარემ ბათუმის საქალაქო სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანის მოთხოვნით ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს საჩივრით მიმართა იმავე (იდენტურ) არგუმენტებზე დაყრდნობით, რომლებიც საკასაციო საჩივარშია ჩამოყალიბებული.

5. საკასაციო სასამართლო, ერთი მხრივ, ითვალისწინებს, იმ გარემოებას, რომ ბრალდების მხარე მსჯავრდებულს ედავება: ჯ. ფ-ს მიმართ 2023 წლის 15, 16 და 17 დეკემბერს, გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, ქალზე მესაკუთრული დამოკიდებულების გამო, სიცოცხლის მოსპობით მუქარას, ხოლო, მეორე მხრივ, იმავე პერიოდში (2023 წლის 15 დეკემბრიდან 17 დეკემბრის ჩათვლით) გენდერული ნიშნით შეუწყნარებლობის მოტივით, მამაკაცის უპირატესი მდგომარეობისა და ქალზე მესაკუთრული დამოკიდებულების გამო, ფსიქიკურად – სიცოცხლის მოსპობის მუქარით, ჯ. ფ-ს მიმართ, მისი ნების საწინააღმდეგოდ, ჩადენილ სასიყვარულო ურთიერთობის იძულებას.

5.1. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას, რომ ვინაიდან, მოცემულ შემთხვევაში, დადგენილია და მხარეთა შორის სადავო არ არის, რომ ი. ნ-ს მხრიდან ჯ. ფ-ს მიმართ მუქარა ხორციელდებოდა სწორედ კონკრეტული მიზნით – დაზარალებული იძულებული გამხდარიყო დაემყარებინა სასიყვარულო ურთიერთობა მსჯავრდებულთან ი. ნ-ს ქმედება უნდა დაკვალიფიცირდეს მხოლოდ საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლით, რადგან ფსიქიკური იძულება, სიცოცხლის მოსპობის მუქარის გზით (როგორც იძულების ჩადენის ხერხი) განხორციელდა.

6. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს ბრალდების მხარის მოთხოვნას, ი. ნ-ს საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით (სამი: 2023 წლის 15, 16 და 17 დეკემბერის ეპიზოდი) დაშნაშავედ ცნობის თაობაზე და მიაჩნია, რომ ამ ნაწილში არ არსებობს საკასაციო საჩივრის დაკმაყოფილებისა და შესაბამისად, გასაჩივრებული განაჩენის ამ ნაწილში შეცვლის საფუძველი.

7. საკასაციო სასამართლო, იმავდროულად, ერთი მხრივ, ითვალისწინებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-10 მუხლის პირველი პუნქტს (ამ კანონის პირველი-მე-4 მუხლების, მე-5 მუხლის მე-2 პუნქტისა და მე-6 მუხლის მოქმედება

ვრცელდება იმ პირზე, რომელმაც შესაბამისი დანაშაული 2024 წლის 1 ივლისამდე ჩაიდინა) და მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტს (გაუნახევრდეს დანიშნული სასჯელი განზრახი დანაშაულის ჩადენისთვის ნასამართლობის არმქონე პირს, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის (გარდა ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევისა) პირველი ნაწილით, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია), ხოლო, მეორე მხრივ, მსჯავრდებულ ი. ნ-სა და მისი ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ნ. დ-ის 2024 წლის 13 ნოემბერის განცხადებას (დაცვის მხარე ვერ ახერხებს დაზარალებულად ცნობილი პირის თანხმობის წარმოდგენას, რომ მსჯავრდებულზე გავრცელდეს ამნისტიის კანონის შესაბამისი მუხლით გათვალისწინებული შეღავათი), ასევე „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველ პუნქტს (ერთი მეექვსედით შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია) და მე-9 მუხლის პირველი პუნქტის (ამ კანონის მე-2 მუხლით (გარდა მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა), მე-3 მუხლით, მე-4 მუხლით (გარდა მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა) ან მე-5 მუხლის მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული სასჯელის შემცირება ვრცელდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ რეალურ სასჯელზე, პირობით მსჯავრსა და გამოსაცემელ ვადაზე, აგრეთვე სხვა სასჯელზე (გარდა ჯარიმისა, ქონების ჩამორთმევისა, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვისა და სამხედრო წოდების ჩამორთმევისა);

7.1. მოცემულ შემთხვევაში, ი. ნ-ს მსჯავრი ედება საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით, რომელზეც არ ვრცელდება ამ კანონის მე-2 მუხლით გათვალისწინებული ამნისტია, ვინაიდან დაზარალებულს თანხმობა არ განუცხადებია მსჯავრდებულის მიმართ ამნისტიის გავრცელების თაობაზე.

8. იმავდროულად, ი. ნ-სათვის მსჯავრად შერაცხილი დანაშაული არ არის მითითებული ამავე კანონის მე-7 მუხლში, შესაბამისად მის მიმართ უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტი და საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით დანიშნული სასჯელი – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხ-

ლის საფუძველზე ჩაეთვალა პირობითად და საქართველოს სსკ-ის 64-ე მუხლის საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად განესაზღვრა 2 წელი – უნდა შემცირდეს ერთი მეექვსედით.

8.1. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-9 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ამ კანონის პირველი მუხლით გათვალისწინებული სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან გათავისუფლება, აგრეთვე ამ კანონის მე-2 მუხლით (გარდა მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა), მე-3 მუხლით, მე-4 მუხლით (გარდა მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა) ან მე-5 მუხლის მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული სასჯელის შემცირება ვრცელდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ რეალურ სასჯელზე, პირობით მსჯავრსა და გამოსაცდელ ვადაზე, აგრეთვე სხვა სასჯელზე (გარდა ჯარიმისა, ქონების ჩამორთმევისა, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვისა და სამხედრო წოდების ჩამორთმევისა), შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მოქმედება გაავრცელოს საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის საფუძველზე, დამატებითი სასჯელის სახით დანიშნულ სასჯელზე – ჯარიმა 2000 ლარზე.

9. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ანა როყვას საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, თუმცა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 7 აგვისტოს განაჩენი, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, უნდა შეიცვალოს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ბათუმის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ანა როყვას საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 7 აგვისტოს განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

2.1. ი. ნ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 150-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღ-

კვეთა 1 წლით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩათვალოს პირობითად და საქართველოს სსკ-ის 64-ე მუხლის საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად განესაზღვროს 2 წელი; მასვე საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის საფუძველზე, დამატებით სასჯელის სახით დაენიშნოს ჯარიმა – 2000 ლარი, სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ;

2.2. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე, თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და, საბოლოოდ, სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 10 თვით, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე ჩათვალოს პირობითად და საქართველოს სსკ-ის 64-ე მუხლის საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად განესაზღვროს 1 წელი და 8 თვე;

3. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ქონების განადგურების მუქარა, ჩადენილი ოჯახის წევრის მიმართ

განაჩენი საქართველოს სახელმწიფო

№842აპ-24

10 დეკემბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

ლ. თევზაძე (თავმჯდომარე),

შ. თადუმაძე,

მ. გაბინაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ა. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ რ. ჩ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 27 მაისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 27 თებერვლის განაჩენით:

1.1. ა. ბ., – დაბადებული ... წლის ... თებერვალს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და მისჯა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

1.2. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2022 წლის 28 აპრილის განაჩენით დანიშნული პირობითი მსჯავრი – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს ნაწილობრივ დაემატა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთიდან და ჯარიმა – 5910 ლარიდან სასჯელის ნაწილი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 3000 ლარი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ა. ბ.-ს სასჯელის ზომად განესაზღვრა 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 3000 ლარი. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2023 წლის 24 სექტემბრიდან.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ა. ბ.-მა ჩაიდინა ქონების განადგურების მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებოდა, გაუჩინდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, ჩადენილი ოჯახის წევრის მიმართ, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2.1. 2023 წლის 24 სექტემბერს, დაახლოებით 01:30 საათზე, ქ. თ-ი, ა-ს ქუჩის №...-ში, ა. ბ., ყოველგვარი მიზეზის გარეშე, ქონების განადგურებით დაემუქრა დას – ი. ბ.-სა და დედას – ა. ბ.-ს, კერძოდ, უთხრა, რომ სახლს გადანვავდა. ა. ბ.-ს მუქარა ი. ბ.-მა და ა. ბ.-მა აღიქვეს რეალურად და გაუჩნდათ ქონების განადგურების მუქარის აღსრულების საფუძვლიანი შიში.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 27 მაისის განაჩენით:

3.1. დაცვის მხარის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 27 თებერვლის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. კასატორმა – მსჯავრდებულ ა. ბ.-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა რ. ჩ-მ საკასაციო საჩივრით მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 27 მაისის განაჩენის გაუქმება და ა. ბ.-ს გამართლება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ მსჯავრდებულ ა. ბ.-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ რ. ჩ-ს საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის სისხლისსამართლებრივი დაცვის ობიექტია ადამიანის ფსიქიკური ხელშეუხებლობა, რაც შესაძლოა, დაირღვეს, როდესაც დაზარალებულს ემუქრებიან ძალადობრივი ქმედების ჩადენით და მუქარის ფორმა ადრესატს უქმნის მუქარის აღსრულების საფუძვლიან შიშს. ამასთან, მუქარა თავისი ფორმით, განხორციელების ვითარებითა და განმახორციელებელი სუბიექტის გათვალისწინებით ადრესატს უქმნის მუქარის აღსრულების რეალურობის განცდას.

3. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე დაზარალებულებმა – ა. ბ-მა და ი. ბ-მა ისარგებლეს საქართველოს სსკ-ის 49-ე მუხლით მისთვის მინიჭებული უფლებით და უარი განაცხადეს ჩვენების მიცემაზე ახლო ნათესავის – შვილისა და ძმის წინააღმდეგ.

4. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს დაცვის მხარის მოსაზრებას ა. ბ-ს უდანაშაულობის თაობაზე და ითვალისწინებს, რომ „ოჯახური დანაშაულის სპეციფიკიდან გამომდინარე, დაზარალებულის ჩვენების არარსებობის ან საქმის მასალებში ბრალდებულის მიმართ დაზარალებულის პრეტენზიის არარსებობის დამადასტურებელი დოკუმენტის არსებობის შემთხვევაშიც, ბრალდებულის პასუხისმგებლობის საკითხი უნდა გადაწყდეს საქმეში წარმოდგენილი სხვა მტკიცებულებების საფუძველზე“ (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინებები №766აპ-19; 627აპ-19). მოცემულ შემთხვევაში საქმის არსებითი განხილვის სხდომაზე დაზარალებულებმა – ა. ბ-მა და ი. ბ-მა ისარგებლეს საქართველოს სსკ-ის 49-ე მუხლით მისთვის მინიჭებული უფლებით და უარი განაცხადეს ჩვენების მიცემაზე, თუმცა 2023 წლის 24 სექტემბრის მუქარის ფაქტის დასაბუთებულობა არ არის დამოკიდებული მხოლოდ დაზარალებულების ჩვენებაზე და საქმეში წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ ა. ბ-მა ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაული.

5. საკასაციო სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ „სასამართლომ ინდივიდუალურად უნდა შეაფასოს ყველა მტკიცებულება და ერთმანეთისგან გამიჯნოს, რომელი ჩვენება, ან ჩვენების ნაწილი წარმოადგენს ირიბს და შემდეგ გადაწყვიტოს, რამდენად შესაძლებელია ამ ჩვენების გამოყენება გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანად“ (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2020 წლის 14 ივლისის განაჩენი №97აპ-20).

6. საქმეზე მოწმის სახით დაკითხული ზ. მ-ა და ი. კ-ს ჩვენებები

არათუ არ ეწინააღმდეგება ერთმანეთს, მათ მიერ თანმიმდევრულად და დეტალურად იხსნება შემთხვევის ადგილზე ნანახი ვითარება. გარდა იმისა, რომ ა. ბ. მათი თანდასწრებითაც ახმოვანებდა მუქარის ტექსტს, ისინი პირდაპირ მიუთითებენ დაზარალებულთა ემოციურ მდგომარეობაზე, რაც, მათივე გადმოცემით, იყო საკმაოდ მძიმე. დაზარალებულები ნერვიულობისგან ვერ საუბრობდნენ, ერთ-ერთ მათგანს გულიც წაუვიდა და დასჭირდა სამედიცინო დახმარება, მათ ემინოდათ იმდენად, რომ სთხოვდნენ პატრულის თანამშრომლებს, სახლისგან მოშორებით გაეჩერებინათ მანქანა, ისინი არ მიჰყვებოდნენ მათ ა. ბ.-ს ადგილსამყოფელთან, აცხადებდნენ, რომ ემინოდათ, რადგან პოლიციის გამოძახების გამო, შესაძლოა, დაეხოცა ისინი. სწორედ დაზარალებულთა ემოციებისა და განცდილი შიშის ნაწილში პატრულის სპექტორთა ჩვენებები პირდაპირი შინაარსის მტკიცებულებებია, რომლებიც ვერ იქნა გაქარწყლებული დაცვის მხარის არადაამაჯერებელი არგუმენტებით.

7. პატრულ-ინსპექტორთა ჩვენებებს თანმიმდევრულად მიჰყვება და ავსებს გამომძიებელ ბ. ნ.-ის ჩვენება, რომლის მიხედვით, იგი ა. ბ.-ს დაკავებისას გამოცხადდა მისამართზე, სადაც დახვდნენ ი. ბ. და ა. ბ.-ი. დაზარალებულთა განმარტებით, ა. ბ. მათ დაემუქრა ქონების განადგურებით. საცხოვრებელ სახლში დაზიანებული იყო სხვადასხვა საოჯახო ნივთი, თევშები იყო დამტვრეული და კარადა გადაბრუნებული, რის გამოც დაზარალებულ ი. ბ.-ს მონაწილეობით, დაათვალიერა შემთხვევის ადგილი. შედეგად ამოღებულ იქნა თევშების ნატეხები. მონმის ჩვენებით, მან გამოკითხა ი. ბ. და ა. ბ.-ი. ი. ბ.-ს ჩვენებით, 24 სექტემბერს დაუკავშირდა მისი ძმა – ა. ბ., რომელმაც სთხოვა გადასულიყო და გადაეტანა ფულადი თანხა, წინააღმდეგ შემთხვევაში გადანავადა მათ საცხოვრებელ სახლს, რის გამოც დაზარალებულებს გაუჩნდათ მუქარის აღსრულების საფუძვლიანი შიში და გამოიძახეს პოლიცია. მისი მისვლისას დაზარალებულები იყვნენ აღელვებული, განერვიულებული და ნამტირალევი, ვინაიდან ემინოდათ, რომ ა. ბ. მუქარას აღასრულებდა.

8. მომხდარი დანაშაულის ლოგიკური ჯაჭვის შეკვრაში მნიშვნელოვანი როლი აქვთ საქმეზე წარმოდგენილ წერილობით მტკიცებულებებს, კერძოდ, №... და №... შემაკავებელ ორდერებსა და მათ ოქმებს, რომლებშიც აღნიშნულია, რომ ა. ბ.-მ ფსიქოლოგიურად იძალადა ი. ბ.-ზე და განახორციელა ქონების მოსპობის მუქარა. თავის მხრივ, შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმი იმეორებს საქმეზე დაკითხულ პატრულ-ინსპექტორებისა და გამომძიებლის ნაამბობს ქ. თ.-ი, ა.-ს ქუჩა №...-ში მდებარე საცხოვრებელ სახლში არეულობის შესახებ. მასში მითითებულია, რომ 2023 წლის 24 სექტემბერს, გამომძიებელმა ბ. ნ.-მა, მონ-

მე ი. ბ-ს მონაწილეობით, დაათვალიერა ქ. თ-ი, ა-ს ქუჩის №...-ში მდებარე საცხოვრებელი სახლი. საცხოვრებელი სახლის სამზარეულო ოთახში შეინიშნებოდა არეულობა, კერძოდ: იატაკისა და მაგიდის ზედაპირზე მიმოფანტული იყო ჭურჭლის ნამსხვრევები, რომელიც შემთხვევის ადგილის დათვალიერების შემდეგ მოთავსდა პოლიეთილენის პარკში და დაილუქა საპატრულო პოლიციის დეპარტამენტის №20 ლუქით.

9. სსიპ საზოგადოებრივი უსაფრთხოების მართვის ცენტრ „112-ში“ შესული შეტყობინების აუდიოჩანაწერის დათვალიერების ოქმის თანახმად, ქალბატონი ესაუბრება ოპერატორს და ითხოვს საპატრულო პოლიციის სწრაფად (ჩქარა) მისვლას. კარნახობს მისამართს (ქ., ა-ს ქუჩა №...). ოპერატორს ეუბნება თავის ვინაობას და უმარტავს, რომ ძმის – ა. ბ-ს მხრიდან დედამისის და მის მიმართ ადგილი აქვს ბინის დანვის მუქარას.

10. საკასაციო სასამართლო იზიარებს გასაჩივრებული განაჩენის მსჯელობას და მიაჩნია, რომ მიუხედავად იმისა, რომ დაზარალებულების მიერ განცდილი შიშის დადგენა შეუძლებელია თავად დაზარალებულების სასამართლო ჩვენებით (სუბიექტური ტესტი), ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოში წარმოდგენილია საკმარისი მტკიცებულებები განსახილველი დანაშაულის ამ სავალდებულო ნიშნის ფაქტობრივად (ობიექტური ტესტი) დასადასტურებლად, კერძოდ, საქმეზე დაკითხული პატრულ-ინსპექტორები და გამოძიებული პირდაპირ მიუთითებენ დაზარალებულთა შეშინებულ მდგომარეობაზე, იგივე იკვეთება სსიპ საზოგადოებრივი უსაფრთხოების მართვის ცენტრ „112-ში“ განხორციელებული შეტყობინების ჩანაწერში, სადაც ი. ბ. ითხოვს სამართალდამცველთა მისვლას სწრაფად.

11. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებითა და ასევე, საქმეში არსებულ სხვა მტკიცებულებათა შეფასებისა და ურთიერთშეჯერების შედეგად, საკასაციო სასამართლოს გონივრულ ეჭვს მიღმა დადასტურებულად მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულმა ა. ბ-მა ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაული და განსაზღვრული აქვს სამართლიანი სასჯელი.

12. ამასთან, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტის საფუძველზე ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში უნდა გაუნახევრდეს დანიშნული სასჯელი განზრახი დანაშაულის ჩადენისათვის ნასამართლობის არმქონე პირს, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილით ან მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის

აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია, და თუ ეს პირი თანახმაა, რომ მის მიმართ „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, ამ პირის მიერ ძალადობის განმეორების რისკის შეფასების გარეშე გამოიცეს დამცავი ორდერი იმ ვადით, რომლითაც მას ამნისტიის შედეგად შეუმცირდა სასჯელი, მაგრამ არაუმეტეს 9 თვისა. დამცავი ორდერით გასათვალისწინებელი შეზღუდვების ფარგლებს განსაზღვრავს მოსამართლე.

13. საქმის მასალების თანახმად, მსჯავრდებული ა. ბ. ნასამართლევია საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით.

14. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია. ამავე მუხლის მე-4 პუნქტის თანახმად, ამ კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით განსაზღვრული ოჯახური დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში პირზე ამ მუხლის პირველი ან მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია გავრცელდება, თუ იგი თანახმაა, რომ მის მიმართ „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე, ამ პირის მიერ ძალადობის განმეორების რისკის შეფასების გარეშე გამოიცეს დამცავი ორდერი იმ ვადით, რომლითაც მას ამნისტიის შედეგად შეუმცირდა სასჯელი, მაგრამ არაუმეტეს 9 თვისა. დამცავი ორდერით გასათვალისწინებელი შეზღუდვების ფარგლებს განსაზღვრავს მოსამართლე.

15. შესაბამისად, „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის საფუძველზე მსჯავრდებულ ა. ბ.-ს საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი – 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა უნდა შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით, რაც შეადგენს 1 წელსა და 3 თვეს.

16. „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-12 მუხლის მე-3, მე-4 და მე-7 პუნქტების თანახმად, ბრალდებულის/მსჯავრდებულის მიმართ ამ კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტითა და მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებუ-

ლი ამნისტიის აღსრულების მიზნით გადაწყვეტილებას ამ მუხლის პირველი ან მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული სასამართლო იღებს პირის მიერ მის მიმართ დამცავი ორდერის გამოცემაზე თანხმობის მიცემის შემთხვევაში; სასამართლოს პენიტენციურ დაწესებულებაში/პრობაციის რეჟიმში მყოფი ან არასაპატიმრო სასჯელით მსჯავრდებული პირის პირად საქმეს ამ კანონის ამოქმედებიდან 3 კვირის ვადაში უგზავნის შესაბამისი პენიტენციური დაწესებულება/საჯარო სამართლის იურიდიული პირის - დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ეროვნული სააგენტოს შესაბამისი ტერიტორიული ორგანო - დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ბიურო. ამ კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტითა და მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტიის აღსრულების მიზნით სასამართლოს შესაბამისი პენიტენციური დაწესებულება პენიტენციურ დაწესებულებაში მყოფი მსჯავრდებულის პირად საქმესთან ერთად უგზავნის მსჯავრდებულის წერილობით თანხმობას მის მიმართ დამცავი ორდერის გამოცემაზე თანხმობის მიცემის თაობაზე; მსჯავრდებულზე ამ კანონის მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტითა და მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტიის გავრცელების შესახებ სასამართლოს გადაწყვეტილებაში (განაჩენში/განჩინებაში) აღნიშნული უნდა იყოს დამცავი ორდერის გამოცემისა და ამ ორდერით გათვალისწინებული მოთხოვნების/ვალდებულებების შეუსრულებლობის შედეგები. მოსამართლე, მსჯავრდებულზე ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტიის გავრცელების შესახებ შესაბამისი გადაწყვეტილების მიღებასთან ერთად, გამოსცემს დამცავ ორდერს ამ კანონით განსაზღვრული ვადით.

17. საქმეში წარმოდგენილია მსჯავრდებულ ა. ბ.-ს განცხადება, რომ იგი თანახმაა, მის მიმართ გამოიცეს დამცავი ორდერი.

18. „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია.

19. ამდენად, მსჯავრდებულ ა. ბ.-ს ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2022 წლის 28 აპრილის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც შეადგენს 2 წელსა და 6 თვეს.

20. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბოლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს – 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთას ნაწილობრივ პროპორციულად უნდა დაემატოს წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან – 2 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთიდან და ჯარიმა – 5910 ლარიდან, სასჯელის ნაწილი – 10 თვით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 3000 ლარი. საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ა. ბ-ს სასჯელის ზომად უნდა განესაზღვროს 2 წლითა და 1 თვით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 3000 ლარი. ასევე მსჯავრდებულ ა. ბ-ს მიმართ უნდა გამოიცეს დამცავი ორდერი იმ ვადით, რა ვადითაც შეუმცირდა სასჯელი, ანუ 3 თვით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით, „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონით, „ქალთა მიმართ ძალადობის ან/და ოჯახში ძალადობის აღკვეთის, ძალადობის მსხვერპლთა დაცვისა და დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ა. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ რ. ჩ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 27 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. ა. ბ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით და მიესაჯოს 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და განესაზღვროს 1 (ერთი) წლითა და 3 (სამი) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

4. „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, ა. ბ-ს ერთი მეექვსედით შეუმცირდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2022 წლის 28 აპრილის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 3 (სამი) წლით თავისუფლების აღკვეთა და განესაზღვროს 2 (ორი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ბო-

ლო განაჩენით დანიშნულ სასჯელს – 1 (ერთი) წლითა და 3 (სამი) თვით თავისუფლების აღკვეთას ნაწილობრივ პროპორციულად დაემატოს წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილიდან სასჯელის ნაწილი – 10 (ათი) თვით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 3000 (სამი ათასი) ლარი. საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით, ა. ბ-ს სასჯელის ზომად განესაზღვროს 2 (ორი) წლითა და 1 (ერთი) თვით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 3000 (სამი ათასი) ლარი;

6. „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის მე-4 და მე-5 ნაწილების საფუძველზე, მსჯავრდებულ ა. ბ-ს მიმართ გამოიცეს დამცავი ორდერი 3 (სამი) თვით, შემდეგი პირობებით:

7. ა. ბ-ს (დაბადებული ... წლის ... თებერვალს, პ/ნ ..., მცხოვრები ქ. თ-ი, ა-ს ქუჩის №...-ში) აეკრძალოს იმ სახლთან მიახლოება, რომელშიც ცხოვრობენ ი. ბ. (დაბადებული ... წლის ... მარტს, პ/ნ ..., მცხოვრები ქ. თ-ი, ა-ს ქუჩის №...-ში) და ა. ბ-ი (დაბადებული ... წლის ... ოქტომბერს, პ/ნ ..., მცხოვრები ქ. თ-ი, ა-ს ქუჩის №...-ში);

8. ა. ბ-ს აეკრძალოს ი. ბ-სა და ა. ბ-თან, მათ სამსახურებსა და იმ ადგილებთან მიახლოება, სადაც ისინი იმყოფებიან;

9. ა. ბ-ს აეკრძალოს ი. ბ-სა და ა. ბ-თან ნებისმიერი სახის კომუნიკაცია ტელეფონის, სოციალური ქსელისა და სხვა ტექნიკური საშუალებების გამოყენებით;

10. ა. ბ-ს აეკრძალოს თანასაკუთრებით ერთპიროვნულად სარგებლობა;

11. ა. ბ-ს აეკრძალოს იარაღით სარგებლობა;

12. დამცავი ორდერის პირობების დარღვევა გამოიწვევს კანონმდებლობით განსაზღვრულ პასუხისმგებლობას;

13. დამცავი ორდერი ძალაში შედის გამოცემისთანავე და მოქმედების ვადა აეთვალოს მსჯავრდებულ ა. ბ-ს პენიტენციური დაწესებულებიდან გათავისუფლებისთანავე;

14. ა. ბ-ს დაევალოს მოძალადის მიერ ძალადობრივი დამოკიდებულებისა და ქცევის შეცვლაზე ორიენტირებული სავალდებულო სწავლების კურსის გავლა;

15. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

4. აკომოშიკური დანაშაული

თაღლითობა და უკანონო შემოსავლის ლეგალიზაცია

განაჩენი
საქართველოს სახელმწიფო

№800აპ-24

30 დეკემბერი, 2024 წ.,

ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
ნ. სანდოძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა საქართველოს გენერალური პროკურატურის საგამოძიებო ნაწილის ფულის გათეთრების წინააღმდეგ ბრძოლის სამმართველოს პროკურორ ზინიკო ქობალიასა და მსჯავრდებულ ნ. ა-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის ვ. გ-სის საკასაციო საჩივრები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 22 მაისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებით: ნ. ა-ს – პ/ნ –
ბრალად ედებოდა:

1.1. თაღლითობა, ე.ი. წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, სხვისი დიდი ოდენობით ნივთის დაუფლება მოტყუებით, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით.

მის მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატა შემდეგში:

ნ. ა-მ გამოძიებით დაუდგენელ პირებთან ერთად განიზრახა საბანკო ანგარიშების გამოყენებით არარეზიდენტი ფიზიკური პირის კუთვნილი დიდი ოდენობით ფულადი თანხის მოტყუებით დაუფლება. განზრახვის სისრულეში მოყვანის მიზნით, წინასწარ შემუშავებული სქემის შესაბამისად, დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრებმა, რომლებიც მოქმედებდნენ „ე. კ-ს“ სახელით, მობილური ტელეფონით კომუნიკაცია დაამყარეს წარსულში ბინარული ოფციებით მომგებიანი ვაჭრობის პირობით დაზარალებულ ლ-ს მოქალაქე შ. მ-სთან და თითქოსდა დაკარგული თანხების დაბრუნების და დამატებით მოგების მიღების პი-

რობით, 2020 წლის 20 მაისიდან 2020 წლის 5 აგვისტოს ჩათვლით პერიოდში, ჯამში 33 950 ევრო მოტყუებით ჩაარიცხინეს ნ. ა-სის ს.ს. „ს-სი“ არსებულ ანგარიშზე. ზემოაღნიშნული გზით, ნ. ა-ი დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრებთან ერთად მართლსაწინააღმდეგოდ დაუფულა შ. მ-სის (S.... M....-ს) კუთვნილ 33 950 ევროს (121 182.12 ლარი);

1.2. უკანონო შემოსავლის ლეგალიზაცია ე.ი. უკანონო ქონებისათვის კანონიერი სახის მიცემა, მისი უკანონო წარმოშობის დაფარვის მიზნით, აგრეთვე მისი ნამდვილი ბუნების, წარმოშობის წყაროს, განთავსების დამალვა და შენიღბვა, დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 194-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

მის მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატა:

შ. მ-ს კუთვნილი დიდი ოდენობით თანხების მართლსაწინააღმდეგოდ დაუფლების შემდეგ, ნ. ა-მა განიზრახა პირადი საბანკო ანგარიშების გამოყენებით, მრავალჯერადი ტრანზაქციების განხორციელების გზით, უკანონოდ მიღებული თანხებისათვის კანონიერი სახის მიცემა, მისი ნამდვილი ბუნების წარმოშობის წყაროს, განთავსების დამალვა და შენიღბვა. უკანონო შემოსავლების ლეგალიზაციის მიზნით, 2020 წლის 25 მაისიდან 2020 წლის 27 აგვისტოს პერიოდში, მოტყუებით დაუფლებული თანხების ნაწილი, მათ შორის კონვერტირებული ლარში, ნ. ა-მა დანაწევრებით განათავსა „ს-ში“ არსებულ პირად საბანკო ანგარიშებზე და განკარგა პირადი საჭიროებისამებრ. აღნიშნულით ნ. ა-მა მოახდინა 4 041.14 ევროს და 5 460 ლარის (ჯამში 20 126.5 ლარი) უკანონო შემოსავლის ლეგალიზაცია.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2023 წლის 13 თებერვლის განაჩენით:

2.1. ნ. ა-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

2.2. ნ. ა-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 194-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

2.3. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, დანაშაულთა ერთობლიობის დროს საბოლოო სასჯელის დანიშვნისას უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი და საბოლოოდ ნ. ა-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

2.4. ნ. ა-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა ფაქტობრივი დაკავებიდან – 2022 წლის 16 მაისის 13:00 საათიდან.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ, მსჯავრდებულ ნ. ა-ის ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა ვ. გ-მა, რომელმაც მოითხოვა თბილისის საქალაქო სასამართლოს განაჩენის გაუქმება, მსჯავრდებულ ნ. ა-ის უდანაშაულოდ ცნობა და გამართლება.

3.1. სააპელაციო სასამართლოს სხდომაზე მსჯავრდებულმა ნ. ა-მა და მისმა ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა შესავალი და დასკვნითი სიტყვების წარმოდგენის ეტაპზე მხარი დაუჭირეს სააპელაციო საჩივარს და მოითხოვეს მისი დაკმაყოფილება. ამასთან, ალტერნატივის სახით დაცვის მხარემ მოითხოვა გამამართლებელი განაჩენის დადგენა საქართველოს სსკ-ის 194-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში, ხოლო მსჯავრდებულ ნ. ა-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლით წარდგენილი ბრალდების დაკვალიფიცირება საქართველოს სსკ-ის 186-ე მუხლით ან მსჯავრდებულისათვის დანიშნული სასჯელის შემსუბუქება, კერძოდ კი საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, თავისუფლების აღკვეთის ნაწილობრივ პირობით მსჯავრად ჩათვლა, ან სასჯელის სახით ჯარიმის გამოყენება. საქმის განხილვის დასკვნით სხდომაზე რეპლიკის ფარგლებში კი დაცვის მხარემ განმარტა, რომ ნ. ა-ის მიერ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას ცნობენ დადგენილად, რის შედეგადაც დაცვის მხარემ მოითხოვა ნ. ა-ს მიმართ გამამართლებელი განაჩენის დადგენა საქართველოს სსკ-ის 194-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის, საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა. მსჯავრდებულმა ნ. ა-მა საბოლოო სიტყვის თქმის ეტაპზე მიუთითა, რომ აღიარებს თაღლითობის ჩადენას, კერძოდ იმ ფაქტს, რომ თაღლითობის თანამონაწილე გახდა, ხოლო ფულის გათეთრების ჩადენის ნაწილში მოითხოვა გამამართლებელი განაჩენის დადგენა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 22 მაისის განაჩენით სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ და თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2023 წლის 13 თებერვლის განაჩენში შევიდა ცვლილება:

4.1. ნ. ა-ი ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 194-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში;

4.2. ნ. ა-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად

განესაზღვრა – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

4.3. ნ. ა-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა დაკავებიდან – 2022 წლის 16 მაისიდან.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო ნესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა.

5.1. საქართველოს გენერალური პროკურატურის საგამოძიებო ნაწილის ფულის გათეთრების წინააღმდეგ ბრძოლის სამმართველოს პროკურორი ზინიკო ქობალია ითხოვს ცვლილება შევიდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენში და ნ. ა-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ წარდგენილ ბრალდებაში, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 194-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენის ფაქტზე და განესაზღვროს კანონიერი და სამართლიანი სასჯელი;

5.2. მსჯავრდებულ ნ. ა-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატი ვ. გ-სი ითხოვს ნ. ა-ის მიმართ დანიშნული სასჯელის შემსუბუქებას, კერძოდ, არასაპატიმრო სასჯელის განსაზღვრას და ჯარიმის გამოყენებას.

6. 2024 წლის 3 ოქტომბერს საქართველოს უზენაეს სასამართლოს შუამდგომლობით მომართა მსჯავრდებულ ნ. ა-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატმა ვ. გ-მა, რომელიც ითხოვს: მსჯავრდებულ ნ. ა-ზე გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტი; მსჯავრდებულ ნ. ა-ს გაუწიოს დანიშნული სასჯელი საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით ჩადენილი დანაშაულისათვის, სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა. განცხადებას თან ერთვის დაზარალებულ შ. მ-ის განცხადება (რომელიც ნათარგმნია ქართულად და თარგმანი დამოწმებულია ნოტარიულად), რომლითაც დაზარალებული თანხმობას აცხადებს ნ. ა-ს მიმართ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს კანონის გამოყენებაზე.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. სასამართლო ითვალისწინებს „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-7¹ მუხლსა და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდეგში – საქართველოს სსკ-ის) 273-ე მუხლს; ასევე – ზედა ინსტანციის სასამართლოების უფლებას, დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ. Hirvisaari v. Finland, no. 49684/99, §30, ECtHR, 25/12/2001); იმ გარემოებას, რომ დასაბუთებული გადანყვითლების ვალდებულება არ მოითხოვს მხარეების მიერ მითითებულ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემას (იხ. Fomin v. Moldova, no. 36755/06, § 31, ECtHR, 11/11/2011) და ქვედა ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობის გაზიარება არ არღვევს დასაბუთებული გადანყვითილ-

ბის უფლებას (იხ. *Gorou v. Greece* (No.2) no. 12686/03, §37, §41, ECtHR, 20/03/2009).

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 22 მაისის განაჩენი გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა. ბრალდების მხარე ითხოვს ნ. ა-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 194-ე მუხლის პირველი ნაწილით, ხოლო დაცვის მხარე ითხოვს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის განსაზღვრული სასჯელის შემსუბუქებას.

3. ბრალდების მხარის მიერ ნ. ა-ს საქართველოს სსკ-ის 194-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების მოთხოვნასთან მიმართებით, საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ დანაშაულებრივი გზით მოპოვებული ქონების განკარგვა ავტომატურად არ ნიშნავს მის ლეგალიზაციას, რამეთუ უკანონო შემოსავლის ლეგალიზაციის შემადგენლობისათვის აუცილებელია, რომ პირის განზრახვა და თანმდევი ქმედებ(ებ)ი მიმართული იყოს უშუალოდ უკანონო ქონებისათვის კანონიერი სახის მიცემისაკენ მისი უკანონო წარმოშობის დაფარვის მიზნით, რაც მოცემულ შემთხვევაში სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით არ დასტურდება.

4. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დასტურდება, რომ ნ. ა-ს მიერ პირად ანგარიშებზე შეტანილი თანხა არ წარმოადგენს ოჯახის დანაზოგს (ვინაიდან, შემოსავლების სამსახურიდან, საჯარო რეესტრიდან, სს „ს-იდან“ და სს „ვ-ს“ ბანკიდან მოწოდებული ინფორმაციით დგინდება, რომ ნ. ა-სა და მის დედას, როგორც ფიზიკურ პირებს, 2020 წლამდე საბანკო ანგარიშებზე უფიქსირდებათ მხოლოდ მცირე ოდენობის თანხების ბრუნვა; ხოლო მათი, როგორც მენარმე სუბიექტების მიერ განხორციელებული საქმიანობიდან რაიმე ფინანსური სარგებლის მიღება არ იკვეთება). შესაბამისად, სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს, რომ ნ. ა-ს მიერ ანგარიშზე შეტანილი თანხები არის დანაშაულებრივი გზით მოპოვებული.

5. იმავედროულად, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დასტურდება სადავო თანხების მოძრაობა საბანკო ტრანზაქციებით მხოლოდ მსჯავრდებულ ნ. ა-სის საბანკო ანგარიშებს შორის; არ იკვეთება ფულადი სახსრების მოძრაობის ან/და გადარიცხვის დამალვის და შენიღბვის მცდელობა. შესაბამისად, ნ. ა-ს პირად ანგარიშებზე ფულადი თანხის მოძრაობა და მის მიერვე განაღდება არ წარმოადგენს უკანონო შემოსავლის ლეგალიზაციას.

6. სასამართლო ითვალისწინებს დაზარალებულ შ. მ-ის ჩვენებას,

რომლითაც დგინდება, რომ 2020 წლის მარტის თვეში დაზარალებულს დაუკავშირდა რ. მ-ი, რომლის მხრიდანაც მანამდეც გამხდარა შ. მ-ი მოტყუების მსხვერპლი და ახალი იდეებით სცადა მისგან თანხების მიღება. კერძოდ, რ. მ-მა შ. მ-ს გადაუგზავნა ვითომ ხელშეკრულება ე-სგან, რისი საშუალებითაც მოახერხებდა დაკარგული თანხების უკან დაბრუნებას და მიაწოდა ნ. ა-ის რეკვიზიტები, სადაც უნდა ჩაერიცხა თანხები, თითქოსდა ხელშეკრულების დაზღვევისა და სხვა საჭიროებებისათვის, რაც საბოლოოდ შესაძლებლობას მისცემდა, დაებრუნებინა მის მიერ როგორც ამ მომენტში, ისე ამ პერიოდამდე ბინარული ოფციებით ვაჭრობისათვის აკუმულირებული თანხები სრულად. შ. მ-ს თავად ნ. ა-სთან კომუნიკაცია არ ჰქონია, თუმცა რ. მ-ის მითითების შესაბამისად, ჩარიცხა ა-ის ანგარიშზე: 2020 წლის 20 მაისს – 4 950 ევრო, 2020 წლის 25 ივნისს – 9 000 ევრო, 2020 წლის 03 აგვისტოს – 5 000 ევრო, კვლავ 2020 წლის 03 აგვისტოს – 10 000 ევრო, 2020 წლის 05 აგვისტოს – 5 000 ევრო. ჩარიცხული თანხები ნ. ა-მა ჩარიცხვის დღეებშივე ნაღდი სახით გაიტანა ანგარიშიდან, რის შემდგომაც 2020 წლის 17 აგვისტოს მის პირად ანგარიშზე შეიტანა – 4 000 ევრო, 2020 წლის 27 აგვისტოს – 41.14 ევრო და 2020 წლის 11 სექტემბერს – 801.97 ევრო. აღნიშნული 4 843.11 ევროს მოძრაობა შემდგომში ფიქსირდება თავად ნ. ა-ის სხვადასხვა ანგარიშებს შორის და ასევე, პერიოდულად ხდებოდა მსჯავრდებულის მიერ თანხის ნაწილის განაღდება, კვლავ ანგარიშებზე განთავსება და შემდგომში ისევ განაღდება.

7. დაზარალებულის მიერ სასამართლოსათვის მიწოდებული ინფორმაცია სრულად თანხვედნილია მის მიერ წარმოდგენილ დოკუმენტებთან და სს „ს....იდან“ გამოთხოვილ ინფორმაციასთან.

8. სს „ს-იდან“ გამოთხოვილი ინფორმაციით დგინდება, რომ ნ. ა-ი თვეების განმავლობაში იყო ჩართული მითითებულ დანაშაულებრივ სქემაში. მის ანგარიშზე დაზარალებულის ანგარიშიდან თანხები ირიცხებოდა პერიოდულად, რომელსაც იმ დღესვე ანაღდებდა ნ. ა-სი. ამასთან დასტურდება, რომ თანხის ნაწილი განკარგა თავად, პირადი შეხედულებისამებრ.

8.1. იმავდროულად, დაზარალებულის ჩვენებიდან და საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებიდან, თავად ნ. ა-ს მიერ გაკეთებული განმარტებებიდან გამომდინარე სასამართლო დადგენილად მიიჩნევა, რომ ნ. ა-მა დანაშაული ჩაიდინა ჯგუფურად და იყო წინასწარ შეთანხმებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრი. ვინაიდან, დაზარალებულის ჩვენებით დგინდება, რომ მას ნ. ა-სთან კომუნიკაცია არ ჰქონია პირადად, მისი მონაცემები და მათ შორის ანგარიშის ნომერი მისცა რ. მ-მმა. ამასთან, როდესაც მსჯავრდებულ ნ. ა-ს დაუკავშირდნენ ს-ის თანამშრომლები ის ინფორმირებული იყო თანხების ჩარიცხვის საკითხზე, უფ-

რო მეტიც, პირადად არკვევდა თანხის ჩარიცხვის დეტალებს, დროს, რომ თანხის ასახვა მის ანგარიშზე დაუბრკოლებლად მომხდარიყო.

9. სასამართლო ითვალისწინებს სს „ს-ის“ მიერ წარმოდგენილ აუდიოფაილს, რომლის დათვალიერებით დგინდება, რომ ნ. ა-ი დაინტერესებულია – რაც შეიძლება მალე დაირიცხოს მის ანგარიშზე ლ-ს რესპუბლიკიდან ევროს ვალუტაში გადმორიცხული თანხა, არკვევს – ხომ ნამდვილად აქვს მას ევროს ანგარიში და არაერთხელ აზუსტებს მაქსიმალურ ვადას, რაც საჭიროა უცხო ქვეყნის საბანკო ანგარიშებიდან მის ანგარიშზე თანხის დარიცხვისათვის.

10. სასამართლო ითვალისწინებს, ს-ის თანამშრომლების ნ. ა-სა და ნ. მ-ს ჩვენებებს, რომლებმაც დაადასტურეს, რომ მას შემდეგ, რაც ნ. ა-სის ევროს ანგარიშზე ფულადი თანხების დარიცხვის საკითხზე გაჩნდა კითხვები ესაუბრნენ ნ. ა-სს, რომელმაც განუმარტათ, რომ მეგობრის თხოვნით ჩარიცხეს მის ანგარიშზე ეს ფული, რაც მისი მხრიდან განაღდების შემდეგ გადასცა ხსენებულ მეგობარს და მისი სახელი და გვარი თავდაპირველად არ დაასახელა, მხოლოდ მოგვიანებით ახსენა მათთან საუბარში ვინმე დ... (საქმის მასალებით დადგინა, რომ აღნიშნულ პირის საქართველოში შემოსვლისა და გასვლის შესახებ ინფორმაცია საერთოდ არ იძებნება, თავად ნ. ა-მა პირველი ინსტანციის სასამართლოში კი მიუთითა, რომ ეს იყო გამოგონილი პირი). შემდგომი კომუნიკაციის მცდელობისას კი ნ. ა-ი ბანკის თანამშრომლებთან გახდა აგრესიული და არ ისურვა სს „ს-თან“ თანამშრომლობის გაგრძელება მის ანგარიშზე განხორციელებული ტრანზაქციების კანონიერების საკითხის დადგენის მიზნით.

11. სასამართლო ითვალისწინებს ასევე ფარული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად მოპოვებული სატელეფონო კომუნიკაციის ამსახველ ჩანაწერებს, რომლებითაც დგინდება, რომ ნ. ა-ი ნერვიულობს განსახილველ სს საქმეზე დაწყებულ გამოძიებასთან დაკავშირებით და არ სურს გამოძიებისათვის სწორი ინფორმაციის მიწოდება. მას კომუნიკაციის მეორე მხარე – მამაკაცი – არწმუნებს, რომ ყველაფერი კარგად იქნება, „ვერაფერი ამოქექეს“ და ვინაიდან მის წინააღმდეგ არაფერი აქვთ, მისთვის ბრალის დადება იქნება „სისულელე“.

12. საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას ნ. ა-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებულ დანაშაულთან მიმართებით და ითვალისწინებს რომ სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით (მათ შორის: დაზარალებულ შ. მ-ს, მოწმეთა: ნ. ა-ს, ნ. მ-ს, ს. ც-სის, ა. ფ-ს ჩვენებებით, დაზარალებულ შ. მ-ს მიერ წარმოდგენილი დოკუმენტებით, 2020 წლის 18 აგვისტოს დაზარალებულ შ. მ-ს მიერ ს-ისათვის მიწერილი წერილით,

2021 წლის 25 იანვრის საქართველოს ფინანსური მონიტორინგის სამსახურის №... მიმართებითა და საქმის რეზიუმით, 2021 წლის 12 მარტის საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს წერილით, დათვალიერების ოქმებით, ფარული საგამოძიებო მოქმედების – სატელეფონო კომუნიკაციის ფარული მიყურადებისა და ჩანერის შედეგად მოპოვებული ინფორმაციითა და სხვა მტკიცებულებებით) გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დასტურდება ნ. ა-ს მიერ თაღლითობის, ესე იგი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, სხვისი დიდი ოდენობით ნივთის მოტყუებით დაუფლების ჩადენა.

13. დაცვის მხარე ნ. ა-სათვის დანიშნული სასჯელის შემსუბუქების მოთხოვნის მიუხედავად, საკასაციო საჩივრის სამოტივაციო ნაწილში უთითებს, რომ სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება ნ. ა-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა, საქმეზე გამოძიება დაიწყო კანონიერი საფუძვლების არსებობის გარეშე, მტკიცებულებათა მოპოვებისა და სისხლის სამართლის საქმეზე დამაგრებისას დაირღვა საქართველოს სსსკ-ით დადგენილი მოთხოვნები.

14. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსსკ-ის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. შესაბამისად, საკასაციო საჩივრის მოთხოვნის და სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოში საქმის განხილვისას მსჯავრდებულის პოზიციის (აღიარების) გათვალისწინებით, სასამართლო დაცვის მხარის საკასაციო საჩივრის ფარგლებში შეამოწმებს დანიშნული სასჯელის კანონიერებას და სამართლიანობას. საკასაციო საჩივარში მითითებულ სხვა გარემოებებთან მიმართებით, ვინაიდან კასატორი არ ითხოვს მათი კანონიერების შემოწმებას, სასამართლო მოკლებულია მათი შეფასების შესაძლებლობას.

15. კასატორი დაცვის მხარის მოთხოვნაზე, ნ. ა-სათვის დანიშნული სასჯელის შემსუბუქების შესახებ, საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსსკ-ის 259-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. სასჯელის სამართლიანობა კი უნდა შეფასდეს ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის ინდივიდუალიზაციის პრინციპის გათვალისწინებით. „სასჯელი არ უნდა იყოს არც ზედმეტად მკაცრი და არც ზედმეტად ლომობიერი იმისათვის, რომ მიღწეული იქნეს სასჯელის მიზნები“ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2017 წლის 11 ივლისის გადაწყვეტილება № 1/7/851

„საქართველოს მოქალაქე იმედა ხახუტაიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-7).

16. საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის სანქცია სასჯელის სახედ და ზომად ითვალისწინებს – ჯარიმას ან თავისუფლების აღკვეთას ვადით ექვსიდან ცხრა წლამდე.

17. სააპელაციო სასამართლომ სასჯელის განსაზღვრისას გაითვალისწინა მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი დანაშაულის გავრცელებული ხასიათი, მომეტებული საზოგადოებრივი საშიშროება, ნ. ა-ს პიროვნება, მისი როლი და ქმედებათა ინტენსივობა და მიიჩნია, რომ განსაკუთრებული შემამსუშუქებელი გარემოებების არარსებობის პირობებში, მხოლოდ სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოში საბოლოო სიტყვის თქმის ეტაპზე გაჟღერებული დანაშაულის ჩადენის აღიარების ფაქტი არ არ არის საკმარისი ნ. ა-ს მიმართ ჯარიმის გამოსაყენებლად ან თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის ნაწილობრივ პირობით მსჯავრად ჩასათვლელად.

17.1. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ნ. ა-ს მიმართ დანიშნული სასჯელი (მუხლის სანქციით გათვალისწინებული მინიმალური ხანგრძლივობით თავისუფლების აღკვეთის განსაზღვრა) არ ეწინააღმდეგება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას, შესაბამება საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილთან და 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით დადგენილ სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო მოთხოვნებს და სასჯელის მიზნებს (სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია). იმავდროულად, დაცვის მხარეს სასამართლოსათვის არ წარუდგენია მტკიცებულება, რაც დაადასტურებდა სასჯელის უსამართლობას, პრევენციის ან რესოციალიზაციის მიზნებთან შეუსაბამობას და, რომლის საფუძველზეც, შესაძლებელი იქნებოდა მსჯავრდებულისათვის სასჯელის შემსუბუქება.

18. იმავდროულად, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-10 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ამ კანონის პირველი-მე-4 მუხლების, მე-5 მუხლის მე-2 პუნქტისა და მე-6 მუხლის მოქმედება ვრცელდება იმ პირზე, რომელმაც შესაბამისი დანაშაული 2024 წლის 1 ივლისამდე ჩაიდინა.

19. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ნ. ა-ი მსჯავრდებულია საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და საჯელი განსაზღვრული აქვს დანაშაულთან იდეალური ერთობლიობის წესით.

20. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის

კანონის მე-2 მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, დანიშნული სასჯელი უნდა გაუნახევრდეს განზრახი დანაშაულის ჩადენისთვის ნასამართლობის არმქონე პირს, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია მათ შორის საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია.

21. სასამართლო ითვალისწინებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველ პუნქტს, რომლის თანახმად, ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია. ამავე კანონის მე-9 მუხლის პირველ პუნქტის თანახმად, ამ კანონის მე-4 მუხლით (გარდა მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა) გათვალისწინებული სასჯელის შემცირება ვრცელდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ რეალურ სასჯელზე, პირობით მსჯავრსა და გამოსაცდელ ვადაზე, აგრეთვე სხვა სასჯელზე (გარდა ჯარიმისა, ქონების ჩამორთმევისა, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვისა და სამხედრო წოდების ჩამორთმევისა).

22. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ დანაშაულზე არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია, მასზე მითითებას არ შეიცავს ასევე ამავე კანონის მე-7 მუხლი.

23. შესაბამისად, ვინაიდან ნ. ა-ს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის სასჯელი განსაზღვრული აქვს დანაშაულთა იდეალური ერთობლიობის წესით (მიუხედავად დაზარალებულის პოზიციისა) მის მიმართ დანიშნული სასჯელი „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტისა და მე-9 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე უნდა შემცირდეს 1/6-ით და სასჯელის სახით უნდა განესაზღვროს – 5 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

24. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე საქართველოს გენერალური პროკურატურის საგამოძიებო ნაწილის ფულის გათეთრების წინააღმდეგ ბრძოლის სამმართველოს პროკურორ ზინიკო ქობალიასა და მსჯავრდებულ ნ. ა-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის ვ. გ-ს საკა-

საციო საჩივრები არ უნდა დაკმაყოფილდეს, თუმცა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 22 მაისის განაჩენი, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის საფუძველზე, უნდა შეიცვალოს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. საქართველოს გენერალური პროკურატურის საგამოძიებო ნაწილის ფულის გათეთრების წინააღმდეგ ბრძოლის სამმართველოს პროკურორ ზინიკო ქობალიას საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულ ნ. ა-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატის ვ. გ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2024 წლის 22 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

4. ნ. ა-ი ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 194-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში;

5. ნ. ა-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

5.1. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-4 მუხლის პირველი პუნქტისა და მე-9 მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე ნ. ა-ს 1/6-ით შეუმცირდეს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა და მოსახდელად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 5 წლით;

6. ნ. ა-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაეწყოს დაკავების მომენტიდან – 2022 წლის 16 მაისიდან.

7. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

8. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ქმედების გადაკვალიფიცირება თვითნებობიდან
მიტვისებაზე**

**განაჩენი
საქართველოს სახელმწიფო**

№868აპ-24

3 ოქტომბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**
მ. ვასაძე (თავმჯდომარე),
შ. თაღუშაძე,
ლ. ფაფიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 14 ივნისის განაჩენზე თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნინო მიქავას საკასაციო საჩივარი.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 14 ივნისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ნინო მიქავამ. კასატორი საკასაციო საჩივრით მოითხოვს გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანას, ა. მ-ს დამნაშავედ ცნობას ბრალდების კვალიფიკაციით – საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას, შემდეგ გარემოებათა გამო: ბრალდების მხარეს მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულის მიმართ მსჯავრად შერაცხილი ქმედების კვალიფიკაცია და გამოყენებული სასჯელი არის უსამართლო, არ შეესაბამება მის პიროვნებასა და მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს; კასატორი აღნიშნავს, რომ სასამართლომ არასწორად შეაფასა საქმეზე გამოკვლეული მტკიცებულებები, რომელთა ერთობლიობითაც, ა. მ-ს ქმედებაში იკვეთება მითვისების ნიშნები; პროკურორი ასევე უთითებს სასამართლო პრაქტიკაზე და განმარტავს, რომ იდენტური შემთხვევები დაკვალიფიცირებულია და განაჩენები დამდგარია საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლებით.

2. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ა. მ-ს ბრალად ედება მითვისება, ე.ი. სხვისი ნივთის მართლსაწინააღმდეგო მითვისება, როდესაც ეს ნივთი მიმთვისებლის მართლზომიერ მფლობელობაში იმყოფებოდა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, და-

ნაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, რაც გამოიხატა შემდეგით:

2019 წლის 22 აპრილს, ა. მ-მ, ავტოსალიზინგო კომპანია შპს „...“ გააფორმა ლიზინგის ხელშეკრულება, რომლის საფუძველზეც, სესხად მიიღო 5280 ლარი. ვალდებულების უზრუნველსაყოფად შპს „...“ სახელზე დარეგისტრირდა ავტომანქანა „MERCEDES BENZ C 240“, სახელმწიფო ნომრით ... აღნიშნული ა/მანქანა სარგებლობის უფლებით გადაეცა ა. მ-ს, გასხვისების, დაგირავების ან სხვაგვარად უფლებრივად დატვირთვის აკრძალვით. ხელშეკრულების პირობით მას შპს „...“ სასარგებლოდ 36 თვის განმავლობაში ყოველთვიურად უნდა გადაეხადა 258 ლარი, თუმცა მან ხელშეკრულებით გათვალისწინებული თანხა სრულად არ გადაიხადა. ავტომანქანა კი, რაც მის მართლზომიერ მფლობელობაში იმყოფებოდა, მართლსაწინააღმდეგოდ მიითვისა და განკარგა შეხედულებისამებრ. აღნიშნულმა ქმედებამ 4277,65 ლარის, მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია. 2021 წლის 17 ივნისს, შპს „...“ და შპს „...“ შორის გაფორმებული მოთხოვნის დათმობის ხელშეკრულების თანახმად, შპს „...“ მითითებული ფინანსური ლიზინგის ხელშეკრულება დაუთმო შპს „...“. ამდენად, ა. მ-ს ქმედებით, შპს „...“ უფლებამონაცვლეს შპს „...“ მიადგა 4277,65 ლარის, მნიშვნელოვანი ზიანი.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 12 აპრილის განაჩენით ა. მ-ს, - დაბადებულის ... ნელს, - ქმედება საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტიდან, გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის პირველ ნაწილზე.

ა. მ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა - 3000 (სამი ათასი) ლარი.

გაუქმდა ა. მ-ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება - გირაო.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 12 აპრილის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ნინო მიქავამ. აპელანტმა მოითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა, ა. მ-ს დამნაშავედ ცნობა ბრალდების კვალიფიკაციით - საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრა.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 14 ივნისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 12

აპრილის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა, გააანალიზა კასატორის საკვანძო არგუმენტები და მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი შეიცვალოს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. გასაჩივრებული განაჩენის თანახმად, ა. მ-მ ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული – თვითნებობა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია. პროკურორი სააპელაციო სასამართლოს განაჩენს ასაჩივრებს სასამართლოს მიერ შეცვლილი კვალიფიკაციის ნაწილში, ვინაიდან მიიჩნევს, რომ ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ა. მ-ს ქმედებით უტყუარად დასტურდება, რომ მან ჩაიდინა არა თვითნებობა, არამედ – მითვისება. საკასაციო სასამართლო არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებაში ჩამოყალიბებულ სამართლებრივ დასკვნას, მსჯავრდებულის ქმედების კვალიფიკაციასთან დაკავშირებით, კერძოდ:

3. მოწმე მ. თ-ს ჩვენებით დგინდება, რომ იგი არის დაზარალებულ – „...“ წარმომადგენელი. აღნიშნულ კომპანიასა და შპს „...“ შორის 2021 წლის 17 ივნისს გაფორმდა სალიზინგო პორტფელის ნასყიდობის ხელშეკრულება, რის საფუძველზეც, დაიწყო პრობლემურ სალიზინგო ქონებებზე მუშაობა. მათ შორის იყო ა. მ-თან გაფორმებული ხელშეკრულება, ძირითად თანხაზე – 5280 ლარზე. ვინაიდან, ბრალდებული პერიოდულად იხდიდა გადასახადს, საბოლოოდ გადასახდელმა თანხამ შეადგინა ძირითადი თანხის ნაწილი – 4277 ლარი. ა. მ-ს უფიქსირდებოდა დიდი ხნის ვადაგადაცილება, ამასთან, ქონება არ იყო დაბრუნებული, რის გამოც მას დაეკონტაქტნენ, მაგრამ ვერ წარადგინა სალიზინგო ქონება, უარი თქვა დაბრუნებაზე და განაცხადა, რომ აღნიშნული ავტომობილი გადასცა სხვა პირს, ავტომობილის ადგილმდებარეობა კი არ იცოდა. ხელშეკრულებიდან გამომდინარე, ლიზინგის მიმღებს ჰქონდა სალიზინგო ქონების ფლობისა და სარგებლობის უფლება, მაგრამ არ გააჩნდა ნივთის დაშლის, დაზიანებისა და გასხვისების უფლებები; მას გრაფიკით განერილი ქონების საფასურის დასრულებისას ენიჭებოდა უფლება სალიზინგო ქონება გაეფორმებინა თავის სახელზე. აღნიშნული შეზღუდვებისა და ლიზინგის საგნის მოპყრობასთან დაკავშირებული პროცედურების თაობაზე, პირს განემარტება ხელშეკრულების დადების დროს. ა. მ. მითითებულ შეზღუდვებთან დაკავშირებით ინფორმირებული იყო; იგი ასევე გაფრთხილებული იყო, რომ სხვა

პირისთვის არ უნდა გადაეცა ლიზინგის საგანი, რადგან სამართლებრივად ვალდებულებები კომპანიის წინაშე სხვა პირს ვერ ექნებოდა. მოწმის ჩვენებით, 2018 წლამდე ლიზინგის მიმღებს უფლება ჰქონდა ლიზინგის საგანი სხვა პირისთვის გადაეხარებინა, თუმცა ეროვნული ბანკის რეგულაციების შემდეგ დაწესდა სტანდარტები, რომელთა გამოც, ნივთის გადახარება აიკრძალა. შესაბამისად, ა. მ-თან გაფორმებული ხელშეკრულების საფუძველზე, ლიზინგის საგანი სხვა პირით ვერ ჩანაცვლდება. მოწმე მ. თ-ს განმარტებით, მას არ აქვს ინფორმაცია, რომ ბრალდებულს შპს „...“ 2020 წლის აპრილში ჰქონდა კომუნიკაცია, რადროსაც ითხოვდა სალიზინგო საგნის ჩანაცვლებას სხვა პირით. იმ შემთხვევაში, თუკი ხელშეკრულების მხარეები დამატებით, სხვა შეცვლილ პირობებზე შეთანხმებოდნენ, აღნიშნული აუცილებლად გაფორმდებოდა და დადასტურდებოდა წერილობითი ფორმით. მიყენებული ზიანი დღეის მდგომარეობით არ არის ანაზღაურებული, კომპანიას ბრალდებულთან პრეტენზია გააჩნია.

4. მოწმე შ. წ-ს ჩვენებით დგინდება, რომ ა. მ. გაიცნო ავტოსერვისში. ვინაიდან მას უნდოდა ავტომანქანის გაყიდვა, შეთანხმდნენ, რომ თავად (შ. წ.) შეიძენდა სადავო ავტომანქანას – 2000 ლარად, რაც უნდა გადაეხადა 2-3 თვის განმავლობაში. ავტოსერვისში გადაიხადა 300 ლარი, რის შემდეგაც მის მფლობელობაში გადავიდა ავტომანქანა. რამდენიმე დღის შემდეგ ა. მ-საგან ცნობილი გახდა, რომ აღნიშნული ავტომანქანა დალომბარდებული იყო, რასაც მოწმე დასთანხმდა და ბრალდებულს დაჰპირდა, რომ ლომბარდის თანხას თვითონ გადაიხდიდა, რადგან ა. მ-ს მეტწილად გადახდილი ჰქონდა ავტომანქანის ღირებულება. შპს „...“ არავინ დაჰკავშირებია და ვალდებულება წერილობით მის სახელზე არ გადაფორმებულა. ავტომანქანას მოწმე სამი თვის განმავლობაში ფლობდა, თუმცა, რადგან ვერ შეძლო თანხის გადახდა, ... დაუტოვა ვინმე „ბ-ს“ (მოწმემ ვერ შეძლო „ბ-ს“ იდენტიფიცირება), რომელსაც უნდა გაეგრძელებინა ლომბარდში თანხის გადახდა. აღნიშნულის შესახებ აცნობა ა. მ-ს, რომელიც ბ.ს გაესაუბრა. მოგვიანებით მოწმეს დაუკავშირდა ა.მ., რადგან მას ლომბარდიდან ანუხებდნენ. იგი სთხოვდა თანხის გადახდას და ეუბნებოდა, რომ თუ თანხას ვერ გადაიხდიდა, ავტომანქანა დაებრუნებინა, რადგან ლომბარდში ჯარიმებს ემატებოდა თანხები. თვითონ ეუბნებოდა, რომ თანხას გადაუხდიდა. ავტომანქანის დაბრუნებას არ განიხილავდა, რადგან სამსახურის დანყებას ელოდებოდა, შემოსავალი ექნებოდა და გადახდას შეძლებდა. მოწმის განმარტებით, არც თანხა გადაუხდია და არც ავტომანქანა დაუბრუნებია ა. მ-სათვის, დღეის მდგომარეობით, ავტომანქანის ადგილმდებარეობა მისთვის უცნობია.

5. გამომძიებელმა გ. ბ-მ დაადასტურა მის მიერ და მისი მონაწილეო-

ბით ჩატარებული საგამოძიებო და საპროცესო მოქმედებების სისწორე და შედეგად მიღებული ოქმების კანონთან შესაბამისობა.

6. 2023 წლის 6 თებერვლის ამოღების ოქმის თანახმად, თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2023 წლის 27 იანვრის განჩინების საფუძველზე, შპს „...“ ოფისიდან (მდებარე: ქ....) ამოღებულ იქნა 2019 წლის 22 აპრილს შპს „...“ და ა. მ-ს (პ/ნ) შორის დადებული ლიზინგის ხელშეკრულება №.... და შპს „...“ და შპს „ფ...“ შორის 2021 წლის 17 ივნისს დადებული ხელშეკრულების ნოტარიულად დამოწმებული ასლი სალიზინგო პორტფელის გაყიდვის შესახებ.

7. 2023 წლის 13 თებერვლის ამოღების ოქმის თანახმად, თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2023 წლის 8 თებერვლის განჩინების საფუძველზე, შპს „...“ ოფისიდან (მდებარე: ...) ამოღებულ იქნა ა. მ-ს ლიზინგის ხელშეკრულების თანდართული თანხმობის დედანი, წლის განცხადება/თანხმობის დედანი, ... წლის განცხადების დედანი, ავტოსატრანსპორტო საშუალების სარეგისტრაციო მოწმობის ასლი და შპს „...“ ... წლის გაფრთხილების წერილი (შეტყობინება).

8. 2019 წლის 22 აპრილის ლიზინგის ხელშეკრულების თანახმად, შპს „...“ (ლიზინგის გამცემი) და ა. მ-ს (ლიზინგის მიმღები) შორის გაფორმდა ხელშეკრულება, რომლის მიხედვით, ლიზინგის გამცემი იღებს ვალდებულებას ლიზინგის მიმღებს გადასცეს ლიზინგის საგანი: ავტომანქანა „MERCEDES BENZ C 240“, VIN კოდი ..., გამოშვების წელი – 2001, მოცულობა – 2598, ფერი – რუხი 1/8. ლიზინგის ხელშეკრულების თანდართული თანხმობის მიხედვით, ა. მ. ადასტურებს ავტომანქანის მართვის უფლებას და აცხადებს, რომ უნებართვოდ არ მოახდენს ავტომანქანის მესამე პირზე გადაცემას.

9. ა. მ-მ პირველი ინსტანციის სასამართლო სხდომაზე, საბოლოო სიტყვის თქმის ეტაპზე, განმარტა, რომ ავტომანქანა მფლობელობაში გადაეცა შპს „...“ ავტოლიზინგის ხელშეკრულების საფუძველზე. იგი, გრაფიკის შესაბამისად, იხდიდა ყოველთვიურ გადასახადს, თუმცა ქვეყანაში შექმნილი პანდემიიდან გამომდინარე, ვეღარ ახერხებდა თანხის გადახდას და სურდა ავტომანქანის გადაბარება სხვა პირზე, რის თაობაზეც დაუკავშირდა შპს „...“ ოპერატორს, მან კი განუცხადა, რომ მუშაობდნენ დისტანციურად და, კოვიდპანდემიიდან გამომდინარე, ვალდებულებას ვერ გადააბარებდნენ, ვიდრე არ დასრულდებოდა პანდემია. ოპერატორთან გასაუბრების შემდეგ, ა/მანქანა გადასცა შ. - ს, რომელსაც გრაფიკის შესაბამისად უნდა გაეგრძელებინა თანხის გადახდა, თუმცა აღმოჩნდა, რომ მან არცერთი თვის გადასახადი არ გადაიხადა. როდესაც მისთვის ცნობილი გახდა აღნიშნულის შესახებ, დაუკავშირდა შ. ნ-ს და სთხოვდა ავტომანქანის დაბრუნებას, თუმცა მას არც თანხა გადაუხდია და არც ავტომანქანა დაუბრუნებია.

10. საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაული – თვითნებობა გულისხმობს ნამდვილად თავისი ან თავისად დაგულებული უფლების დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ განხორციელებას, რამაც გამოიწვია მნიშვნელოვანი ზიანი. თვითნებობისაგან სისხლისსამართლებრივი დაცვის უშუალო ობიექტია მოქალაქეთა მიერ სადავო უფლებების განხორციელების წესი. მოქალაქე, რომელიც მოქმედებს დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ, შეიძლება ახორციელებდეს თავის ნამდვილ ან თავისად დაგულებულ უფლებას. თავისად დაგულებულ უფლებად ითვლება უფლება, როცა პირი შეცდომით ფიქრობს, რომ მას ესა თუ ის უფლება აქვს, თუმცა სინამდვილეში მას ასეთი რამ არ აქვს ან/და ეს უფლება მას შეიძლება მიენიჭოს, მაგრამ მხოლოდ დადგენილი წესით. დადგენილი წესის დარღვევად ითვლება მოქმედება, რომელიც არღვევს უფლების შეძენის ან განხორციელების კანონმდებლობით დადგენილ წესს, როცა პირი მოვალე იყო, ემოქმედა სამართლებრივი აქტის ან ხელშეკრულების საფუძველზე. თუ პირმა იცის, რომ უფლება, რომელსაც ის ახორციელებს, მას არ ეკუთვნის, თვითნებობის შემადგენლობა გამოირიცხება (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2021 წლის 18 ივნისის განჩინება საქმეზე №173აპ-21). ქმედების ობიექტური შემადგენლობის სავალდებულო ნიშანს წარმოადგენს მნიშვნელოვანი ზიანი.

11. საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლით დანაშაულადაა მიჩნეული სხვისი ნივთის ან ქონებრივი უფლების მართლსაწინააღმდეგო მითვისება, თუ ეს ნივთი ან ქონებრივი უფლება მიმთვისებლის ან გამგებანგველის მართლზომიერ მფლობელობაში ან გამგებლობაში იმყოფებოდა. მითვისებისათვის დამახასიათებელია ის, რომ დანაშაულის სუბიექტს ქონება აქვს მართლზომიერ მფლობელობაში ან გამგებლობაში და მისი ქმედება მიმართულია მართლზომიერ მფლობელობაში ან გამგებლობაში არსებული ქონების მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრებისკენ. პირი (დანაშაულის სუბიექტი) ქონების მართლზომიერ მფლობელობას ან გამგებლობას უნდა ახორციელებდეს სამსახურებრივი მოვალეობის, სახელშეკრულებო ურთიერთობის ან სპეციალური დავალების საფუძველზე. ამდენად, თუ ნივთი არ იმყოფება მიმთვისებლის მართლზომიერ მფლობელობაში ან გამგებლობაში, ქმედება მითვისებად ვერ დაკვალიფიცირდება. მითვისება გულისხმობს აქტიურ მოქმედებას, რომელიც გამოიხატება სასაქონლო-მატერიალურ ფასეულობათა ამოღებაში მისი კანონიერი მესაკუთრისაგან და მის დაუფლებაში საკუთარი თავის სასარგებლოდ. დანაშაულის სუბიექტური მხარე გულისხმობს პირდაპირ განზრახვას – პირს შეგნებული უნდა ჰქონდეს, რომ ითვისებს სხვის ქონებას, რომელიც მას აქვს მინდობილი, ამასთან, უნდა ითვალისწინებდეს, რომ ამ მოქმედებით ზიანს აყენებს

ქონების მესაკუთრეს და მას უნდა სურდეს მესაკუთრისათვის აღნიშნული ზიანის მიყენება. ქმედების მითვისებად დაკვალიფიცირებისათვის აუცილებელია, რომ სუბიექტს ასევე ჰქონდეს სხვისი ნივთის ან ქონებრივი უფლების მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზანი.

12. საქმის მასალებით დადგენილია, რომ შპს „...“ (ლიზინგის გამცემი) და ა. მ-ს (ლიზინგის მიმღები) შორის, 2019 წლის 22 აპრილს გაფორმდა ლიზინგის №... ხელშეკრულება, რომლის მიხედვით, ა. მ-მ სესხად მიიღო 5280 ლარი, ხოლო ვალდებულების უზრუნველსაყოფად, შპს „...“ სახელზე დარეგისტრირდა ავტომანქანა „MERCEDES BENZ C 240“, სახელმწიფო ნომრით – აღნიშნული ა/მანქანა ა. მ-ს გადაეცა სარგებლობის უფლებით, მაგრამ – სალიზინგო კომპანიისგან ნებართვის გარეშე, მას არ გააჩნდა ა/მანქანის გასხვისების, დაგირავების ან სხვაგვარად დატვირთვის უფლება.

13. დაზარალებული კომპანიის შპს „...“ წარმომადგენლის, მოწმე მ. თ-ს ჩვენებით დგინდება ისიც, რომ 2018 წლიდან ლიზინგის მიმღებ პირებს აღარ ჰქონდათ ლიზინგის საგნის სხვა პირებისათვის გადაბარების უფლება, ხოლო იმ შემთხვევაში, თუ ა. მ-სა და შპს „...“ შორის შედგებოდა ახალი შეთანხმება, ის აუცილებლობით წერილობითი სახით გაფორმდებოდა. მსგავსი შეთანხმება მხარეთა შორის არ შემდგარა.

14. ამდენად, შპს „...“ და ა. მ-ს შორის აღნიშნული შინაარსის, ახალი წერილობითი შეთანხმების არსებობის ფაქტი არ დასტურდება და ამას არ უარყოფს თვითონ მსჯავრდებულიც.

15. წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ასევე არ დასტურდება ა. მ-ს განმარტება, რომ მას შემდეგ, რაც იგი გადახდისუუნარო გახდა, ტელეფონით დაუკავშირდა შპს „...“ ოპერატორს ლიზინგის გადაბარების სურვილით, მაგრამ ოპერატორმა განუცხადა, რომ კოვიდპანდემიიდან გამომდინარე, მუშაობდნენ დისტანციურად და ვალდებულებას პანდემიის დასრულებამდე ვერ გადააბარებდნენ.

16. მოწმე შ. ნ-ს ჩვენებით დგინდება, რომ ა. მ-სგან 2000 ლარად შეიძინა ა/მანქანა, რაც მისთვის უნდა გადაეხადა 2-3 თვის განმავლობაში. ა/მანქანა მოწმეს გადაეცა. რამდენიმე დღის შემდეგ, შ. ნ-სათვის ა. მ-სგან ცნობილი გახდა, რომ ავტომანქანა დალომბარდებული იყო. მოწმე ა. მ-ს დაჰპირდა, რომ ლომბარდის თანხას თვითონ გადაიხდიდა, რადგან მსჯავრდებულს მეტწილად გადახდილი ჰქონდა მისი ღირებულება. შ. ნ-ს შპს „...“ არავინ დაჰკავშირებია და მის სახელზე ვალდებულება წერილობით არ გადაფორმებულა. მოწმე ა/მანქანას სამი თვე ფლობდა, მაგრამ, რადგან ვერ შეძლო თანხის გადახდა, ა. მ-ს თანხმობით, ა/მანქანა დაუტოვა ვინმე „ბ...-ს“, რომელსაც უნდა გაეგრძელებინა ლომბარდში თანხის გადახდა. მოწმისათვის უცნობია, თუ

შემდგომში რა ბედი ეწია ა/მანქანას.

17. საქმის მასალებით აგრეთვე დადგენილია, რომ ა/მანქანის შესახებ ინფორმაცია არ იძებნება და ამის შესახებ ინფორმაცია არ გააჩნია თვითონ მსჯავრდებულსაც.

18. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს: საქმეზე გამოკვლეული მტკიცებულებებით, ცალსახად დგინდება, რომ ა. მ-ს შპს „...“ განუმარტა და მისთვის ნათლად იყო ცნობილი, რომ ავტოსალიზინგო კომპანიის ნებართვის გარეშე, მას არ გააჩნდა ავტომანქანის მესამე პირზე გადაცემის უფლება, რასაც არ უარყოფს თვითონ მსჯავრდებულიც. სააპელაციო სასამართლოს განმარტება – რომ ვინაიდან სატელეფონო კომუნიკაციის შედეგად, სალიზინგო ქონების მესაკუთრე კომპანიისგან ა. მ-მ ვერ მოიპოვა ლიზინგის მესამე პირისათვის გადაბარების თანხმობა, ამის გამო, ქვეყანაში არსებული პანდემიის მდგომარეობისაგან შექმნილი სირთულეებიდან გამომდინარე, აღნიშნული ქმედების განხორციელების უფლება თავისად დაიგულა და იმოქმედა თვითნებურად – არ დასტურდება საქმეში წარმოდგენილი მასალებით, კერძოდ, შპს „...“ სატელეფონო კომუნიკაციის ფაქტის დამადასტურებელი რაიმე მტკიცებულება, გარდა ა. მ-ს განმარტებისა, საქმის მასალებში არ მოიპოვება. ასეც რომ იყოს და რომც გავიზიაროთ მსჯავრდებულის განმარტება, ლიზინგის გადაბარების სურვილით შპს „...“ ოპერატორთან სატელეფონო კომუნიკაციის შესახებ, რა დროსაც ოპერატორმა კოვიდპანდემიიდან გამომდინარე, მითითებულზე უარი განუცხადა, ეს ფაქტიც ცალსახად მეტყველებს იმაზე, რომ მსჯავრდებულმა კომპანიისგან ვერ მოიპოვა ნივთის მესამე პირზე გადაცემის უფლება. ამასთან, მხარეთა შორის ახალი წერილობითი შეთანხმების გაფორმების ფაქტი, რაც მსჯავრდებულს ლიზინგის საგნის მესამე პირისათვის გადაცემის უფლებას მიანიჭებდა, როგორც უკვე აღინიშნა, – ასევე არ დასტურდება.

19. ამდენად, მიუხედავად იმისა, რომ ა. მ-სათვის იმთავითვე ცნობილი იყო, რომ მას არ გააჩნდა კომპანიისგან ნებართვის გარეშე, ა/მანქანის მესამე პირისათვის გადაცემის უფლება, მან არა შეცდომით, არამედ – შეცნობილად განახორციელა უფლება, რომელიც მას არ ეკუთვნოდა, სახელდობრ, ა/მანქანა მართლსაწინააღმდეგოდ მიითვისა და, საკუთარი შეხედულებისამებრ, გაასხვისა მესამე პირზე, რამაც 4277,65 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია.

20. რაც შეეხება სააპელაციო პალატის განმარტებას, რომ განსახილველ შემთხვევაში საქმე გვაქვს ა. მ-ს მიერ არა უბრალოდ მის მართლობიერ მფლობელობაში არსებული ქონების თავისი შეხედულებისამებრ განკარგვასთან, არამედ მსჯავრდებულმა ლიზინგის საგანთან ერთად, ლიზინგის ხელშეკრულებით დაკისრებული ვალდებულებით

17 სექტემბრის კანონით გათვალისწინებული შეღავათები საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულზე არ ვრცელდება.

24. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნინო მიქავას საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 14 ივნისის განაჩენი შეიცვალოს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნინო მიქავას საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 14 ივნისის განაჩენი შეიცვალოს:

3. ა. მ-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის პირველი ნაწილით შერაცხილი ბრალდება, გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტზე.

4. ა. მ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 3000 (სამი ათასი) ლარი, სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ.

5. ა. მ-ს საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის საფუძველზე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს სამენარმო საზოგადოებაში მატერიალურად პასუხისმგებელ პირად საქმიანობის უფლების ჩამორთმევა 1 (ერთი) წლის ვადით.

6. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ ა. მ-ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო, გაუქმებულია.

7. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

5. ნარკოტიკული დანაშაული

ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენა, შენახვა, გასაღება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№808აპ-24

22 ოქტომბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
შ. თადუმაძე (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
მამუკა ვასაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ა. ც-ის ინტე-
რესების დამცველი ადვოკატის – ე. მ-ის საკასაციო საჩივარი თბილი-
სის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
2024 წლის 31 მაისის განაჩენზე.

აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

1. სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი:

1.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2024 წლის 31 მაისის განაჩენით დაცვის მხარის საა-
პელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასა-
მართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2024 წლის 30 იან-
ვრის განაჩენი დარჩა უცვლელად, კერძოდ:

1.2. ა. ც-ი ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამარ-
თლის კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსკ-ი) 260-ე მუხლის
პირველი ნაწილითა (ორი ეპიზოდი) და საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხ-
ლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის
და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა:

– საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის
8 აპრილის ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

– საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის
17 მაისის ეპიზოდი) – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

– საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით – თავისუფლე-
ბის აღკვეთა 10 წლითა და 6 თვით.

1.3. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე,
უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და
საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ა. ც-ს სასჯელის სახედ და

ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 10 წლითა და 6 თვით. სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალა ფაქტობრივი დაკავების დღიდან – 2023 წლის 17 მაისიდან.

1.4. ა. ც-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის მე-4 პუნქტის საფუძველზე, 5 წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება, 15 წლით – საადვოკატო საქმიანობის უფლება, პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება, საჯარო სამსახურში საქმიანობის უფლება, პასიური საარჩევნო უფლება, იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლება, ხოლო 20 წლით – საექიმო და ფარმაცევტული საქმიანობის, აგრეთვე აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება.

1.5. სააპელაციო სასამართლომ საქმეში არსებული მტკიცებულებების გაანალიზების შედეგად დადასტურებულად მიიჩნია, რომ:

– ა. ც-მა გამოძიებით დაუდგენელ ვითარებაში, გასაღების მიზნით, უკანონოდ შეიძინა და შეინახა ნარკოტიკული საშუალება – ალფა-პვპ-ს (α -PVP) შემცველი მოყვითალო-მოთეთრო, ფხვნილისებრი ნივთიერება, წონით – 0,1135 გრამი, რომელიც შეიცავს ნარკოტიკულ საშუალება ალფა-პვპ-ს (α -PVP) – 0,0288 გრამს, რაც 2023 წლის 8 აპრილს, ქ-ში, ვ-ში, რ-ის ქუჩის მიმდებარე ტერიტორიაზე 150 ლარის სანაცვლოდ ორ ეტაპად გადასცა ლ. ნ-ეს, რომლისგანაც გადაუდებელი აუცილებლობით, ამოიღეს ხსენებული ნარკოტიკული საშუალების შემცველი ნივთიერება.

– ა. ც-მა გამოძიებით დაუდგენელ ვითარებაში უკანონოდ შეიძინა და შეინახა ნარკოტიკული საშუალება ალფა-პვპ-ს (α -PVP) შემცველი მოთეთრო-მოყვითალო, ფხვნილისებრი ნივთიერება, წონით – 0,2701 გრამი, რომელიც შეიცავს ნარკოტიკულ საშუალება ალფა-პვპ-ს (α -PVP) – 0,0744 გრამს, რაც 2023 წლის 17 მაისს, ქ-ში, ა-ის ქუჩის №...-ის მიმდებარე ტერიტორიაზე ამოიღეს მისი პირადი ჩხრეკის შედეგად.

2. საკასაციო საჩივარი

2.1. მსჯავრდებულ ა. ც-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა – ე. მ-მა საკასაციო საჩივრით მომართა საქართველოს უზენაეს სასამართლოს და მოითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, ა. ც-ის უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში და მისი დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 25, 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის, ასევე – სასჯელის დანიშვნისას საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლით დადგენილი შემამსუბუქებელი გარემოებების გათვალისწინება.

3. კასატორის არგუმენტები:

3.1. დაცვის მხარის განმარტებით, გასაჩივრებული განაჩენი უკანო-

ნოა, რადგან საქმეში არსებული მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით არ დასტურდება ა. ც-ის მიერ ნარკოტიკული საშუალების გასაღება.

3.2. ადვოკატის შეფასებით, მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი ქმედება წარმოადგენს ნარკოტიკული საშუალების შეძენაში დახმარებას, რასაც ასაბუთებს იმ არგუმენტებით, რომ ა. ც-ი და ლ. ნ-ე თითქოსდა, დიდი ხნის ნაცნობები, ახლო მეგობრები იყვნენ, ერთად მოიხმარდნენ ნარკოტიკს და ცდილობდნენ, ერთად შეეძინათ იგი, მსჯავრდებულმა შეძენილი ნარკოტიკული საშუალება გაუნაწილა ლ. ნ-ეს; მსჯავრდებულს არ გააჩნდა გასაღების მიზანი და განზრახვა, რადგან ნარკოტიკის გადაცემის სანაცვლოდ, არ მიუღია ფინანსური სარგებელი, მან მხოლოდ სხვისგან შეძენილი ნარკოტიკის თვითღირებულება აიღო; ა. ც-ის პირადი ჩხრეკისას ამოიღეს მხოლოდ ერთი მოხმარებისათვის საჭირო ოდენობის ნარკოტიკი და ეს უკანასკნელი მისი სახლის ჩხრეკისასაც ვერ აღმოაჩინეს, რაც მიანიშნებს, რომ იგი ნარკოტიკებს არ ასაღებდა.

3.3. გარდა ამისა, დაცვის მხარე მიუთითებს, რომ ფარული საგამოძიებო მოქმედების ამსახველ ვიდეოჩანაწერზე დაფიქსირებული არ არის ლ. ნ-ის მიერ ა. ც-ისაგან მიღებული ნარკოტიკის გამომძიებლისათვის გადაცემის ფაქტი, რაც არ გამოირიცხავს გამომძიებლისათვის სხვა ნივთიერების გადაცემის ეჭვს. დაცვის მხარე საკუთარი პოზიციის გასამყარებლად ასევე იშველიებს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას (საქმე №447აპ-23).

4. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები:

4.1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა სისხლის სამართლის საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის მოთხოვნის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ დაცვის მხარის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაემაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

4.2. საკასაციო სასამართლო, აღნიშნავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის (შემდგომში – საქართველოს სსკ-ი) 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში. მოცემულ შემთხვევაში, დაცვის მხარე სადავოდ არ ხდის გასაჩივრებულ განაჩენს ა. ც-ის საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში, არამედ ითხოვს მსჯავრდებულის უდანაშაულოდ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში და ამ ეპიზოდში მისთვის მსჯავრად შერაცხილი ქმედების საქართველოს სსკ-ის 25, 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით დაკვალიფიცირებას. ამდენად, საკასაციო სასამართლოს შეფასების საგანს წარმოადგენს ა. ც-ის მიერ ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაციის

სისწორე საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით.

4.3. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს დაცვის მხარის პოზიციას, სრულად ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას ა. ც-ის საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის დამნაშავედ ცნობის შესახებ და აღნიშნავს, რომ საქმეში წარმოდგენილი, ერთმანეთთან შეთანხმებული, აშკარა და დამაჯერებელი მტკიცებულებებით, გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით, უტყუარად დასტურდება ა. ც-ის მიერ მისთვის მსჯავრად შერაცხილი ქმედების ჩადენა, კერძოდ:

4.4. მოწმეების – ლ. ნ-ისა და გ. ბ-ის ჩვენებებით დასტურდება, რომ 2023 წლის აპრილში ა. ც-მა ლ... ნ-ეს შესთავაზა ნარკოტიკული საშუალების 150 ლარად შეძენა. ლ. ნ-ემ ითანამშრომლა რა საგამოძიებო ორგანოსთან, სამართალდამცავებს მიაწოდა ინფორმაცია ა. ც-ის მიერ ნარკოტიკული საშუალების გასაღებასთან დაკავშირებით, რის შემდეგაც, დაიგეგმა საკონტროლო შესყიდვა 2023 წლის 8 აპრილს. ზემოაღნიშნულ მოწმეთა ჩვენებებით, ფულადი თანხის მიღება-ჩაბარების, ასევე, ლ. ნ-ისაგან ნარკოტიკული საშუალების ამოღების ოქმებით, ფარული საგამოძიებო მოქმედების (ფარული ვიდეოჩანერა და აუდიოჩანერა) შედეგად მოპოვებული მასალით დგინდება, რომ 2023 წლის 8 აპრილს, ლ. ნ-ემ საკონტროლო შესყიდვის ფარგლებში გადაცემული ფულადი თანხის გადახდის სანაცვლოდ, ა. ც-ისაგან ორ ეტაპად შეიძინა თეთრი ფერის ნივთიერება ორ პაკეტად, რაც შემდგომ, ფარული საგამოძიებო მოქმედების დასრულებისთანავე, გამოძიებელმა ამოიღო ლ. ნ-ისაგან და დაილუქა სათანადო წესით.

4.5. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის ექსპერტიზის სამმართველოს ქიმიური ექსპერტიზის №...- და №...- დასკვნების (უდავო მტკიცებულებები) თანახმად, ამოღებული ნივთიერებები წონით – 0,1067 და 0,0068 გრამი, საერთო წონით – 0,1135 გრამი, შეიცავს ნარკოტიკულ საშუალებას ალფა-პვპ-ს (α -PVP), როდენობით 0,0268 გრამსა და 0,0020 გრამს, საერთო როდენობით – 0,0288 გრამს.

4.6. დაცვის მხარის მიერ სადავოდ გამხდარ კვალიფიკაციაზე მსჯელობისას, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ერთი პირის მიერ ნარკოტიკული საშუალების შეძენა, შენახვისა და ამავ ეტაპის მქონე პირისათვის გადაცემის ფაქტის სამართლებრივი შეფასებისას გადამწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება ყოველი საქმის კონტექსტს, მისთვის დამახასიათებელ ინდივიდუალურ ფაქტობრივ გარემოებებს. სწორედ ამ გარემოებების დეტალური შესწავლა და ანალიზი განაპირობებს ქმედების სწორ კვალიფიკაციას – იქნება ეს, განსახილველ შემთხვევაში, საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი, მე-4 ნაწილები (ნარკოტიკული საშუალე-

ბის შეძენა, შენახვა, გასაღება), თუ – საქართველოს სსკ-ის 25, 260-ე მუხლის პირველი ნაწილი (ნარკოტიკული საშუალების შეძენაში დახმარება). შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო არ არის მონოდებული, დაადგინოს ერთიანი, უნივერსალური სტანდარტი ნარკოტიკული საშუალების გადაცემის განურჩევლად ყველა შესაძლო შემთხვევისათვის და ამის მცდელობა უზენაესი სასამართლოს არც აქამდე არსებულ პრაქტიკას ჰქონია. შესაბამისად, ერთ კონკრეტულ საქმეში პირის ქმედების ნარკოტიკული საშუალების შეძენაში დახმარებით კვალიფიკაცია გარდაუვლად არ განაპირობებს იმავე კვალიფიკაციას სხვა საქმეში, თუ არ არსებობს ფაქტობრივ გარემოებათა აბსოლუტური სიზუსტით თანხვედრა. საგულისხმოა, რომ დაცვის მხარის მიერ საკასაციო საჩივარში მოხმობილი უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკა (საქმე №447აპ-23) მიემართება განსახილველი საქმისაგან მნიშვნელოვნად განსხვავებულ შემთხვევას, რომლის ინდივიდუალურმა ფაქტობრივმა გარემოებებმა მიიყვანა საკასაციო სასამართლო პირის ქმედების საქართველოს სსკ-ის 25, 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით დაკვალიფიცილებამდე. ხსენებული საქმის განსხვავებულ ფაქტობრივ გარემოებებზე თავად საკასაციო საჩივარშიც კი არის გამახვილებული ყურადღება.

4.7. განსახილველ შემთხვევაში, სადავოდ გამხდარი კვალიფიკაციის სისწორის შეფასებისას, საკასაციო სასამართლო ყურადღებას მიაქცევს ფარული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად მოპოვებულ მასალას, რომელიც ასახავს ა. ც-ისა და ლ. ნ-ის შეხვედრას, ასევე – მათი საუბრის შინაარსს. კერძოდ, ფარული აუდიო-ვიდეო ჩანაწერით დგინდება, რომ 2023 წლის 8 აპრილს, ლ. ნ-ე ქუჩაში ხვდება ა. ც-ს. იგი ჯიბიდან იღებს მისთვის გადაცემულ კუპიურებს, ერთ 20-ლარიან კუპიურას თავად იტოვებს, ხოლო დანარჩენს აძლევს ა. ც-ს. სანაცვლოდ, ა. ც-ი ჯიბიდან იღებს პატარა, თეთრ ქაღალდში შეფუთულ ნივთს და აწვდის ლ. ნ-ეს. იმავედროულად, თანხმდებიან იმავე დღეს კვლავ შეხვედრაზე. ფარულ ვიდეოჩანაწერზე ასევე ასახულია მათი განმეორებით შეხვედრა, სადაც ჩანს, თუ როგორ იღებს წინიდან ა. ც-ი პატარა, ერთჯერად ცელოფანში შეფუთულ თეთრი ფერის ნივთს და აწვდის ლ. ნ-ეს, რომელიც ამომებს ნივთს და ბრუნდება ავტომანქანაში. საგულისხმოა, რომ ლ. ნ-ის ჩვენებით, ნარკოტიკული საშუალების მისთვის გადაცემის ინიციატორი სწორედ ა. ც-...ი იყო და თავდაპირველად, სწორედ მსჯავრდებულმა შესთავაზა ნარკოტიკის შეძენა თანხის სანაცვლოდ. მოწმის ჩვენება დადასტურებულია ფარული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად მოპოვებული მასალითაც, რომელიც ასახავს ნარკოტიკის გადაცემის პროცესში ა. ც-ისა და ლ. ნ-ის ვერბალურ კომუნიკაციას, საიდანაც აშკარად იკვეთება, თანხის სანაცვლოდ ნარკოტიკის გადაცემის თაობაზე მსჯავრდებულის წინასწარი შეთანხმება ლ. ნ-ესთან.

4.8. საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის ექსპერტიზის სამმართველოს ფონოსკოპიური ექსპერტიზის №... დასკვნის, ასევე, ჰაბიტოსკოპიური და ფოტო-ვიდეო ტექნიკური ექსპერტიზის №... დასკვნის (უდავო მტკიცებულებები) თანახმად, ექსპერტიზაზე გამოსაკვლევად წარდგენილ ჩანაწერებსა და ვიდეოგრამებს რედაქტირების ან მონტაჟის ნიშნები არ აღენიშნება. სადავო ფონოგრამებში მოსაუბრე დიქტორი მამაკაცის ხმა და ეტალონურ ფონოგრამაში (ხმის ნიმუში) მოსაუბრე ა. ც-ის ხმა ერთმანეთის იდენტურია. ამასთან, ექსპერტიზაზე წარდგენილ დისკზე არსებული ვიდეოგრამებიდან ამოღებულ ფოტოგამოსახულებებზე და ჰაბიტოსკოპიურ მონაცემთა ერთიან ბაზაში რიცხულ ა. ც-ის ფოტოგამოსახულებაზე დაფიქსირებულია ერთი და იმავე პიროვნების იერსახის გამოსახულება.

4.9. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მოწმე ლ. ნ-ემ დეტალური და ამომწურავი ინფორმაცია მიაწოდა სასამართლოს მსჯავრდებულის მიერ მისთვის ნარკოტიკული საშუალების მიყიდვის, სამართალდამცავ ორგანოებთან თანამშრომლობის, საკონტროლო შესყიდვის ორგანიზებისა და ნარკოტიკული საშუალებების შეძენის შესახებ. მოწმის ჩვენება გამყარებულია საქმეში არსებული სხვა უტყუარი მტკიცებულებებით, მათ შორის – გამომძიებლის ჩვენებით, ამოღების ოქმებით, ექსპერტიზის დასკვნებითა და ფარული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად მოპოვებული მასალით, რომელიც ნათლად ასახავს ლ. ნ-ისა და ა. ც-ის შეხვედრას, საუბარსა და ნარკოტიკული საშუალების გადაცემის ფაქტს. შესაბამისად, სისხლის სამართლის საქმეში არსებული მტკიცებულებებით გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება ა. ც-ის მიერ ნარკოტიკული საშუალების გასაღება, ხოლო საპირისპიროს მტკიცება არ გამომდინარეობს ამავე საქმის მასალებიდან.

4.10. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს დაცვის მხარის მიერ საკასაციო საჩივარში მოხმობილ არგუმენტებს და აღნიშნავს, რომ სასამართლო განიხილავს და სამართლებრივად აფასებს კონკრეტულ დროსა და ვითარებაში ჩადენილ კონკრეტულ ქმედებას, ამ შემთხვევაში – ნარკოტიკული საშუალების შეძენას, შენახვასა და სხვა პირისათვის გადაცემას, რომლის სამართლებრივ კვალიფიკაციაზე გავლენას ვერ იქონიებს კასატორის მიერ მითითებული ახლომეგობრული ურთიერთობა ან თუნდაც, წარსულში ნარკოტიკის ერთად მოხმარების ფაქტი (ასეთის დადასტურების შემთხვევაშიც კი), რადგან ახლო სოციალური ურთიერთობები ან წარსულში უკვე დასრულებული ქმედებები არ გამორიცხავს კონკრეტულ დროსა და ვითარებაში პირის მიერ ჩადენილი სრულიად ახალი, დამოუკიდებელი ქმედების ნარკოტიკული საშუალების გასაღებად კვალიფიკაციას, თუ იმავდროულად, არ დას-

ტურდება პირთა მიერ ნარკოტიკული საშუალების ერთად, ჯგუფურად შეძენა, შენახვა ან ერთი პირის მიერ მეორეს დახმარება ნარკოტიკული საშუალების შეძენაში, რაც, განსახილველ შემთხვევაში, არ არის დადასტურებული საქმეში არსებული მტკიცებულებებით და უფრო მეტიც, ამის შესახებ გონივრული ეჭვიც კი არ არსებობს. განსახილველი ქმედების კვალიფიკაციაზე ასევე ვერ იქონიებს გავლენას კასატორის მიერ მითითებული მსჯავრდებულის პირადი და მისი სახლის ჩხრეკის შედეგები, რომელიც ბრალდების სრულიად დამოუკიდებელ ეპიზოდად წარდგენის საფუძველია. ნარკოტიკული საშუალების გასაღება არსებობს იმისდა მიუხედავად, პირი სისტემატურად არის დაკავებული ამ დანაშაულებრივი საქმიანობით და ფლობს დიდი ოდენობით ნარკოტიკს თუ მხოლოდ ერთჯერადად ჩადის ამ ქმედებას.

4.11. რაც შეეხება კასატორის მსჯელობას ლ. ნ-ის მიერ მსჯავრდებულისათვის გადაცემული თანხის მიზნობრიობის შესახებ, თითქოსდა, ა. ც-ს ნარკოტიკის გადაცემის სანაცვლოდ ფინანსური სარგებელი არ მიუღია და მან მხოლოდ სხვისგან შეძენილი ნარკოტიკის თვითღირებულება აიღო, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ იმ პირობებში, როდესაც უტყუარად დადასტურებულია ა. ც-ის მიერ ლ. ნ-ისათვის ნარკოტიკული საშუალების გადაცემა, თუნდაც საერთოდ ვერ დადგინდეს მსჯავრდებულის მიერ თანხის აღების ფაქტი, ეს გარემოება ვერ დააბრკოლებს მისი ქმედების ნარკოტიკული საშუალების გასაღებით კვალიფიკაციას, რადგან აღნიშნული ქმედება წარმოადგენს დანაშაულს, იმის მიუხედავად, სასყიდლით განხორციელდა, თუ – უსასყიდლოდ.

4.12. რაც შეეხება დაცვის მხარის არგუმენტს იმის შესახებ, რომ თითქოს, ფარული საგამომიებო მოქმედების ამსახველ ვიდეოჩანაწერზე დაფიქსირებული არ არის ლ. ნ-ის მიერ ა. ც-ისაგან მიღებული ნარკოტიკის გამომიებლისათვის გადაცემის ფაქტი, რაც არ გამოირიცხავს გამომიებლისათვის სხვა ნივთიერების გადაცემის ეჭვს, საკასაციო სასამართლოსათვის გაუგებარია კასატორის აღნიშნული არგუმენტი, რადგან თავად დაცვის მხარე სადავოდ არ ხდის ა. ც-ის მიერ ლ. ნ-ისათვის ნარკოტიკული საშუალების გადაცემის ფაქტს. კერძოდ, მის მოთხოვნას წარმოადგენს ა. ც-ის არა სრულად გამართლება, არამედ – მხოლოდ და მხოლოდ, სამართლებრივი კვალიფიკაციის შეცვლა და ა. ც-ის მსჯავრდება საქართველოს სსკ-ის 25, 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით, ნაცვლად – საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილისა.

4.13. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სააპელაციო სასამართლომ საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებები და მტკიცებულებები სრულყოფილად, ობიექტურად და სამართლებრივად სწორად შეაფასა. გასაჩივრებული განაჩენი ეფუძნება კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყო-

ფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს მსჯავრდებულის მიერ მისთვის მსჯავრად შერაცხილი ქმედებების ჩადენას. ამასთან, სააპელაციო სასამართლომ მსჯავრდებულს განუსაზღვრა სასჯელის ისეთი სახე და ზომა, რომელიც შესაბამისი მუხლის სანქციის ფარგლებშია (მინიმუმთან მიახლოებული სასჯელი), არ ეწინააღმდეგება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას, შესაბამემა საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილით დადგენილ მოთხოვნებსა და ამავე კოდექსის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ სასჯელის მიზნებს. საგულისხმოა, რომ დაცვის მხარეც ვერ უთითებს სასჯელის უსამართლობის დამადასტურებელ კონკრეტულ გარემოებებზე.

4.14. იმავდროულად, საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონს, რომლის პირველი მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისგან თავისუფლდება პირი, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული გათვალისწინებული, მათ შორის, 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით (გარდა ნარკოტიკული საშუალების, მისი ანალოგის ან პრეკურსორის უკანონო წარმოებისა). ასევე, ითვალისწინებს ამავე კანონის მე-10 მუხლის პირველ პუნქტს, რომლის თანახმად, კანონის, მათ შორის, პირველი მუხლის მოქმედება ვრცელდება იმ პირზე, რომელმაც დანაშაული ჩაიდინა 2024 წლის 1 ივლისამდე. იმის გათვალისწინებით, რომ ა. ც-მა საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულები (ნარკოტიკული საშუალების უკანონო შეძენა, შენახვა – 2023 წლის 8 აპრილისა და 17 მაისის ეპიზოდები) მითითებულ პერიოდამდე ჩაიდინა, მის მიმართ უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის პირველი პუნქტის მოქმედება და უნდა გათავისუფლდეს 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით (ორი ეპიზოდი) დანიშნული სასჯელებისგან. რაც შეეხება, საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით დანიშნულ სასჯელს, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-7 მუხლის თანახმად, ამ კანონით გათვალისწინებული ამნისტია არ ვრცელდება იმ დანაშაულზე, რომელიც გათვალისწინებულია, მათ შორის, საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით. შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი ა. ც-ისათვის საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით დანიშნული სასჯელის ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

4.15. საკასაციო სასამართლო ასევე ითვალისწინებს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მე-9 მუხლის მე-6 პუნქტის დანაწესს, რომლის თანახმად, პირს, რომელმაც ჩაიდინა

საქართველოს სსკ-ის XXXIII თავით გათვალისწინებული ნარკოტიკული დანაშაული და რომელზედაც ვრცელდება ამ კანონის პირველი მუხლის პირველი პუნქტის მოქმედება, სასჯელისგან გათავისუფლებასთან ერთად, სასამართლოს გადაწყვეტილებით აღუდგება „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე ჩამორთმეული უფლებები (გარდა იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლებისა). მიუხედავად იმისა, რომ ა. ც-ის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდების ნაწილში (ორი ეპიზოდი) უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის პირველი პუნქტის მოქმედება, ეს გარემოება გავლენას ვერ იქონიებს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის საფუძველზე ჩამორთმეული უფლებების აღდგენაზე, რადგან ა. ც-ი იმავდროულად მსჯავრდებულია საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის, რომელზეც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის მოქმედება არ ვრცელდება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, ამავე მუხლის მე-3 ნაწილით, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ა. ც-ის ინტერესების დამცველი ადვოკატის – ე. მ-ის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 31 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
3. ა. ც-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 8 აპრილის ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;
4. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ა. ც-ი გათავისუფლდეს საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 8 აპრილის ეპიზოდი) დანიშნული სასჯელისაგან;
5. ა. ც-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და

სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 10 წლითა და 6 თვით;

6. ა. ც-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 17 მაისის ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

7. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ა. ც-ი გათავისუფლდეს საქართველოს სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2023 წლის 17 მაისის ეპიზოდი) დანიშნული სასჯელისაგან;

8. ა. ც-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალოს ფაქტობრივი დაკავების მომენტიდან – 2023 წლის 17 მაისის 12:52 საათიდან. ა. ც-ის მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმებულია;

9. ა. ც-ს „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის მე-4 პუნქტის საფუძველზე, 5 წლით ჩამოერთვას სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება, 15 წლით – საადვოკატო საქმიანობის უფლება, პედაგოგიური და საგანმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება, საჯარო სამსახურში საქმიანობის უფლება, პასიური საარჩევნო უფლება, იარაღის დამზადების, შეძენის, შენახვისა და ტარების უფლება, ხოლო 20 წლით – საექიმო და ფარმაცევტული საქმიანობის, აგრეთვე აფთიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის უფლება. ზემოთაღნიშნული უფლებების ჩამორთმევის ვადა აეთვალოს განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდისთანავე;

10. ნივთიერი მტკიცებულებების საკითხი გადაწყდეს საქართველოს სსსკ-ის 81-ე მუხლის შესაბამისად:

ლ. ნ-ისგან ამოღებული ნარკოტიკული საშუალება – ალფა-პვპ; ა. ც-ის პირადი ჩხრეკისას ამოღებული ნარკოტიკული საშუალება – ალფა-პვპ და მისი შესაფუთი მასალა, ორი შპრიცი და ორი ამპულა; ა. ც-ის ნერწყვის ნიმუში – განადგურდეს;

ფარული საგამოძიებო მოქმედების შედეგად მოპოვებული ორიგინალი ვიდეოჩანაწერები 1 ლაზერულ დისკზე; ა. ც-ის ხმის ნიმუში 1 ლაზერულ დისკზე; ა. ც-ის პირადი ჩხრეკის ამსახველი ვიდეოჩანაწერი 1 ლაზერულ დისკზე; ა. ც-ის საცხოვრებელი ბინის ჩხრეკის ამსახველი ვიდეოჩანაწერი 1 ლაზერულ დისკზე – შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით;

ა. ც-ის პირადი ჩხრეკისას ამოღებული მისი პირადი ნივთები (მობილური ტელეფონი და სამუხტი კაბელი) – დაუბრუნდეს მესაკუთრეს ან მესაკუთრის ნდობით აღჭურვილ პირს;

11. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

6. სატრანსპორტო დანაშაული

ქმედების გადაკვალიფიცირება საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-6 ნაწილიდან იმავე მუხლის მე-4 ნაწილზე

განაჩენი
საქართველოს სახელით

№922აპ-24

28 ნოემბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. თევზაძე (თავმჯდომარე),
შ. თადუმაძე,
მ. გაბინაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა რუსთავის რაიონული პროკუ-
რატურის პროკურორ სალომე ქემაშვილის საკასაციო საჩივარი თბილი-
სის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
2024 წლის 28 ივნისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. წარდგენილი ბრალდების არსი:

1.1. გ. ჩ-ს, – დაბადებულს ... წლის ... მარტს, – ბრალად ედება ავ-
ტომობილის მოძრაობის უსაფრთხოების წესის დარღვევა იმის მიერ,
ვინც ამ სატრანსპორტო საშუალებას მართავს, რამაც ადამიანის სი-
ცოცხლის მოსპობა გამოიწვია, რაც გამოიხატა შემდეგში:

1.2. 2020 წლის 20 ოქტომბერს, დაახლოებით 16:00 საათზე, გ-ს რა-
იონის სოფელ ბ-ში, ცენტრალურ საავტომობილო გზაზე, გ. ჩ. მართავ-
და „მერსედესის“ მარკის ავტომობილს, სახ. №... , მოძრაობის დროს ვერ
უზრუნველყო ავტომობილის უსაფრთხო მართვა, დაარღვია „საგზაო
მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 33-ე მუხლის პირველი
პუნქტის მოთხოვნა, გასწრების დროს, თავის სამოძრაო ზოლში ჩად-
გომისას მოუცურდა ავტომობილი და შეეჯახა ბორდიურსა და იქვე
ქვეითად მყოფ ს. ტ-ს, რომელიც მძიმე, სიცოცხლისათვის სახიფათო
დაზიანებებით გადაყვანილ იქნა საავადმყოფოში, სადაც გარდაიცვა-
ლა 2020 წლის 23 დეკემბერს.

**2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 31 ოქტომბრის განაჩენით:**

2.1. გ. ჩ-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება საქართველოს სსკ-ის 276-
ე მუხლის მე-6 ნაწილიდან გადაკვალიფიცირდა სსკ-ის 276-ე მუხლის

მე-4 ნაწილზე.

2.2. გ. რ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-4 ნაწილით და მიესაჯა 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე მუხლის თანახმად ჩათვალა პირობითად და სსკ-ის 64-ე მუხლის საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდა 4 წელი და 6 თვე. მასვე, 2 წლით ჩამოერთვა საქმიანობის (ა/მანქანის მართვის) უფლება.

2.3. გაუქმდა გ. რ.-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო და განაჩენის აღსრულებიდან 1 თვის ვადაში გირაოს თანხა სრულად უნდა დაუბრუნდეს მის შემტან პირს სასამართლოს გადაწყვეტილების საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში შემავალი საჯარო სამართლის იურიდიული პირი – აღსრულების ეროვნულ ბიუროში წარდგენის გზით.

3. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ გ. რ.-მ ჩაიდინა ავტომობილის მოძრაობის უსაფრთხოების წესის დარღვევა იმის მიერ, ვინც ამ სატრანსპორტო საშუალებას მართავს, რამაც ჯანმრთელობის მძიმე დაზიანება გამოიწვია.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 28 ივნისის განაჩენით:

4.1. ბრალდებისა და დაცვის მხარეების სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 31 ოქტომბრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. კასატორმა – რუსთავის რაიონული პროკურორატურის პროკურორმა სალომე ქემაშვილმა საკასაციო საჩივრით მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 28 ივნისის განაჩენის გაუქმება, გ. რ.-ს დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-6 ნაწილით და მკაცრი სასჯელის შეფარდება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ რუსთავის რაიონული პროკურორატურის პროკურორ სალომე ქემაშვილის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ კანონის მოთხოვნათა დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოიკვლია მსჯავრდებულის ქმედების სამართლებრივი შეფასებისათვის რელევანტური ყველა ფაქტობრივი ასპექტი; ფაქტებისა და გარე-

მოებების შესწავლისას არ გამოვლენილა ისეთი სამართლებრივი პრობლემა, რაც განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საკაცაციო სასამართლოს დამკვიდრებული პრაქტიკისაგან ან თუნდაც, სავარაუდოს გახდიდა არსებული პრაქტიკის გადახედვის საჭიროებას.

3. საკაცაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით უტყუარად ვერ დადასტურდა გ. ჩ-ს მიერ საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-6 ნაწილით ბრალად შერაცხული დანაშაულის ჩადენა, კერძოდ, კი ის მნიშვნელოვანი გარემოება, რომ გ. ჩ-ს მიერ „საგზაო მოძრაობის უსაფრთხოების შესახებ“ საქართველოს კანონის 33-ე მუხლის პირველი პუნქტის მოთხოვნების დარღვევა მიზეზობრივ კავშირშია დამდგარ შედეგთან – ს. ტ-ს გარდაცვალებასთან.

4. ბრალდების მხარე გ. ჩ-ს ედავება საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-6 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას, რაც ითვალისწინებს ავტომობილის მოძრაობის უსაფრთხოების წესის დარღვევას იმის მიერ, ვინც ამ სატრანსპორტო საშუალებას მართავს, რამაც გამოიწვია ადამიანის სიცოცხლის მოსპობა. განსახილველი დანაშაულის ობიექტური მხარე მოიცავს ტრანსპორტის მოძრაობის წესის დარღვევას; მძიმე შედეგს – ჯანმრთელობის ნაკლებად მძიმე ან მძიმე დაზიანებას, ადამიანის სიცოცხლის მოსპობას და მიზეზობრივ კავშირს წესების დარღვევის ფაქტსა და დამდგარ შედეგს შორის. თუ მძღოლს არ დაურღვევია დადგენილი წესი, მოძრაობდა ნებადართული სიჩქარით და გზის ნებადართულ მონაკვეთზე, მაგრამ მძიმე შედეგი მაინც დადგა სხვა მიზეზის გამო და მძღოლმა ამის თავიდან აცილება ვერ შეძლო, მას ასეთი შედეგი არ შეერაცხება. ამასთან, სსკ-ის 276-ე მუხლი ბლანკეტური შინაარსის ნორმაა და ავტომობილის უსაფრთხოების წესის დარღვევის დადგენისას სახელმძღვანელო ნორმატიულ აქტს წარმოადგენს საქართველოს კანონი „საგზაო მოძრაობის შესახებ“. განსახილველ შემთხვევაში, გ. ჩ-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდების თანახმად, მის მიერ ავტომობილის მოძრაობის უსაფრთხოების წესების დარღვევა გამოიხატა იმაში, რომ მან არ გაითვალისწინა „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 33-ე მუხლის პირველი პუნქტის მოთხოვნა, რაც მდგომარეობს შემდეგში: მძღოლს ეკრძალება სატრანსპორტო საშუალების მართვა ამ კანონით განსაზღვრული სიჩქარის შეზღუდვის გადაჭარბებით. შერჩეული სიჩქარე მძღოლს საშუალებას უნდა აძლევდეს, მუდმივად აკონტროლოს სატრანსპორტო საშუალება ისე, რომ დაცულ იქნეს მოძრაობის უსაფრთხოება.

5. განსახილველ საქმეზე ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით, მათ შორის, 2020 წლის 20 ოქტომბრის შემთხვე-

ვის ადგილის დათვალიერების ოქმით (დანართი სქემით და ფოტოსურათებით), საქართველოს შს სამინისტროს საექსპერტო-კრიმინალისტიკური დეპარტამენტის ექსპერტიზის სამმართველოს სატრანსპორტო-ტრასოლოგიური ექსპერტიზის №... და სატრანსპორტო-ავტოტექნიკური ექსპერტიზის №... დასკვნებით უტყუარად დადგენილ გარემოებებს წარმოადგენს და დაცვის მხარეც არ ხდის სადავოდ, რომ 2020 წლის 20 ოქტომბერს, დაახლოებით 16:00 საათზე, გ-ს რაიონის სოფელ ბ-ში, ცენტრალურ საავტომობილო გზაზე, გ. ჩ. მართავდა, „მერსედესის“ მარკის ავტომობილს, სახელმწიფო ნომრით ..., მოძრაობის დროს ვერ უზრუნველყო ავტომობილის უსაფრთხო მართვა, დაარღვია „საგზაო მოძრაობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 33-ე მუხლის პირველი პუნქტის მოთხოვნა, გასწრების დროს, თავის სამოძრაო ზოლში ჩადგომისას მოუცურდა ავტომობილი და შეეჯახა ბორდიულსა და იქვე ქვეითად მყოფ ს. ტ-ს, რომელიც მძიმე, სიცოცხლისათვის საშიფათო დაზიანებებით, გადაყვანილ იქნა საავადმყოფოში, სადაც 2020 წლის 23 დეკემბერს გარდაიცვალა. მოცემულ შემთხვევაში, სადავოა დაზარალებულ ს. ტ-ს გარდაცვალებასა და ავტოსაგზაო შემთხვევას შორის მიზეზობრივი კავშირი და შესაბამისად, ქმედების კვალიფიკაცია, გ. ჩ-ს მიერ ჩადენილი მართლსაწინააღმდეგო ქმედება წარმოადგენს საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-6 ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულს თუ ამავე მუხლის მე-4 ნაწილით გათვალისწინებულ ავტომობილის მოძრაობის უსაფრთხოების წესის დარღვევას, იმის მიერ, ვინც ამ სატრანსპორტო საშუალებას მართავს, რამაც გამოიწვია ჯანმრთელობის მძიმე დაზიანება.

6. ამ მიმართებით, საკასაციო სასამართლო, გასაჩივრებული განაჩენის მსგავსად, განსაკუთრებულ ყურადღებას ამახვილებს ლევან სამხარაულის სახელობის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სამედიცინო ექსპერტიზის №... დასკვნაზე (რომლის სისწორე დაადასტურა სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა ა. ბ-ა და დამატებით განმარტა, რომ ს. ტ-ს სიკვდილის მიზეზია პრონქოპლევმონია, თუმცა აღნიშნული არის თუ არა კავშირში ავტოსაგზაო შემთხვევის შედეგად დამდგარ ტრავმასთან, ამ კვლევის ფარგლებში მიზეზშედეგობრიობა ვერ დადგინდა და საჭირო გახდა კომისიური ექსპერტიზის ჩატარება), რომლითაც ცალსახად დადასტურდა, რომ ს. ტ-ს სიკვდილის მიზეზია სუნთქვის და გულ-სისხლძარღვთა სისტემის მწვავე უკმარისობა განვითარებული ორმხრივი პრონქოპლევმონიის შედეგად. ექსპერტიზაზე წარდგენილი სტაციონალური მკურნალობის სამედიცინო დოკუმენტაციის და გვამის გამოკვლევით აღინიშნებოდა ტრავმული სისხლჩაქცევა თავის ტვინში, კომა, სუნთქვის მწვავე უკმარისობა, მარჯვენა ტაბუხის ფოსოს,

საჯდომი ძვლის, თედოს ფრთის, მარცხენა მეორე ნეკნის და ყვრიმა-ლის ძვლის, მარჯვენა და მარცხენა ბარძაყის ძვლების მოტეხილობა, მრავლობითი ექსკორაციები და ჰემატომა მარჯვენა ბარძაყის მიდამო-ში, დაჟეჟილი ჭრილობა თავის მიდამოში, რაც მიყენებულია რაიმე მკვრივი ბლავი საგნის მოქმედებით, ხანდაზმულობით არ ენიშნა-ლმდეგება საქმის გარემოებაში მითითებულ შემთხვევის თარიღს და მიეკუთვნება მძიმე ხარისხს, როგორც სიცოცხლისათვის სახიფათო. ტრავმული დაზიანების სიკვდილის დადგომასთან მიზეზ-შედეგობ-რიობის დასადგენად საჭიროა ჩატარდეს კომისიური ექსპერტიზა საქ-მის მასალებზე, თუმცა კომისიური ექსპერტიზის დანიშვნის მიუხედა-ვად, ბრალდების მხარეს სასამართლოში საქმის განხილვისას არ წარ-მოუდგენია კვლევის შედეგები, რომელიც დაადგენდა გ. ჩ-ს ქმედება-სა და ს. ტ-ს გარდაცვალებას შორის მიზეზობრივ კავშირს. ასეთ ვითა-რებაში, შეუძლებელია საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-6 ნაწი-ლით წარდგენილი ბრალდების საფუძვლიანობაზე მსჯელობა, რის გა-მოც ს. ტ-ს სასიკვდილო შედეგი გ. ჩ-ს ბრალად ვერ შეერაცხება და მან პასუხი უნდა აგოს მხოლოდ იმ დაზიანებისათვის, რაც ს. ტ-ს მიადგა, მისი მხრიდან მოძრაობის უსაფრთხოების წესის დარღვევის შედეგად.

7. ამდენად, იმ პირობებში, როდესაც ლევან სამხარაულის სახელო-ბის სასამართლო ექსპერტიზის ეროვნული ბიუროს სამედიცინო ექ-სპერტიზის №... დასკვნით ს. ტ-ს გარდაცვალებასა და ავტოსატრან-სპორტო შემთხვევას შორის მიზეზობრივი კავშირი დადგენილი არ არის, ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი არ არის კომისიური ექსპერ-ტიზის დასკვნა, რომლითაც უტყუარად დადგინდებოდა დაზიანებებსა და დამდგარ შედეგს შორის მიზეზობრივი კავშირი, ამასთან, სამედი-ცინო დასკვნით დგინდება, რომ ს. ტ-ს სიკვდილის მიზეზია სუნთქვის და გულსისხლძარღვთა სისტემის მწვავე უკმარისობა განვითარებული ორმხრივი პრონქოპლევმონიის შედეგად, სრულიად მართებულია გ. ჩ-ს ქმედების საქართველოს სსკ-ის 276 მუხლის მე-6 ნაწილიდან ამავე მუხლის მე-4 ნაწილზე გადაკვალიფიცირება, რასაც საკასაციო სასა-მართლოც იზიარებს.

8. ამასთან, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის 1-ლი მუხ-ლის მე-2 პუნქტის საფუძველზე უნდა გათავისუფლდეს სისხლისსა-მართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან პირი, რომელმაც ჩაიდინა დანაშაული, რომელიც გათვალისწინებულია საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-4 ნაწილით, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ან სასამართლოს წინაშე თანხმო-ბას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია. ამავე კანონის მე-8 მუხლის 1-ლი პუნ-

ქტის თანახმად, ამ კანონის პირველი მუხლის მე-2 პუნქტით, მე-2 მუხლის მე-2 ან მე-3 პუნქტით, მე-3 მუხლის მე-2 პუნქტით ან მე-4 მუხლის მე-5 ან მე-6 პუნქტით გათვალისწინებულ შემთხვევაში, თუ დაზარალებული ფიზიკური პირი გარდაცვლილია ან ვერ იძებნება, იმავე პუნქტში აღნიშნულ პირზე ამნისტია გავრცელდება, თუკი ამაზე თანხმობას ამ კანონით დადგენილი წესით განაცხადებს დაზარალებული ფიზიკური პირის ოჯახის ერთი სრულწლოვანი, ქმედუნარიანი წევრი (დედა, მამა, მეუღლე, შვილი), ხოლო თუ დაზარალებულ ფიზიკურ პირს ოჯახის ასეთი წევრი არ ჰყავს ან დაზარალებული ფიზიკური პირის ოჯახის ასეთი წევრი ვერ იძებნება, აღნიშნული პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია აღსრულდება.

9. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ განსახილველ საქმეზე დაზარალებული ფიზიკური პირი გარდაცვლილია, ხოლო საქმეში არ არის წარმოდგენილი დაზარალებული ფიზიკური პირის ოჯახის ერთი სრულწლოვანი, ქმედუნარიანი წევრის (დედა, მამა, მეუღლე, შვილი) თანხმობა.

10. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, ერთი მეექვსედით უნდა შეუმცირდეს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელი პირს, რომელზედაც არ ვრცელდება ამ კანონის პირველი-მე-3 მუხლებით გათვალისწინებული ამნისტია და რომელსაც ამ კანონის მე-7 მუხლით განსაზღვრული დანაშაული არ ჩაუდენია. ამავე კანონის მე-9 მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, ამ კანონის მე-4 მუხლით (გარდა მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა) გათვალისწინებული სასჯელის შემცირება ვრცელდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ რეალურ სასჯელზე, პირობით მსჯავრსა და გამოსაცდელ ვადაზე, აგრეთვე სხვა სასჯელზე (გარდა ჯარიმისა, ქონების ჩამორთმევისა, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვისა და სამხედრო ნოდების ჩამორთმევისა).

11. შესაბამისად, „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის საფუძველზე მსჯავრდებულ გ. ჩ-ს საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-4 ნაწილით დანიშნული სასჯელი – 4 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა უნდა შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და შეეფარდოს 3 წლითა და 9 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე მუხლის თანახმად უნდა ჩათვალოს პირობითად და სსკ-ის 64-ე მუხლის საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად უნდა დაუდგინდეს 3 წელი და 9 თვე.

12. გასაჩივრებული განაჩენით გ. ჩ-ს, 2 წლით ჩამოერთვა სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება, რაც ამავე კანონის მე-9 მუხ-

ლის 1-ლი პუნქტის საფუძველზე უნდა შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და დამატებითი სასჯელის სახით ჩამოერთვას სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება 1 წლითა და 8 თვით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-2, მე-3 ნაწილებით, „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ სალომე ქემაშვილის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 28 ივნისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. გ. ჩ-ს მიმართ წარდგენილი ბრალდება საქართველოს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-6 ნაწილიდან გადაკვალიფიცირდეს სსკ-ის 276-ე მუხლის მე-4 ნაწილზე.

4. გ. ჩ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 276-ე მუხლის მე-4 ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 4 (ოთხი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე მუხლის თანახმად ჩაეთვალოს პირობითად და სსკ-ის 64-ე მუხლის საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდეს 4 (ოთხი) წელი და 6 (ექვსი) თვე.

5. „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-4 მუხლის 1-ლი პუნქტის საფუძველზე მსჯავრდებულ გ. ჩ-ს დანიშნული სასჯელი – 4 (ოთხი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა შეუმცირდეს ერთი მეექვსედით და მიესაჯოს 3 (სამი) წლითა და 9 (ცხრა) თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც სსკ-ის 63-ე მუხლის თანახმად, ჩაეთვალოს პირობითად და სსკ-ის 64-ე მუხლის საფუძველზე გამოსაცდელ ვადად დაუდგინდეს 3 (სამი) წელი და 9 (ცხრა) თვე.

6. პირობითი მსჯავრის აღსრულებისას, მსჯავრდებულ გ. ჩ-ს ყოფაქცევაზე კონტროლი და დახმარება დაევალოს პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით;

7. გ. ჩ-ს, საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის თანახმად, დამატებითი სასჯელის სახით ჩამოერთვას სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება 2 წლით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ 2024 წლის 17 სექტემბრის საქართველოს კანონის მე-9 მუხლის 1-ლი პუნქტის საფუძველზე შე-

უმცირდეს ერთი მეექვსედით და დამატებითი სასჯელის სახით ჩამოერთვას სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება 1 (ერთი) წლითა და 8 (რვა) თვით.

8. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ გ. ჩ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმებულია. განაჩენის აღსრულებიდან 1 თვის ვადაში გირაოს თანხა სრულად დაუბრუნდეს მის შემტან პირს სასამართლოს გადაწყვეტილების საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში შემავალი საჯარო სამართლის იურიდიული პირი – აღსრულების ეროვნულ ბიუროში წარდგენის გზით.

9. ნივთიერი მტკიცებულებები:

შემთხვევის ადგილის დათვალიერების დროს ამოღებული პლასტმასის დეტალი, ანაწმენდები, სისხლის ნიმუში, გ. ჩ-საგან აღებული სისხლის ნიმუში, გ. დ-ნ აღებული სისხლის ნიმუში განადგურდეს კანონით დადგენილი წესით.

ავტომანქანა, რომელიც გადაყვანილია ავტოსადგომზე, გ. ჩ-საგან ამოღებული ტანსაცმელი, ს. ტ-ს ტანსაცმელი (ინახება შსს გარდაბნის რაიონულ სამმართველოში) დაუბრუნდეს მფლობელს/მესაკუთრეს ანდა ოჯახის სრულწლოვან წევრებს, ხოლო ს. ტ-ს სამედიცინო დოკუმენტაცია, რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს, შენახულ იქნეს საქმის შენახვის ვადით.

10. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

**სისხლის სამართლის პროცესი
კერძო ნაწილი**

კასაცია

საკასაციო განაჩენი

**გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად
გამამართლებელი განაჩენის დადგენა**

**განაჩენი
საქართველოს სახელმწიფო**

№591აპ-24

8 ოქტომბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:**

მ. ვასაძე (თავმჯდომარე)

შ. თადუმაძე,

ლ. ფაფიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა რუსთავის რაიონული პროკუ-
რატურის პროკურორ სალომე ქემაშვილისა და მსჯავრდებულ ა. ჯ-ს
ინტერესების დამცველის, ადვოკატ – ე. ქ-ს საკასაციო საჩივრები
თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატის 2024 წლის 26 მარტის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა პალატის 2024 წლის 26 მარტის განაჩენი საკასაციო წესით გაა-
საჩივრეს რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა – სალო-
მე ქემაშვილმა და მსჯავრდებულ ა. ჯ-ს ინტერესების დამცველმა,
ადვოკატმა – ე. ქ-მ.

2. ბრალდების მხარე თავისი საკასაციო საჩივრით ითხოვს, განაჩე-
ნის შეცვლას და ა. ჯ-სათვის სასჯელად თავისუფლების აღკვეთის
შეფარდებას, პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ვინაიდან
მიიჩნევს, რომ გადაწყვეტილება უსამართლოა, რადგან შეფარდებული
სასჯელი არ შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ
ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. საქართველოს სისხლის სამართლის
კოდექსის 53-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, სასჯელის დანიშ-
ვნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავეს პასუხისმგებლო-

ბის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს, კერძოდ, დანაშაულის მოტივსა და მიზანს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, დამნაშავის წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, ყოფაქცევას ქმედების შემდეგ, განსაკუთრებით – მის მისწრაფებას, აანაზღაუროს ზიანი, შეურიგდეს დაზარალებულს. მოცემულ შემთხვევაში კი, სასჯელის კონკრეტული სახისა და ზომის განსაზღვრისას, სასამართლომ არ გაითვალისწინა ა. ჯ.-ს მიერ ჩადენილი დანაშაულის საზოგადოებრივი საშიშროება და ხასიათი, ისევე, როგორც – ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება და მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი, დამნაშავის წარსული ცხოვრება. აქედან გამომდინარე, გამოყენებული სასჯელი მსუბუქია და ვერ უზრუნველყოფს მისი ზოგადი მიზნების შესრულებას.

3. დაცვის მხარე თავისი საკასაციო საჩივრით ითხოვს, ა. ჯ.-ს მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და, მის ნაცვლად, გამამართლებელი განაჩენის გამოტანას, ვინაიდან მიიჩნევს, რომ გადანყვეტილება დაუსაბუთებელი და უკანონოა, რადგან ბრალდების მხარემ, სასამართლოში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით, გონივრულ ეჭვს მიღმა ვერ დაადასტურა ა. ჯ.-ს ბრალეულობა. სადავოდ არ გამხდარა და საქმის მასალებითაც დასტურდება, რომ 2019 წლის 27 სექტემბერს, შემთხვევის ადგილზე იმყოფებოდნენ: ბრალდებული ა. ჯ., დაზარალებული რ. მ. და მოწმეები – კ. მ., ა. ს. ა. და თ. მ., ხოლო დაზარალებულის მეუღლის – ა. ნ.-ს შემთხვევის ადგილზე ყოფნა, თვითმხილველი მოწმეების ჩვენებებით არ დგინდება. დაზარალებულისა და მისი მეუღლის ჩვენებები მიკერძოებული და არსებითად წინააღმდეგობრივია, როგორც შემთხვევის დროს, ასევე – მას შემდეგ განვითარებულ მოვლენებთან მიმართებით. გარდა იმისა, რომ ა. ნ.-მ ვერ მიუთითა იმ ადგილზე, სადაც, სავარაუდოდ, მის მეუღლეზე იძალადეს, მისი მონათხრობი ასევე ეწინააღმდეგება რ. მ.-სა და კ. მ.-ს ჩვენებებს, ამ უკანასკნელის დაზარალებულის ავტომანქანაში ყოფნასთან დაკავშირებით. გაურკვეველია, გაჰყვა თუ არა დაზარალებულს მეუღლე სამედიცინო დაწესებულებაში, რამეთუ გამოძიების დროს ა. ნ. ამბობდა, რომ რ. მ.-ს კლინიკაში თან ახლდა, ხოლო სასამართლოში განაცხადა, რომ დაზარალებული საავადმყოფოში თბილისიდან წავიდა. დაზარალებულიცა და მისი მეუღლეც ამტკიცებენ, რომ ა. ჯ. და რ. მ. მალაზიებს შორის, მოფარებულ ადგილას გავიდნენ, შესაბამისად, გაურკვეველია, როგორ მოახერხა შეუძლოდ მყოფმა ა. ნ.-მ, ავტომანქანიდან გადმოუსვლელად, ყველაფრის დანახვა ან როგორ დაეჯახა დაზარალებული ავტომანქანას, დაახლოებით, 10 მეტრის მანძილის რა-

დიუსიდან. სამედიცინო ექსპერტმა რენტგენოფიზიკის გარეშე, მხოლოდ ექიმის ჩანაწერის საფუძველზე დაასკვნა, რომ დაზარალებულს მე-5 ნეკნი ჰქონდა მოტეხილი. დაცვის მხარის მოთხოვნით, დაზარალებულმა განმეორებით კვლევაზე უარი განაცხადა, ხოლო რენტგენოფიზიკის კლინიკაში ვერ მოიძებნა. ალტერნატიული ექსპერტიზის დასკვნის მიხედვით, იმის გათვალისწინებით, რომ დაზარალებულმა სამედიცინო დანესებულებას მიმართა შემთხვევიდან მეორე დღეს, პირადი გასინჯვისას არ აღენიშნებოდა ჩივილები გულმკერდის მარცხენა არეში ტკივილებზე (უჩიოდა მხოლოდ ტკივილს მარჯვენა ხელის მტევნის მეორე თითის არეში), მაშინ, როდესაც ამ ხასიათის ტრავმისას ჩივილები გამოხატული იქნებოდა დროის ამ პერიოდისათვის (ტკივილის სინდრომი, სუნთქვის გაძნელება და ა.შ) და ასევე – არ შესწავლილა 2019 წლის 27 სექტემბერს გადაღებული რენტგენოფიზიკის კითხვის ნიშნებს იწვევს თვით მოტეხილობის არსებობის ფაქტი.

4. ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ა. ჯ.-ს, – დაზარალებულს ..., – ბრალად დაედო ჯანმრთელობის განზრახ ნაკლებად მძიმე დაზიანება, რაც სიცოცხლისთვის საშიშვლო არ არის და არ გამოუწვევია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 117-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, მაგრამ დაკავშირებულია ჯანმრთელობის ხანგრძლივ მოშლასთან, რაც გამოიხატა შემდეგით:

4.1. 2019 წლის 27 სექტემბერს, დაახლოებით, 11:00 საათზე, სოფელ ყ-ში, ა. ჯ.-მ რ. მ.-ს დაარტყა გაშლილი ხელი სახეში, ფეხი – გულ-მკერდის არეში, მოჰკიდა ხელი კისერში და უბიძგა მანქანის მიმართულებით, რის შედეგადაც რ. მ.-მ მიიღო ჯანმრთელობის ნაკლებად მძიმე დაზიანება, მისი ხანგრძლივი მოშლით.

5. ა. ჯ.-ს წარედგინა ბრალდება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2022 წლის 20 ივნისამდე მოქმედი რედაქცია).

6. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 23 ივნისის განაჩენით ა. ჯ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით (2022 წლის 20 ივნისამდე მოქმედი რედაქცია) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და განესაზღვრა შინაპატიმრობა – 6 თვით, რაც „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2021 წლის 11 იანვრის კანონის მე-6 მუხლის მე-4 პუნქტის საფუძველზე, გაუნახევრდა და განესაზღვრა შინაპატიმრობა – 3 თვით.

7. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 23 ივნისის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს, ერთი მხრივ, რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა – თინათინ სტურუამ, რომელიც ითხოვდა განაჩენის შეც-

ვლას, სასჯელის გამკაცრების კუთხით, ხოლო, მეორე მხრივ, მსჯავრდებულ ა....- ჯ....ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა – ე. ქ-მ, რომელიც ითხოვდა გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმებასა და, მის ნაცვლად, გამამართლებელი განაჩენის დადგენას.

8. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 26 მარტის განაჩენით რუსთავის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2023 წლის 23 ივნისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, წარმოდგენილი საჩივრების საფუძვლიანობა, გააანალიზა კასატორების საკვანძო არგუმენტები და მიაჩნია, რომ რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ სალომე ქემაშვილის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო მსჯავრდებულ ა. ჯ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ – ე. ქ-ს საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებული განაჩენი უნდა გაუქმდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭიროა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ, შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა. მტკიცებულებითი სტანდარტი – „გონივრულ ეჭვს მიღმა“ – ამავე კოდექსის მე-3 მუხლის მე-13 ნაწილის შესაბამისად, განიმარტება, როგორც სასამართლოს მიერ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისათვის საჭირო მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც ობიექტურ პირს დაარწმუნებდა პირის ბრალეულობაში.

3. საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით სარწმუნოდ დადგენილია და არც მხარეები დავობენ იმ ფაქტობრივ გარემოებაზე, რომ მსჯავრდებულ ა. ჯ-ს და დაზარალებულ რ. მ-ს შორის არსებობდა გარკვეული უთანხმოება, რომელიც უკავშირდებოდა დაზარალებულის მიერ მსჯავრდებულის სახლის სარემონტო სამუშაოებთან დაკავშირებით, ნაკისრი ვალდებულების შესრულებას. მხარეებს შორის დავის საგნად არის ქცეული: 2019 წლის 27 სექტემბერს, დაახლოებით, 11:00 საათზე, სოფელ ყ-ში, ა. ჯ-მა ფიზიკურად იძალადა თუ არა რ. მ-ზე და ამ ძალადობის შედეგად, მიიღო თუ – არა დაზარალებულმა ჯანმრთელობის ნაკლებად მძიმე ხარისხის დაზიანება, როგორც ამას ბრალდების მხარე ამტკიცებს, თუ შემთხვევის დროს, მსჯავრდებული და დაზარალებული მხოლოდ სიტყვიერად დაუპირისპირდნენ ერთმანეთს, რაც, ცხადია, გამორიცხავს ა. ჯ-ს სისხლის სამართლებრივ პასუხისმგებლობას, როგორც ამაზე დაცვის მხარე მიუთითებს.

4. აღსანიშნავია, რომ ა. ჯ-ს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით მსჯავრდება საფუძვლად უდევს სააპელაციო სასამართლოს მიერ ორი ფაქტობრივი გარემოების გამოკვეთა, რომლებიც, თითქოსდა, უპირობოდ ადასტურებენ მის ბრალეულობას, კერძოდ, სასამართლომ, ერთი მხრივ, უტყუარად მიიჩნია დაზარალებულ რ. მ-ს მამხილებელი ჩვენება, რომელიც, სასამართლოს შეფასებით, დასტურდებოდა დაზარალებულის მეუღლის – ა. ნ-ს მონათხრობითა და მისივე მონაწილეობით ჩატარებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმით, ხოლო დაზარალებულისათვის მიყენებული ნაკლებად მძიმე ხარისხის დაზიანება დადგენილი იყო სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნითა და მონმის სახით დაკითხული ექსპერტის – ა. ბ-ს ჩვენებით; მეორე მხრივ, დაცვის მხარის მოწმეების – ს. ა-ს, არის ა-სა და თ. მ-ს ჩვენებებთან მიმართებით, სააპელაციო სასამართლომ სრულად გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობა, რომელმაც, თავის მხრივ, ზემოაღნიშნული მოწმეების მონათხრობი ურთიერთგამომრიცხველი შინაარსის მქონედ და ბრალდებულის სასარგებლოდ მიკერძოებულად მიიჩნია.

5. მნიშვნელოვანია, რომ დაზარალებულ რ. მ-ს მტკიცებით, 2019 წლის 27 სექტემბერს, გ-ს ხიდთან ყოფნისას, სწორედ მსჯავრდებულმა იძალადა მასზე და მიაყენა სხეულის მსუბუქი ხარისხის დაზიანება, ხოლო მსჯავრდებულ ა. ჯ-ს მითითებით, შემთხვევის დღეს რ. მ-ზე ფიზიკურად არ უძალადია, არამედ – ისინი მხოლოდ სიტყვიერად შელაპარაკდნენ და ფიზიკური დაპირისპირების გარეშე დაშორდნენ ერთმანეთს.

6. ამდენად, დაზარალებულისა და მსჯავრდებულის ურთიერთგამომრიცხველი განმარტებების პირობებში, მეტად მნიშვნელოვანია მტკიცების საგანთან დაკავშირებული, სხვა მოწმეების ჩვენებების შეფასება და იმის გამორკვევა, თუ რამდენად დამაჯერებელია მათი მონათხრობი, რამდენად თანხვედნილია მათი მტკიცება საქმეში წარმოდგენილ სხვა სამხილებთან და ხომ არ იკვეთება მათ შორის იმგვარი წინააღმდეგობები და ფაქტობრივი უზუსტობები, რომლებიც, ზოგადად, საეჭვოს ხდის მოწმეების სანდოობას და, ერთობლივად შეფასებისას, უკარგავს მათ ჩვენებებს დამაჯერებლობას.

7. ხაზგასასმელია, რომ ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ა. ჯ-სათვის ბრალად შერაცხილი ქმედების – რ. მ-სათვის ჯანმრთელობის განზრახ ნაკლებად მძიმე დაზიანების – დასადასტურებლად, გარდა თავად დაზარალებულ რ. მ-ს, ბრალდების მხარემ სასამართლოს წარუდგინა მოწმეები – კ. მ. და ა. ნ., ხოლო დაცვის მხარემ, გარდა მსჯავრდებულ – ა. ჯ-სა, მოწმეები – ს. ა., არის ა. და თ. მ., რომლებიც, ორივე მხრივ, უშუალოდ იმყოფებოდნენ შემთხვევის ადგილზე

და გადმოსცემენ იმ ფაქტებსა და გარემოებებს, რასაც, მათი მტკიცებით, უშუალოდ შეესწრნენ.

8. დაზარალებულ რ. მ-ს ჩვენების მიხედვით, ა. ჯ-თან ჰქონდა გარკვეული უთანხმოება, რომელიც უკავშირდებოდა მსჯავრდებულის შეკვეთით დამზადებულ კარ-ფანჯრებს. მას სახელურები ჰქონდა დარჩენილი, რომლებიც ა. ჯ-ს არ მოეწონა და ამაზე ჰქონდათ უთანხმოება. ერთხელ, მასთან სახლში მყოფმა მსჯავრდებულმა ყელში წაუჭირა ხელი და მაგიდაზე დაანარცხა, რასაც შეესწრო მისი უმცროსი შვილი და დასახმარებლად უხმო მის მეუღლესა და დედას. 2019 წლის 27 სექტემბერს, ავტომანქანით იდგა გ-ს ხიდთან. ესაუბრებოდა კ. მ-ს, რომელიც მანქანაში იჯდა მის გვერდით, ხოლო მისი მეუღლე – უკან. მასთან მივიდა ა. ჯ., რომელმაც საქმის გამორკვევა დაუწყო. მან კვლავ სთხოვა, ცოტა ედროვა, თუმცა მსჯავრდებულმა იძულებით გადაიყვანა ავტომანქანიდან, დაახლოებით, 4-5 მეტრში, ხორცის მაღაზიის გვერდით და დაუწყო გინება. მის საპასუხო გინებაზე კი გაშლილი ხელი დაარტყა სახის მარჯვენა არეში, რის გამოც დაიხარა, ხოლო წამოდგომისას მუხლი ამოარტყა მარცხენა მხარეს, ნეკნებში, ასევე – მოჰკიდა ხელი და მანქანას მიანარცხა. დარტყმისას ტკივილები იგრძნო თავისა და ნეკნის არეებში. მერე გადაუდებელი საქმე ჰქონდა, მუშები ელოდებოდნენ და თბილისში წავიდა. უკანა გზაზე, შეუძლოდ გახდა, სუნთქვა გაუძნელდა. ტკივილმა რომ აღარ გაუარა, მიმართა სამედიცინო დაწესებულებას, სადაც გადაუღეს რენტგენი და აღმოჩნდა, რომ მე-5 ნეკნი ჰქონდა მოტეხილი. რენტგენოფირი თან არ წაუღია, კლინიკაში დარჩა ექიმთან.

9. დაზარალებულის მეუღლის – მონმის სახით დაკითხული ა. ნ-ს ჩვენების თანახმად, იცოდა, რომ რ. მ. კარ-ფანჯრებს უმზადებდა ა. ჯ-ს, თუმცა მათ შორის რაიმე უთანხმოების არსებობის შესახებ, არაფერი სმენია. შემთხვევის დროს, რომლის თარიღი, დაახლოებითაც, არ ახსოვს, თავის მეუღლესთან ერთად, ავტომანქანით იმყოფებოდა გ-ს ხიდთან არსებულ კ. მ-ს მაღაზიასთან. ამასობაში, კ. მ. მიუახლოვდათ, მის მეუღლეს გაესაუბრა და ავტომანქანაში ჩაუჯდათ. ამ დროს, თავად უკანა სავარძელზე იჯდა. ცოტა ხანში მათთან მივიდა ა. ჯ. და რ. მ-ს დაუწყო საუბარი. როდესაც საუბრის ტონს აუწიეს, მსჯავრდებულმა მისი მეუღლე, დაახლოებით, 5-6 მეტრის მოშორებით, მაღაზიის გვერდით გაიხმო. მანქანიდან დაინახა, როგორ დაარტყა მსჯავრდებულმა ხელი მის მეუღლეს, რომელიც დაიხარა, ა. ჯ-მ კი ამოარტყა მუხლი, ასევე – ხელი ჰკრა და მანქანას მიანარცხა. თავად ცუდად გახდა და ვერ შეძლო მანქანიდან გადასვლა. შემთხვევის შემდეგ მისი მეუღლე თბილისში წავიდა, რადგან აუცილებელი საქმე ჰქონდა. შემთხვევის ადგილზე ხალხი იყო შეკრებილი, თუმცა, ვინ იყვნენ, არ დაკვირვებია.

მოგვიანებით, პოლიციის განყოფილებაში ყოფნისას, მისმა მეუღლემ უთხრა, რომ მათ შორის, იყო კ. მ-ც, რომელსაც დაუკავშირდა კიდეც, მაგრამ დამონმებაზე უარი მიიღო. შემთხვევის ადგილზე მყოფთაგან არავის სურდა ჩვენების მიცემა.

10. მონმე ა. ნ-მ სასამართლოში დაადასტურა გამოძიების დროს, 2019 წლის 29 სექტემბერს გამოკითხვის ოქმი, რომელიც საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 243-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე გამოქვეყნდა სასამართლოში და რომლის მიხედვით, ა. ნ-მ მანქანიდან დაინახა, ა. ჯ-მ მარცხენა გაშლილი ხელი, მთელი ძალით, როგორ დაარტყა სახეში რ. მ-ს. დაზარალებული წაბარბაცდა და წელში მოიხარა. მსჯავრდებულმა კი მარჯვენა მუხლი ამოარტყა მას გულმკერდის მარცხენა მხარეს, რა დროსაც, რ. მ-მ დაიყვირა: ეს რა მიქენი, ველარ ვსუნთქავო და უფრო მოიხარა. მსჯავრდებულმა ხელი მოჰკიდა დაზარალებულს კისრის არეში და მანქანას მიანარცხა. რ. მ. იქ მყოფმა კ. მ-მ დაიჭირა, რომ არ წაქცეულიყო და მანქანაში ჩასვა, ხოლო მსჯავრდებულმა განაგრძო დაზარალებულის გინება.

11. ჯვარედინი დაკითხვის დროს, მონმე ა. ნ-მ, პირდაპირი დაკითხვის დროს გაცხადებული გარემოების საპირისპიროდ მიუთითა, რომ შემთხვევის დღეს, კ. მ. მათ ავტომანქანაში არ ჩამჯდარა, ისე ესაუბრებოდა მის მეუღლეს, ასევე – შეეცადა მის მეუღლეს უტაქტოდ გახუმრებოდა, რაზეც რ. მ-მ მიუთითა, რომ მანქანაში მეუღლე ეჯდა.

12. დაზარალებულისა და მსჯავრდებულის განმარტებების დამაჯერებლობაზე მსჯელობისას, უპირველესად საყურადღებოა თავად ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მონმის – კ. მ-ს ჩვენება, რომლის მიხედვით, შემთხვევის დროს იმყოფებოდა გ-ს ხიდთან მდებარე თავის მაღაზიაში, სადაც შევიდა რ. მ., რომელმაც აპარატიდან ონლაინ კაზონოში ჩარიცხა ფული და შესთავაზა მის ავტომანქანაში ჩამჯდარიყო და, თუ დრო ჰქონდა, მისი თამაშისთვის ეყურებინა. დაახლოებით, 2-3 წუთი იჯდა დაზარალებულის ავტომანქანაში, მძღოლის გვერდით. ისინი თამაშობდნენ, სიგარეტს ეწეოდნენ და იგინებოდნენ კიდეც. რ. მ-ს ავტომანქანაში სხვა არავინ მჯდარა. ამ დროს, ა. ჯ-მ შეიხედა მათ ავტომანქანაში და უსაყვედურა რ. მ-ს, რომელიც მის ზარებს უგულვებელყოფდა. დაზარალებულმა თავი იმართლა, რომ მუშაობის დროს, არ ესმოდა ტელეფონის ზარი. მსჯავრდებულმა კი უთხრა, თუკი მუშაობდა, მის საქმეს რატომ არ ამთავრებდა. ამასობაში მას ბებიამ დაუძახა, მაღაზიაში შებრუნდა და კლიენტებს მოემსახურა. დაზარალებული და მსჯავრდებული გარეთ დარჩნენ. როდესაც უკან გამობრუნდა, ისინი აღარ უნახავს. მაღაზიაში ყვირილისა და ჩხუბის ხმა არ გაუგია. მოგვიანებით შეიტყო, რომ ერთმანეთში კონფლიქტი მოსვლი-

ათ.

13. დაზარალებულისა და მისი მეუღლის განმარტებების საპირისპიროდ, მსჯავრდებულმა ა. ჯ-მ აღნიშნა, რომ რ. მ-მ გამოართვა კარფანჯრების დასამზადებელი თანხა, თუმცა შეკვეთა დროში გაუჭიანურა და არც სათანადოდ შეუსრულა, ასევე – სთხოვდა დამატებითი თანხებს, ბოლოს კი, ემალებოდა და მის ზარებსაც არ პასუხობდა, რის გამოც ჰქონდათ უთანხმოება. პასუხისმგებლობის ასარიდებლად, დაზარალებული მისთვის მახის დაგებას ცდილობდა. ერთხელ, ჯერ სახლში დაიბარა, ხოლო შეხვედრისას, დაინყო ყვირილი, დედამისს უთხრა, რომ კლავდნენ, თუმცა არაფერი გამოუვიდა, რადგან მას ავტომანქანაზე კამერა ჰქონდა და ყველაფერს იწერდა. 2019 წლის 27 სექტემბერს, დილის საათებში, გ-ს ხიდთან ყოფნისას, შენიშნა რ. მ-ს ავტომანქანა, რომელშიც დაზარალებული კ. მ-სთან ერთად იჯდა. მის შეკითხვაზე, რატომ ემალებოდა და რატომ არ პასუხობდა მის ზარებს, რ. მ-მ დაუწყო ყვირილი, ეუბნებოდა, რომ ფული არ ჰქონდა და ვერაფერს გახდებოდა. ავტომანქანებიდან გადავიდნენ და ისე განაგრძეს საუბარი. რ. მ. ცდილობდა მის პროვოცირებას, სურდა, რომ ხელით შეხებოდა, თუმცა იგი ასე არ მოქცეულა და მხოლოდ სიტყვიერად შეუთანხმდა, რომ შეკვეთას მაშინ დაუსრულებდა, როცა ამის საშუალება ექნებოდა. ისე დაშორდნენ ერთმანეთს, რომ რ. მ-ს ხელით არ შეხებია. დაზარალებულის მეუღლე შემთხვევის დროს შემთხვევის ადგილზე არ ყოფილა.

14. მოწმე არის ა-ს ჩვენების მიხედვით, იგი ცხოვრობს სოფელ ყ-ში. არის ტაქსის მძღოლი. შემთხვევის დროს, დილის 10-11 საათზე, იმყოფებოდა გ-ს ხიდთან არსებულ ხორცის მაღაზიასთან. დაინახა რ. მ., რომელიც ავტომანქანით იყო გაჩერებული. დაზარალებულის ავტომანქანაში იჯდა კ. მ.-ს სხვა არავინ მჯდარა. რ. მ-ს ავტომანქანით მიუახლოვდა ა. ჯ. და ფანჯრიდან გაესაუბრა. დაზარალებული და კ. მ.-ს ავტომანქანიდან გადავიდნენ. კ. მ. შევიდა მაღაზიაში, ხოლო დაზარალებული და მსჯავრდებული ხმამაღლა საუბრობდნენ ავტომანქანასთან. მას საუბრის შინაარსი არ გაუგია. 3-5 წუთიანი საუბრის შემდეგ რ. მ. ჩაჯდა ავტომანქანაში და წავიდა. დაახლოებით, 10-15 წუთში, ა. ჯ-სგან შეიტყო, რომ კარ-ფანჯრებთან დაკავშირებით ჰქონიათ დავა. დაზარალებულსა და მსჯავრდებულს შორის ფიზიკური დაპირისპირება არ შეუმჩნევია. ასეთი, რომ ყოფილიყო, დაინახავდა.

15. მოწმე ს. ა-ს ჩვენების მიხედვით, შემთხვევის დღეს, დაახლოებით, 10-11 საათზე იმყოფებოდა სოფელ ყ-ში, გ-ს ხიდთან, სადაც გზის პირას არსებულ ჯიხურში ყიდდა ხორცს. ჯიხურიდან გამოსულმა, დაახლოებით, 4-5 მეტრში, შეამჩნია რ. მ-ს ავტომანქანა, რომელშიც ასევე იჯდა კ. მ. და ისინი ერთმანეთს ესაუბრებოდნენ. ამასობაში რ. მ-ს ა. ჯ-მ მიუყენა ავტომანქანა და ისინი ფანჯრიდან გაესაუბრნენ ერთმა-

ნეთს. მერე დაზარალებულიცა და მსჯავრდებულიც გადმოვიდნენ ავტომანქანებიდან და ხმამაღლა განაგრძეს საუბარი, კ. მ. კი მაღაზიაში შევიდა. დაზარალებულის ავტომანქანაში სხვა არავინ ყოფილა. ა. ჯ-მა უთხრა რ. მ-ს, რომ იცოდა, რატომაც ყვიროდა, მაგრამ მაინც ვერ აიყოლიებდა. ეს საუბარი, დაახლოებით, 2-3 წუთს გაგრძელდა, რის შემდეგაც ისინი დაიშალნენ. სხვა რამე, რომ მომხდარიყო, აუცილებლად დაინახავდა. მოგვიანებით, ა. ჯ-სგან შეიტყო, რომ კარ-ფანჯარასთან დაკავშირებით ჰქონიათ დავა. ამ შემთხვევიდან, დაახლოებით, ერთ საათში, ნახა რ. მ., რომელიც კარ-ფანჯრებს ტვირთავდა.

16. მოწმე თ მ-ს ჩვენების მიხედვით, 2019 წლის 27 სექტემბერს, 10-11 საათის შუალედში, იმყოფებოდა სოფელ ყ-ში, გ-ს ხიდთან არსებულ მაღაზიაში, ყიდდა ხორცს. მაღაზიიდან გამოსულმა, დაახლოებით 10-15 მეტრში შენიშნა რ მ-ს ავტომანქანა, რომელსაც მიუახლოვდა ა. ჯ. ისინი თავ-თავიანთ ავტომანქანებში ისხდნენ და ხმამაღლა საუბრობდნენ. მერე ორივე გადმოვიდა და ისე საუბრობდნენ. ავტომანქანაში სხვა არავინ დაუნახავს. ესმოდა, რომ მსჯავრდებული პასუხს სთხოვდა დაზარალებულს, რაღაც სახელურების გამო. მათ შორის კამათი, დაახლოებით, 3-5 წუთს გაგრძელდა, რის შემდეგაც, ისინი კვლავ ჩასხდნენ თავ-თავიანთ ავტომანქანებში და წავიდნენ. არ ჩარეულა, რადგან ინციდენტი რამდენიმე წუთში ამოიწურა. შემთხვევის დღეს დაზარალებულსა და მსჯავრდებულს შორის ფიზიკური შეხლა-შემოხლა არ ყოფილა. ასეთი რამ რომ ყოფილიყო, დაინახავდა.

17. ამდენად, ზემოაღნიშნული მტკიცებულებების შინაარსიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს სააპელაციო სასამართლოს დასკვნას, რომ ბრალდების მხარემ, რომელსაც პროცესუალურად ეკისრება ბრალდების მტკიცების ტვირთი, სასამართლოში წარმოდგენილი, ერთმანეთთან შეთანხმებული, აშკარა და დამაჯერებელი მტკიცებულებების ერთობლიობით, გონივრულ ეჭვს მიღმა დაადასტურა ა. ჯ-ს ბრალეულობა. ხაზგასასმელია, რომ ბრალდების მხარის მტკიცებულებები: დაზარალებულ რ. მ-ს და მოწმეების – ა. ნ-ს და კ. მ-ს ჩვენებები, ეწინააღმდეგება არა მარტო დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილ სამხილებს – მსჯავრდებულ ა. ჯ-სა და მოწმეების: ა. ა.ს. ა-სა და თ. მ-ს ჩვენებებს, არამედ, ამავდროულად, ურთიერთსაწინააღმდეგო და ურთიერთგამომრიცხველიცაა, კერძოდ:

18. დაზარალებულ რ. მ-ს განმარტებით, განსახილველ შემთხვევამდე მასთან სახლში მყოფმა ა. ჯ-მ ყელში წაუჭირა ხელი და მაგიდაზე დაანარცხა, რასაც შეესწრო მისი შვილი და საშველად უხმო მის მეუღლესა და დედას, თუმცა დაზარალებულის მეუღლის – ა. ნ-ს მტკიცებით, იცოდა დაზარალებულსა და მსჯავრდებულს შორის არსებული საქმიანი ურთიერთობის შესახებ, თუმცა მათი უთანხმოების თაობაზე,

შემთხვევის დღემდე, არაფერი გაუგია.

19. დაზარალებულ რ. მ-ს მითითებით, კ. მ. მის ავტომანქანაში იჯდა და ისე საუბრობდნენ, რაც სასამართლოში პირდაპირი დაკითხვის დროს, დაადასტურა დაზარალებულის მეუღლემაც, თუმცა, თავის მხრივ, ჯვარედინი დაკითხვისას ამტკიცებდა, რომ კ. მ. მათ ავტომანქანაში არ ჩამჯდარა, არამედ – ისე ესაუბრებოდა მის მეუღლეს. მეტი დამაჯერებლობისთვის კი აღნიშნა, რომ საუბრისას კ. მ. შეეცადა მის მეუღლეს უტაქტოდ გახუმრებოდა, რაზეც რ. მ-მ მიუთითა, რომ თან მეუღლე ახლდა.

20. დაზარალებულ რ. მ-ს ჩვენების საპირისპიროდ, რომელსაც არ მიუთითებია, რომ შემთხვევის დღეს, ა. ჯ-თან ფიზიკურ დაპირისპირებას კ. მ-ც ესწრებოდა, მისმა მეუღლემ – ა. ნ-მ დაადასტურა, რომ მას შემდეგ, რაც მსჯავრდებულმა მანქანას მიანარცხა რ. მ., დაზარალებული იქვე მყოფმა კ. მ-მ დაიჭირა, რომ არ ნაქცეულიყო და მანქანაში ჩასვა. თავად კ. მ-მ სასამართლოში ჩვენების მიცემის დროს კი ერთმნიშვნელოვნად გამორიცხა, რომ იყო ა. ჯ-ს და რ. მ-ს ფიზიკური დაპირისპირების შემსწრე, მით უფრო – გამშველბელი, როგორც ამას დაზარალებულის მეუღლე – ა. ნ. ამტკიცებდა. კ. მ-ს განმარტებით, დაზარალებული და მსჯავრდებული ერთმანეთში საუბრობდნენ, როდესაც მას ბებიამ დაუძახა და მალაზიაში შებრუნდა, სადაც არავითარი ჩხუბის ხმა არ გაუგია. კ. მ-ს მონათხრობი, ამ ნაწილში, თანხვედნილია და დასტურდება დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილი უკლებლივ ყველა მოწმისა და ასევე – თავად დაზარალებულ რ. მ-ს ჩვენებით. აქვე აღსანიშნავია, რომ დაზარალებულს არ დაუდასტურებია, რომ პოლიციის განყოფილებაში ყოფნისას, მეუღლეს გაანდო, თითქოსდა, შემთხვევის დროს, შემთხვევის ადგილზე კ. მ-ც იმყოფებოდა, რომელსაც დაუკავშირდა კიდეც, მაგრამ მისგან უარი მიიღო დამონშეზავი, როგორც ამაზე ა. ნ-მ მიუთითა თავის ჩვენებაში. დაზარალებულის მეუღლის მონათხრობი ამ ნაწილში მითუფრო გაუგებარია, როდესაც ა. ნ-ს მტკიცებით, იმყოფებოდა შემთხვევის ადგილზე და თავიდან ბოლომდე ხედავდა ა. ჯ-სა და რ. მ-ს დაპირისპირებას.

21. დაზარალებულისა და მისი მეუღლის მტკიცება, რომ შემთხვევის დროს, ა. ნ. რ. მ-ს ავტომანქანაში იჯდა და, შესაბამისად, იყო ფაქტის თვითმხილველი, კატეგორიულად გამორიცხეს არა მარტო დაცვის მხარის მიერ წარმოდგენილმა მოწმეებმა: ა. ჯ-მ, ა. და ს. ა-ებმა და თ. მ-მ, არამედ – ასევე არ დაადასტურა ბრალდების მხარის ერთადერთმა ნეიტრალურმა მოწმემ – კ. მ-მ, რომელმაც ერთმნიშვნელოვნად მიუთითა, რომ რ. მ-ს ავტომანქანაში მის გარდა სხვა არავინ ყოფილა. შესაბამისად, ა. ნ-ს შემთხვევის ადგილზე ყოფნასთან დაკავშირებით, არსებობს გაუქარწყლებელი ეჭვები, რომლებიც, ცხადია, ბრალდებუ-

ლის/მსჯავრდებულის სასარგებლოდ უნდა გადანყდეს.

22. აქვე აღსანიშნავია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ, რომლის მსჯელობაც, დამატებითი არგუმენტაციის გარეშე, უპირობოდ გაიზიარა სააპელაციო სასამართლომ, შემთხვევის შემსწრე, დაცვის მხარის მოწმეების – არის ა-ს, ს. ა-სა და თ. მ-ს – ჩვენებები, ისე მიიჩნია მიკერძოებულად, რომ კონკრეტული მიზეზი – თუ რატომ უნდა მიეცათ მოწმეებს ცრუ ჩვენებები, შესაძლო სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობის შესახებ გაფრთხილების მიუხედავად; რა განსაკუთრებული დამოკიდებულება აკავშირებდათ მათ მსჯავრდებულთან ან რატომ უნდა ყოფილიყვნენ ესოდენ დაინტერესებულნი ა. ჯ-ს პასუხისმგებლობისაგან თავის არიდებით – არ გამოურკვევია. ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლომ ზემოაღნიშნული მოწმეების განმარტებები საეჭვოდ მიიჩნია იმ მოტივით, რომ მათ ზუსტად ახსოვდათ შემთხვევის დრო და ადგილი, თუმცა არა – ის, ვინ და როდის დატოვა იქაურობა; ვინ და როდის ჩაატარა საგამოძიებო ექსპერიმენტები და სად ნახეს დაზარალებული, რომელიც, თითქოსდა, შემთხვევიდან ერთი საათის შემდეგ კარ-ფანჯრებს ტვირთავდა, ასევე – არასანდოდ მოეჩვენა მოწმეების ქცევა, რომლებმაც, მას შემდეგ, რაც შეიტყვეს ა. ჯ-ს წინააღმდეგ რ. მ-ს ბრალდებების შესახებ, სამართალდამცავი ორგანოს ნაცვლად, მიმართეს მსჯავრდებულს, რომ მზად იყვნენ მიეცათ ჩვენებები.

23. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს: იმ პირობებში, როდესაც ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით – დაზარალებულ რ. მ-სა და მოწმეების: ა. ნ-სა და კ. მ-ს ჩვენებებით უტყუარად ვერ დგინდება ა. ჯ-ს მიერ მისთვის ბრალად შერაცხილი დანაშაულის ჩადენა, მეტიც – მის უდანაშაულობაზე მიუთითებს არაერთი ნეიტრალური მოწმე, რომელთა მსჯავრდებულის სასარგებლოდ შესაძლო მიკერძოებაში დაეჭვების გონივრულ საფუძველზე, ვერც ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლოები უთითებენ და არც საქმის მასალებით დადგენილა, დაცვის მხარის მოწმეების მონათხრობში გამოკვეთილი უმნიშვნელო უზუსტობები, რაზეც აპელირებს სასამართლო თავის განაჩენში, ვერ დაედება საფუძვლად ა. ჯ-ს დამნაშავედ ცნობას იმ ქმედების ჩადენისათვის, რასაც ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ბრალდების მხარე ედავებოდა მას.

24. და ბოლოს, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს: მიუხედავად იმისა, რომ უტყუარად ვერ დგინდება შემთხვევის დღეს, ა. ჯ-ს მიერ რ. მ-ზე ფიზიკური ძალადობის ფაქტი, რაც ცხადია, წარდგენილ ბრალდებაში მისი უდანაშაულოდ ცნობის უპირობო საფუძველია, აღსანიშნავია, რომ არსებობს ასევე გაუქარწყლებელი ეჭვები, რომლებიც რ. მ-ს შესაძლო დაზიანებას უკავშირდება, რამეთუ დადგენილია, რომ სა-

მედიცინო დოკუმენტაციაში, რომლის საფუძველზეც გაიცა სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა და დადგინდა, რომ შემთხვევის დღეს დაზარალებულს აღენიშნებოდა მარცხენა, მე-5 ნეკნის მოტეხილობა, ცდომის გარეშე, არ მოიპოვება რ. მ-ს რენტგენოფირი, რომელიც დაზარალებულის მტკიცებით, კლინიკაში დარჩა ექიმთან, ხოლო შპს „....“ 2020 წლის 2 მარტის დირექტორის წერილის მიხედვით, პაციენტ რ. მ-ს რენტგენოფირი, სამედიცინო დანესებულებაში, სადაც დაზარალებული მკურნალობდა სტაციონარულად 2019 წლის 27 სექტემბერს და ნეკნის მოტეხილობის დიაგნოზი დაესვა გულმკერდის „Ro-გრაფიის“ საფუძველზე, არ იძებნება.

25. ამდენად, როდესაც დადგენილია, რომ შემთხვევის ადგილზე მყოფთაგან, დაზარალებულსა და მსჯავრდებულს, საქმის შედეგთან მიმართებით, საპირისპირო ინტერესები გააჩნიათ, ხოლო დაზარალებულის მონათხრობს ადასტურებს მხოლოდ მისი მეუღლე, რომლის ჩვენება არ იძლევა ფაქტების უტყუარად დადგენის შესაძლებლობას, რამეთუ ეწინააღმდეგება, როგორც მის მიერ გამოძიების დროს, გამოკითხვებისას მიწოდებულ ინფორმაციას, ასევე – საქმეში წარმოდგენილ სხვა სამხილებს: მსჯავრდებულ ა. ჯ-სა და მონმეების – კ. მ-ს, ა. ს. ა-სა და თ. მ-ს ჩვენებებს და, იმავდროულად, არსებობს გონივრული ვარაუდი დაზარალებულის მიერ შეუსრულებელი ვალდებულებისათვის თავის ასარიდებლად, დაზარალებულისა და მისი მეუღლის მსჯავრდებულის საწინააღმდეგოდ მიკერძოებასთან მიმართებით, მტკიცებულებების შეფასების დროს გაჩენილი ეჭვები, რომლებიც ვერ დადასტურდა კანონით დადგენილი წესით, საკასაციო სასამართლოს პოზიციით, *In dubio pro reo* – პრინციპის საფუძველზე, მსჯავრდებულის სასარგებლოდ უნდა გადაწყდეს.

26. საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-6 პუნქტის თანახმად, არავინ არის ვალდებული, ამტკიცოს თავისი უდანაშაულობა. ბრალდების მტკიცების მოვალეობა ეკისრება ბრალმდებელს. ამავე მუხლის მე-7 პუნქტის თანახმად, დადგენილება ბრალდებულის სახით პირის პასუხისგებაში მიცემის შესახებ უნდა ემყარებოდეს დასაბუთებულ ვარაუდს, ხოლო გამამტყუნებელი განაჩენი - უტყუარ მტკიცებულებებს. ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ.

27. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-13 მუხლის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას. მტკიცებულების შეფასების დროს წარმოშობილი ეჭვი, რომელიც არ დადასტურდება კანონით დადგენი-

ლი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის (მსჯავრდებულის) სასარგებლოდ.

28. ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით უტყუარად ვერ დადასტურდა ა. ჯ.-ს მიერ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა, რის გამოც, წარდგენილ ბრალდებაში იგი ცნობილ უნდა იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს.

29. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ სალომე ქემაშვილის საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო მსჯავრდებულ ა. ჯ.-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ – ე. ქ.-ს საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 26 მარტის გამამტყუნებელი განაჩენის ნაცვლად უნდა დადგინდეს გამამართლებელი განაჩენი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით, ამავე მუხლის მე-2, მე-3 ნაწილებით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. რუსთავის რაიონული პროკურატურის პროკურორ სალომე ქემაშვილის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. მსჯავრდებულ ა. ჯ.-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ – ე. ქ.-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

3. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 26 მარტის განაჩენი;

4. ა. ჯ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 118-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში;

5. გამართლდეს ა. ჯ.-ს განემართოს, რომ უფლება აქვს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება;

6. აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული გირაო – გაუქმებულია; გირაოს შემტანს, განაჩენის აღსრულებიდან 1 თვის ვადაში, სრულად დაუბრუნდეს გირაოს სახით შეტანილი ფულადი თანხა;

7. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

საკანონმდებლო ორგანო

განმარტებული განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად განამტყუნებელი განაჩენის დადგენა

განაჩენი საქართველოს სახელმწიფო

№602აპ-24

3 ოქტომბერი, 2024 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
მ. ვასაძე (თავმჯდომარე),
შ. თაღუშაძე,
ლ. ფაფიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის
რაიონული პროკურორის პროკურორ ნაზი მირიანაშვილის საკანონმდებლო
საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2024 წლის 29 მარტის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 29 მარტის განაჩენი საკანონმდებლო წესით გაასაჩივრა თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურორის პროკურორმა ნაზი მირიანაშვილმა, რომელიც ითხოვს განმარტებელი განაჩენის შეცვლას, ი. ქ-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას, ვინაიდან მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება უკანონო და დაუსაბუთებელია. კასატორის მითითებით, სასამართლომ არასწორად შეაფასა ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები – დაზარალებული ი. გ.-სა და მონაწილეების: ლ. ე.-სა და გ. დ.-ს ჩვენებები, მონაწილეების – მ. მ.-ს, დ. თ.-ს, რ. შ.-სა და ვ. რ.-ს გამოკითხვის ოქმები, საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმი, შემთხვევის ადგილიდან გამოთხოვილი ვიდეოჩანაწერი და მისი დათვალიერების ოქმი, ასევე – სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნა – რომლებიც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება ი. ქ-ს ბრალეულობა. სასამართლო განხილვის დროს გამოიკვეთა ი. ქ-ს სასარგებლოდ დაზარალებულის დაინტერესება, რამეთუ ისინი ახლო მეგობრები არიან და ინციდენტის შემდეგ შერიგდნენ. ი. გ., მისი მეუღლის მსგავსად, ცდილობს ბრალდებულს აარიდოს პასუხისმგებლობა. ისევე, მათ მოიგო-

ნეს, თითქოსდა, შემთხვევის დილას, ი. გ-ს ზუსტად იმ ადგილას ჩაარტყა ბავშვმა რკინის სათამაშო მანქანა, სადაც მოგვიანებით მოხვდა ი. ქ-ს მოქნეული ხელი. აღსანიშნავია, რომ ზემოაღნიშნული გარემოება ი. გ-სა და ლ. ე-ს გამოძიების დროს არ განუცხადებიათ, რაც საეჭვოს ხდის სასამართლოში მათი მონათხრობის სანდოობას. ამასთან, დაზარალებულისა და მონმის მტკიცებით, ბავშვმა მარჯვენა მხარეს ჩაარტყა სათამაშო დაზარალებულს, ხოლო ვიდეოჩანაწერის დათვალიერების ოქმი ცხადყოფს, რომ ი. ქ-მ ი. გ-ს მარცხენა მხარეს დაარტყა ხელი და, შესაბამისად, პირველი შემთხვევა ვერ იქნება დაკავშირებული მეორე შემთხვევის შედეგად განცდილ ტკივილთან.

2. ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით, ი. ქ-ს, – დაბადებულს ... – ბრალად დაედო სხვაგვარი ძალადობა, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, რაც გამოიხატა შემდეგით:

2.1. 2022 წლის 15 დეკემბერს, დაახლოებით, 15:30 საათზე, ქ. ... მდებარე მაღაზიაში, ი. ქ-მ უსაყვედურა ი. გ-ს ერთ-ერთ სისხლის სამართლის საქმეზე მიცემული ჩვენების გამო, მიაყენა სიტყვიერი შეურაცხყოფა და სახის არეში დაარტყა ხელი, რა დროსაც დაზარალებულმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

3. ი. ქ-ს წარედგინა ბრალდება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის კოლეგიის 2024 წლის 16 იანვრის განაჩენით ი. ქ-ე საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში გამართლდა.

5. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის კოლეგიის 2024 წლის 16 იანვრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა – ნაზი მირიანაშვილმა, რომელიც ითხოვდა ი. ქ-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და მისთვის სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 29 მარტის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის კოლეგიის 2024 წლის 16 იანვრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ განიხილა პროკურორის საკასაციო სა-

ჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა, გააანალიზა კასატორის საკვანძო არგუმენტები და მიაჩნია, რომ იგი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 82-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მტკიცებულება უნდა შეფასდეს სისხლის სამართლის საქმესთან მისი რელევანტურობის, დასაშვებობისა და უტყუარობის თვალსაზრისით. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭიროა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა. მტკიცებულებითი სტანდარტი – „გონივრულ ეჭვს მიღმა“ – ამავე კოდექსის მე-3 მუხლის მე-13 ნაწილის შესაბამისად, განიმარტება, როგორც სასამართლოს მიერ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისათვის საჭირო მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც ობიექტურ პირს დაარწმუნებდა პირის ბრალეულობაში.

3. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტის მიხედვით, „გამოკვლევის გარეშე მტკიცებულებად მიიღება ნებისმიერი სხვა გარემოება თუ ფაქტი, რომელზეც მხარეები შეთანხმდებიან“. განსახილველ შემთხვევაში, ი. ქ.-ს ბრალდების სისხლის სამართლის საქმეზე არსებული ბრალდების მხარის მტკიცებულებები (გარდა შპს „...“ გამოთხოვილი ვიდეორჩანანერისა და დაზარალებულ ი. გ.-სა და მოწმეების – ლ. ე.-სა და გ. დ.-ს ჩვენებებისა) მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ, რის გამოც, ისინი მიღებულ იქნა მტკიცებულებად გამოკვლევის გარეშე.

4. აღსანიშნავია, რომ განსახილველ საქმეზე გამოძიება დაიწყო დაზარალებულ ი. გ.-ს განცხადების საფუძველზე, რომელიც მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ და რომლის შინაარსით ირკვევა, რომ 2022 წლის 15 დეკემბერს მას სამსახურში მიაკითხა ი. ქ.-მ და უთხრა, რომ არ უნდა ეჩივლა ძმები ფ.-სთვის, რომლებთან ერთადაც იყო გაზრდილი. ასევე – სასაუბროდ უნდა ასულიყვნენ მათ საერთო ნაცნობთან – დ. დ...სთან. აღნიშნულზე უპასუხა, რომ არანაირი ურთიერთობა არ უნდოდა მასთან და არ გაჰყვა. ამავდროულად, დაურეკა თავის მეუღლეს – ლ. ე.-ს, რომელიც მაშინვე მივიდა შემთხვევის ადგილზე. უარის გამო, ი. ქ.-მ მიაყენა სიტყვიერი შეურაცხყოფა და შეაგინა. ლ. ე.-ი მოუწოდებდა, თავი გაენებებინა მისთვის, თორემ უჩივლებდა, რაზეც ი. ქ.-მ უპასუხა, რომ „ფეხებზე ეკიდა“ და მისკენ გაიწია. ლ. ე. შუაში ჩადგა. ი. ქ.-მ დასარტყმელად მოუქნია ხელი, რომელიც თავში მოხვდა და განიცადა ტკივილი.

5. დაზარალებულ ი. გ.-ის ჩვენების მიხედვით, 2022 წლის 15 დეკემბერს, დაახლოებით, 15:00 საათზე, მის მალაზიაში მივიდა ი. ქ., რო-

მელთანაც ბავშვობიდან მეგობრობს. ი. ქ. ესაუბრა საქმეზე, სადაც იგი იყო მთავარი მოწმე და ამის გამო სთხოვდნენ პასუხს. უთხრა, რომ საკითხის გასარკვევად მათ საერთო ნაცნობთან – დ. დ-სთან უნდა მისულიყვნენ. საუბრის დროს განერვიულდნენ, სიტყვიერი შეურაცხყოფა მიაყენეს და ხელიც მოუქნიეს ერთმანეთს. მათ რ. შ., ვ. რ. და დ. თ. აშველებდნენ. ი. ქ-ს მოქნეული ხელი, დაახლოებით, სამჯერ შეეხო, ხოლო გაშლილი – ერთხელ მოხვდა ქუდის კეპსა და სახის მარჯვენა არეში, რა დროსაც განიცადა ტკივილი. მეორე დღეს ჩაუტარეს სამედიცინო ექსპერტიზა, რა დროსაც დაადასტურა, რომ ი. ქ-ს დარტყმისას განიცადა ტკივილი. რამდენიმე დღის შემდეგ გაახსენდა, რომ შემთხვევის დილას, სანამ ი. ქ-ს შეხვდებოდა, თავისმა შვილმა ჩაარტყა რკინის სათამაშო ავტომანქანა სახის მარჯვენა არეში, ზუსტად იქ, სადაც მოგვიანებით მოხვდა ი. ქ-ს მიერ მოქნეული ხელი და ძალიან ეტკინა. მეუღლემ სახეზე ყინულები დაადო. შესაბამისად, არ შეუძლია დაზუსტებით იმის თქმა, რომ არა ბავშვის მიერ შემთხვევის დილას მიყენებული დაზიანება, ი. ქ-ს დარტყმის გამო განიცდიდა თუ არა ტკივილს.

6. დაზარალებულის მეუღლის, მოწმე ლ. ე-ს ჩვენების მიხედვით, 2022 წლის 15 დეკემბერს, დღის მეორე ნახევარში, დაურეკა მეუღლემ, რომელიც იყო აღელვებული და სთხოვა მის მალაზიაში მისვლა. ადგილზე ნახა, რომ ი. ქ. და ი. გ. სიტყვიერად შელაპარაკდნენ და ფიზიკურადაც შეეხნენ ერთმანეთს. იქვე ხალხი იყო შეკრებილი. კარგად ვერც გაიგო, რა ხდებოდა, ისე დაიწყო მხარეების გაშველება. ხელებს ორივე იქნევდა. მის მეუღლეს ოდნავ მოხვდა ი. ქ-ს ხელი კეპსა თუ სახის არეში. ი. ქ-ს რომც სდომოდა, ი. გ-ს ფიზიკურად ვერ გაუსწორებოდა, რადგან ხალხი იყო შეკრებილი და აშველებდნენ მათ. შემთხვევიდან რამდენიმე დღეში, მის მეუღლეს რკინის სათამაშო მანქანა ჩაარტყა მათმა შვილმა, რამაც გაახსენა, რომ შემთხვევის დილასაც ჩაარტყა ი. გ-ს ბავშვმა სახეში სათამაშო, რის გამოც, ყინულები დაადო სახეზე.

7. შპს „...“ გამოთხოვილი ვიდეოჩანაწერი, რომელსაც ამ სამხილის ობიექტური ბუნებიდან გამომდინარე, მტკიცებულებების შეფასების დროს, უპირობოდ ძალიან მაღალი ფასი აქვს, ცხადყოფს, რომ ... მდებარე ი. გ-ს კუთვნილი მაღაზიის მიმდებარედ, 15:55:43 საათზე, კადრში ჩნდებიან: ი. ქ., დ. თ., ი. გ. და რ. შ. 15:55:47 საათზე ი. ქ. დაახლოებით, ერთი მეტრის მანძილიდან, მარჯვენა ხელს უქნევს ი. გ-ს. რ. შ. დგება მოჩხუბრებს შორის და არ აძლევს ერთმანეთთან მიახლოების საშუალებას. ი. ქ. და ი. გ. ერთმანეთს მიმართავენ აგრესიულად. ი. ქ. სწრაფი ნაბიჯებით მიემართება ი. გ-სკენ და 15:56:04 საათზე უქნევს მარჯვენა ხელს, ხოლო ი. გ. ი სწევს მარცხენა ხელს, რომელზეც ხვდება ი. ქ-ს მოქნეული ხელი. რ. შ. ცდილობს მათ გაშველებას. 15:56:17 საათზე კად-

რში ჩნდება ვ. რ-ე, რომელიც მიდის ი. გ-თან და ცდილობს მის გაყვანას. ი. ქ. და ი. გ. ერთმანეთს კვლავ აგრესიულად მიმართავენ. 15:57:00 საათზე, კადრში ჩნდება ლ. ე., რომელიც გადმორბის გზაზე, მიდის ი. ქ-სთან და აგრესიულად ესაუბრება, ჰკრავს ხელს და ცდილობს განარიდოს ი. გ-ს. შეკრებილი ადამიანები დგანან ი. ქ-სა და ი. გ-ს შორის და ცდილობენ ისინი ერთმანეთთან არ მიუშვან. ი. ქ-ე და ლ. ე. ესაუბრებიან ერთმანეთს ხელების ჟესტიკულაციით. ი. გ. უახლოვდება მათ. ი. ქ. ხელს უქნევს ი. გ-ს და აგინებს მას, რასაც თან სდევს შესაბამისი ჟესტიკულაცია, ხოლო 15:58:10 საათზე მარჯვენა გაშლილ ხელს უქნევს სახის მიმართულებით ი. გ-ს, რომელიც მას ხვდება ქუდის კეპსა და სახის მარცხენა არეში. შეკრებილი ადამიანები ცდილობენ მათ გაშველებას. ი. ქ-ე კვლავ ცდილობს დაარტყას ი. გ-ს, რომელიც იგერიებს მის თავდასხმას, ხოლო გამშველებლები აღარ აძლევენ ი. გ. ძალადობის გაგრძელების საშუალებას.

8. მოწმე დ. თ-ს გამოკითხვის ოქმის მიხედვით (რომელიც მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ), 2022 წლის 15 დეკემბრის დილიდან იმყოფებოდა ი. გ-ს მალაზიაში. დაახლოებით, 15:50 საათის შემდეგ, ქუჩიდან შემოესმა ხმამალალი საუბარი. გარეთ გასულმა, ნახა, რომ ი. ქ., რომელიც იყო აგრესიული, უყვიროდა ი. გ-ს, აყენებდა სიტყვიერ შეურაცხყოფას და აგინებდა. იფიქრა, შეიძლება ეჩხუბათ, ამიტომ მათ შორის ჩადგა. ი. ქ-მ რამდენჯერმე დასარტყმელად გაიწია ი. გ...სკენ, ხელი უზიდა მარჯვენა მხარში, რამდენჯერმე მოუქნია ხელიცა და ფეხიც, თუმცა არ იცის, მოარტყა თუ არა. ამასობაში, მათთან მივიდა ლ. ე., რომელიც განერვიულებული ლანძღავდა ი. ქ-ს, უყვიროდა, რომ დაენებებინა თავი მისი ქმრისათვის. ი. ქ. ჯერ დამშვიდდა, თუმცა შემდეგ კვლავ გახდა აგრესიული და იწევდა ი. გ-სკენ დასარტყამად. ის, რ. შ. და ვ. რ. ცდილობდნენ, არ მიეცათ მისთვის ი. გ. ძალადობის საშუალება, მაგრამ, ერთ მომენტში, ი. ქ-მ მაინც მოუქნია ხელი დაზარალებულს, რომელიც მოარტყა თუ არა, არ დაუნახავს, რადგან ი. გ-საგან ზურგით იდგა, თუმცა როდესაც შეხედა, დაზარალებული სახეზე იკიდებდა ხელს.

9. მოწმე რ. შ-ს გამოკითხვის ოქმის მიხედვით (რომელიც მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ), 2022 წლის 15 დეკემბერს, დაახლოებით, 16:00 საათზე, ი. გ-ს მალაზიის მიმდებარედ დაინახა, როგორც ესაუბრებოდნენ ერთმანეთს ხმამალლა ი. გ. და ი. ქ., თუმცა რაზე – არ გაუგია. მათ შორის აშკარად იძაბებოდა ურთიერთობა. ნელ-ნელა გაემართა მათკენ, რათა ჩხუბი არ მოსვლოდათ. ამასობაში გამოჩნდა ლ. ე., რომელმაც ი. ქ-ს დაუწყო ყვირილი, მოუწოდებდა, თავი დაენებებინა მისი ქმრისათვის. იგი ცდილობდა ლ. ე. გაერიდებინა, რადგან უყო ფეხმძიმედ, მაგრამ ვერ შეძლო. ი. ქ-მ ი. გ-საკენ გაიწია დასარტყმელად. იგი შუაში ჩად-

გა და აშველებდა, მაგრამ ი. ქ-მ მაინც შეძლო ი. გ-სათვის სახეში ხელის დარტყმა. ი. გ-ს ი. ქ-სათვის არ დაურტყამს.

10. მოწმე ვ. რ-ს გამოკითხვის ოქმის მიხედვით (რომელიც მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ), 2022 წლის 15 დეკემბერს, თავის მალაზიაში ყოფნისას ქუჩიდან შემოესმა ხმაური. რამდენიმე მალაზიის მოშორებით დაინახა, რომ ი. გ. და ი. ქ. ერთმანეთისკენ იწვედნენ, აყენებდნენ სიტყვიერ შეურაცხყოფას და აგინებდნენ. იქვე იყვნენ რ. შ. და დ. თ., რომლებთან ერთადაც შეეცადა, არ მიეცა ი. გ-სა და ი. ქ-სათვის ერთმანეთთან მიახლოების საშუალება. მათთან ასევე მივიდა ლ. ე-ი, რომელმაც ი. ქ-ს დაუწყო ლანძღვა, უყვიროდა, დაენებებინა თავი მისი მეუღლისთვის და მიეცა მათი ოჯახისათვის მშვიდად ცხოვრების საშუალება. ი. ქ. კვლავ განაგრძობდა ი. გ-ს გინებას, რომლის საპასუხო შეგინების შემდეგ, ი. ქ-მ გაიწია დაზარალებულისაკენ და დაარტყა სახეში ხელი.

3. ამდენად, განსახილველ სისხლის სამართლის საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით სარწმუნოდ დგინდება, რომ შემთხვევის დღეს ი. ქ-მ ი. გ-ს სახის არეში დაარტყა ხელი და დაზარალებულმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი. დავის საგნად არის ქცეული: ი. ქ-ს ქმედება მიზეზობრივად დაკავშირებულია თუ არა დამდგარ შედეგთან – დაზარალებულის მიერ განცდილ ტკივილთან და, შესაბამისად, ჩაიდინა თუ არა მან საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული, როგორც ამას ბრალდების მხარე ამტკიცებს, თუ სასამართლოში წარმოდგენილი სამხილების ერთობლიობით უტყუარად ვერ დადასტურდა მისი ბრალეულობა, როგორც ეს ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლომ მიიჩნია.

4. პირველ რიგში, აღსანიშნავია, რომ ი. ქ-ს მიერ მისთვის ბრალად წარდგენილ ქმედებაში – სხვაგვარ ძალადობაში – უდანაშაულოდ ცნობას საფუძვლად უდევს სააპელაციო სასამართლოს მიერ ორი ფაქტობრივი გარემოების გამოკვეთა, რომლებიც, თითქოსდა, გამორიცხავს მის ბრალეულობას. კერძოდ: ერთი მხრივ, დაზარალებულმა უტყუარად ვერ დაადასტურა, განიცდიდა თუ არა ტკივილს ი. ქ-ს დარტყმის შედეგად, რომ არა – შემთხვევის დილას მიღებული ტრავმა, ხოლო საქმეში წარმოდგენილი სხვა სამხილებით – მათ შორის, სამედიცინო ექპერტიზის დასკვნით, რომლის მიხედვით, დაზარალებულს არ აღენიშნებოდა დაზიანება – შეუძლებელია ბრალად შერაცხილი დანაშაულის ისეთი ობიექტური ნიშნის სარწმუნოდ დადასტურება, როგორიც არის – ძალადობის შედეგად ტკივილის განცდა; მეორე მხრივ, გონივრულ ეჭვს მიღმა, ვერ დადგინდა საქმისათვის არსებითად მნიშვნელოვანი ფაქტობრივი გარემოებები, რამეთუ დაზარალებულის ჩვენება და შემთხვევის ამსახველი ვიდეოჩანაწერის შინაარსი, რომელიც

პირდაპირ ასახავს 2022 წლის 15 დეკემბერს მომხდარს, ურთიერთწინააღმდეგობრივია.

5. ქვემდგომი ინსტანციის სასამართლომ გადაწყვეტილების დასაბუთებისას აღნიშნა: „ცხადია, რომ დაზარალებული ი. გ. უტყუარად ვერ აფასებს თავისი ტკივილის გამომწვევ მიზეზს ი. ქ-სთან დაპირისპირების დროს, ვინაიდან განმარტავს, რომ მართალია, ტკივილი განიცადა, თუმცა ეს გამონეული იყო იმ პირველადი დაზიანებით, რაც იმავე დღეს, დილის საათებში, თავისმა შვილმა მიაყენა სათამაშოს ჩარტყმის შედეგად. დამოუკიდებლად, ი. გ-ს მიერ მოქმედი ხელის დარტყმა კი, გამოიწვევდა თუ არა ტკივილს, არ იცის. შესაბამისად, პალატას რჩება ერთი გზა, განსახილველი დანაშაულისათვის დამახასიათებელი ობიექტური ნიშნის შესაფასებლად – საქმეზე წარმოდგენილი მტკიცებულებების ანალიზი. ისინი კი არ ადასტურებენ დაზიანების არსებობის ფაქტსა და კიდეც უფრო ამცირებს ი. ქ-ს მიერ ხელის მოქნევის სიძლიერის განსაზღვრის შესაძლებლობას“. ამასთან, „ვიდეოჩანაწერით, უპირველესად, დადასტურებულია ი. ქ-სა და ი. გ-ს შორის მომხდარი ფიზიკური დაპირისპირება, რაც სადავო ფაქტს არ წარმოადგენს მოცემულ შემთხვევაში. ყურადსაღებია ის გარემოება, რომ, განსახილველი ვიდეოჩანაწერის მიხედვით, რამდენიმე დარტყმასთან ერთად, რომლებსაც, დაზარალებულის განმარტებით, ტკივილი არ გამოუწვევია, ი. ქ-მ მარჯვენა გაშლილი ხელი სახის მიმართულებით მოუქნია ი. გ-ს, რომელიც მას მოხვდა ქუდის კეპზე და შემდეგ სახის მარცხენა მხარეს. თავად დაზარალებულმა კი განმარტა, რომ ი. ქ-ს გაშლილი მარცხენა ხელი ერთხელ მოხვდა ქუდის კეპზე და შემდეგ სახეში, მარჯვენა მხარეს, რა დროსაც განიცადა ტკივილი. ამგვარ ვითარებაში, დაუდგენელია უშუალოდ დარტყმის განხორციელების ფაქტობრივი დეტალები, ვინაიდან დაზარალებულის ჩვენება და ვიდეოჩანაწერი, რომლებიც პირდაპირ ასახავენ მომხდარს, წინააღმდეგობაშია ერთმანეთთან“.

6. საკასაციო სასამართლო, დაზარალებულ ი. გ-ს ჩვენებასა და შემთხვევის ამსახველ ვიდეოჩანაწერს შორის არსებულ წინააღმდეგობასთან მიმართებით, რომელზეც აპელირებს სააპელაციო სასამართლო თავისი გადაწყვეტილების მოტივაციისას, ხაზგასმით აღნიშნავს: საეჭვო არაა ის ფაქტი, რომ 2022 წლის 15 დეკემბერს ი. ქ-მ სახეში ხელის დარტყმით ნამდვილად იძალადა ფიზიკურად ი. გ., რაც დადასტურებულია არა მარტო დაზარალებულ – ი. გ-სა და თვითმხილველი მოწმეების: ვ. რ-ს, რ. შ-ს, დ. თ-სა და ლ. ე-ს ჩვენებებით, არამედ ასევე – თვალნათლივ ჩანს შემთხვევის ამსახველ ვიდეოჩანაწერში, რომლითაც ერთმნიშვნელოვნად დგინდება, რომ ი. ქ-მ დაპირისპირებისას მარჯვენა გაშლილი ხელი მოუქნია ი. გ-ს, რომელიც მოარტყა სახის მარცხენა არე-

ში. მხოლოდ ის გარემოება, რომ დაზარალებულმა, რომელმაც სასამართლოში ჩვენების მიცემისას უპირობოდ დაადასტურა ი. ქ-ს მიერ სახეში ხელის დარტყმის ფაქტი, თუმცა ძალადობის ადგილად, ნაცვლად სახის მარცხენა არისა, მიუთითა – მარჯვენა, შემთხვევიდან (2022 წლის 15 დეკემბრიდან) დაზარალებულის სასამართლოში დაკითხვამდე (2023 წლის 17 ოქტომბრამდე) გასული დროის გათვალისწინებით, ვერ შეფასდება იმგვარ წინააღმდეგობად, რომელიც უკარგავს ფასს დაზარალებულის მონათხრობს, მათ შორის, ძალადობის შედეგად განცდილ ტკივილთან დაკავშირებით და შეუძლებელს ხდის ბრალდების შესახებ დადგენილებაში აღწერილი გარემოებების უტყუარად დადგენას.

7. და ბოლოს, საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას, თითქოსდა, წარმოდგენილი მტკიცებულებებით უტყუარად ვერ დგინდება მიზეზობრივი კავშირის არსებობა ი. ქ-ს ქმედებასა – ი. გ-სათვის სახეში ხელის დარტყმასა – და დამდგარ შედეგს – ტკივილის განცდას – შორის, რამეთუ არსებობს გაუქარწყლებელი ეჭვები იმასთან დაკავშირებით, განიცდიდა თუ არა ძალადობის შედეგად ტკივილს დაზარალებული, რომ არა – მანამდე, სხეულის იმავე არეში მიღებული ტრავმა, რაც, საკასაციო სასამართლოს მოსაზრებით, უსაფუძვლო და დაუსაბუთებელია, ვინაიდან, ერთი მხრივ, ეს ორი შემთხვევა ხანგრძლივი დროით არის ერთმანეთისგან დაშორებული, კერძოდ, ი. გ-სა და მისი მეუღლის მტკიცებით, დაზარალებულს ბავშვმა სახის არეში სათამაშო ჩაარტყა შემთხვევის დილას, ხოლო ი. ქ-მ ი. გ-ზე იძალადა ნაშუადღევს, დაახლოებით, 15:58 საათზე და საქმეში წარმოდგენილი არცერთი მტკიცებულებით, მათ შორის, არც დაზარალებულისა და მისი მეუღლის ჩვენებებით, არ დგინდება, რომ ი. გ., დილიდან მოყოლებული, უწყვეტად ან თუნდაც პერმანენტულად განიცდიდა ტკივილს, რასაც მართლაც შეეძლო გაეჩინა ეჭვები მოგვიანებით, ი. ქ-ს ძალადობის შედეგად განცდილი ტკივილის გამომწვევ მიზეზებთან დაკავშირებით. მეტიც, თავად ი. გ. და მისი მეუღლე ადასტურებენ, რომ შემთხვევის დილას მომხდარი, მხოლოდ რამდენიმე დღის შემდეგ გაახსენდათ, ისიც – უნებლიედ, რაც ცხადყოფს, რომ დილით, ბავშვთან დაკავშირებული ინციდენტი და მოგვიანებით, ი. ქ-ს ძალადობა, ორი დამოუკიდებელი შემთხვევაა, დამოუკიდებელი შედეგებით, რომლებიც მიზეზობრივად არ უკავშირდება ერთმანეთს.

8. ამდენად, საკასაციო სასამართლოს კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეული, ურთიერთშეჯერებული, საკმარისი, აშკარა და დამაჯერებელი მტკიცებულებების ერთობლიობით, უტყუარად დადასტურებლად მიაჩნია ი. ქ-ს მი-

ერ ბრალდების შესახებ დადგენილებით მისთვის ბრალად შერაცხილი ქმედების ჩადენა და, შესაბამისად, იგი ცნობილ უნდა იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის – სხვაგვარი ძალადობის – ჩადენისათვის.

9. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ქმედება, რომლის ჩადენისთვისაც უნდა დაედოს მსჯავრი ი. ქ-ს ისჯება ჯარიმით ან საზოგადოებრივ სათვის სასარგებლო შრომით ვადით ას ოციდან ას ოთხმოც საათამდე ან შინაპატიმრობით ვადით ექვსი თვიდან ერთ წლამდე ანდა თავისუფლების აღკვეთით ვადით ერთ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ.

10. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებასა და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასჯელის დანიშვნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავეს პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამძიმებელ გარემოებებს, კერძოდ, დანაშაულის მოტივსა და მიზანს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსაწინააღმდეგო ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, დამნაშავეს წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, ყოფაცქცევას ქმედების შემდეგ, განსაკუთრებით – მის მისწრაფებას, აანაზღაუროს ზიანი, შეურიგდეს დაზარალებულს. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავეის რესოციალიზაცია.

11. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს განმარტებით: სამართლებრივ სახელმწიფოში კანონზომიერია მოლოდინი, რომ სასჯელი, თავისი შინაარსით, ფორმით, თვისებრივად და არსებითად გასცდება შურისძიების პრიმიტიულ სურვილს, რომელსაც არაფერი აქვს საერთო სამართალთან და რომელიც ობიექტურად ვერ შეუწყობს ხელს

ვერც ადამიანების, საზოგადოების დაცულობას, ვერც დანაშაულის შემცირებას და ვერც დამნაშავე პირის რესოციალიზაციას, საბოლოოდ, ვერ შეუწყობს ხელს ვერც სამართლის პროგრესულ და მისი დანიშნულების შესაბამის განვითარებას და ვერც საზოგადოების წევრების ჰარმონიულ თანაარსებობას, შედეგად, ვერ უზრუნველყოფს იმ სამართლებრივ წესრიგს, რომლის დაცვისთვისაც უნდა გამოიყენებოდეს სახელმწიფოს იძულების უკიდურესი საშუალებები (იხ.: საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა ნიქარიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-43).

12. საკასაციო სასამართლომ შეაფასა, როგორც სასჯელის დანიშვნის ზოგადსავალდებულო გარემოებები, ასევე – პირის ინდივიდუალური მახასიათებლები და პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი (დიდწილად უდავოდ გახადა ბრალდების მხარის მტკიცებულებები, რითაც ხელი შეუწყო სწრაფ მართლმსაჯულებას; დაზარალებულთან შერიგებულა, რომელსაც მის მიმართ პრეტენზია არ აქვს) გარემოებების გათვალისწინებითა და საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 39-ე, 53-ე მუხლების მოთხოვნებიდან გამომდინარე, მიიჩნევს, რომ ი. ქ-ს სასჯელის სახით უნდა დაეკისროს ჯარიმა – 1100 ლარი, რაც, მოცემულ შემთხვევაში, სრულად უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს – სამართლიანობის აღდგენას, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებასა და დამნაშავეს რესოციალიზაციას.

13. საკასაციო სასამართლო დამატებით აღნიშნავს, რომ „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონის პირველი მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან უნდა გათავისუფლდეს პირი, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული, თუ თითოეული დაზარალებული ამ კანონის აღსრულებისას გამოძიების ორგანოს ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაცხადებს, რომ აღნიშნულ პირზე გავრცელდეს ამ პუნქტით გათვალისწინებული ამნისტია, თუმცა ამავე კანონის მე-9 მუხლის პირველი პუნქტის შესაბამისად, ამ კანონის პირველი მუხლით გათვალისწინებული სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან გათავისუფლება, აგრეთვე ამ კანონის მე-2 მუხლით (გარდა მე-2 მუხლის მე-3 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა), მე-3 მუხლით, მე-4 მუხლით (გარდა მე-4 მუხლის მე-4 ან მე-5 პუნქტით გათვალისწინებული შემთხვევისა) ან მე-5 მუხლის მე-2 პუნქტით გათვალისწინებული სასჯელის შემცირება ვრცელდება ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნულ რეალურ სასჯელზე, პირობით მსჯავრსა და გამოსაცდელ ვადაზე, აგრეთ-

ვე სხვა სასჯელზე (გარდა ჯარიმისა, ქონების ჩამორთმევისა, იარაღ-თან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვისა და სამხედრო წოდების ჩამორთმევისა) და, ამდენად, „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2024 წლის 17 სექტემბრის კანონი არ ვრცელდება ი. ქ-ს მიმართ შეფარდებულ ჯარიმაზე.

14. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნაზი მირიანაშვილის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, უნდა გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 29 მარტის გამამართლებელი განაჩენი და მის ნაცვლად დადგინდეს გამამტყუნებელი განაჩენი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილითა და 308-ე მუხლის მე-2 ნაწილით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნაზი მირიანაშვილის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2024 წლის 29 მარტის განაჩენი;

3. ი. ქ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და სასჯელის სახით დაეკისროს ჯარიმა – 1100 ლარი, რაც საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, პატიმრობაში ყოფნის ვადის – 2022 წლის 16 დეკემბრიდან 2022 წლის 17 დეკემბრის ჩათვლით – გათვალისწინებით, შეუმცირდეს და საბოლოოდ განესაზღვროს – 1000 ლარი;

4. ნივთმტკიცება – 1 კომპიუტერული დისკი – შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით;

5. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლო
თბილისი 0110, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №6
www.supremecourt.ge